

Liahona

A man in a blue suit and red tie is speaking at a wooden podium. He is smiling and looking towards the right. A microphone is positioned in front of him. The background is dark and out of focus.

Cuvântări din timpul Conferinței Generale

**Noi chemări în cadrul Celor
Șaptezeci și Președinției
generale a Tinerelor Fete**

**Au fost anunțate două
temple noi**

© JOSEPH BRICKEY, COPIEREA INTERZISĂ

În căutarea apelor din Siloe, de Joseph Brickey

Scăldătoarea Siloe (Siloamului), din Ierusalim, este alimentată de un izvor situat în afara zidurilor orașului.

Fiind singura sursă de apă proaspătă din zonă, apele scăldătoarei Siloe au fost mult timp un simbol al protecției și puterii susținătoare ale lui Dumnezeu. Așa cum este consemnat în Isaia 8:6–8, Isaia a profețit că împărăția lui Israel îl va respinge pe Domnul în favoarea a doi regi. Acest lucru s-a întâmplat. Cu toate acestea, spre deosebire de vremurile lui Isaia, această femeie se află în căutarea apelor proaspete din Siloe – o căutare simbolică a dragostei și protecției neîntrerupte ale lui Dumnezeu.

SESIUNEA DE SÂMBĂTĂ DIMINEAȚĂ

- 4 Bine ați venit la conferință
Președintele Thomas S. Monson
- 6 Aceste lucruri pe care le cunosc
Președintele Boyd K. Packer
- 9 O temelie sigură
Episcopul Dean M. Davies
- 12 Noi suntem fiice ale
Tatălui nostru Ceresc
Elaine S. Dalton
- 15 Salvatorul vrea să ierte
Vârstnicul Craig A. Cardon
- 18 „Aceasta este lucrarea Mea
și slava Mea”
Vârstnicul M. Russell Ballard
- 22 „Veniți la Mine”
Președintele Henry B. Eyring

SESIUNEA DE SÂMBĂTĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 26 Susținerea oficanților Bisericii
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 28 Raportul Departamentului de
Audit al Bisericii – 2012
Robert W. Cantwell
- 28 Raport statistic – 2012
Brook P. Hales
- 29 Pentru a avea pace în cămin
Vârstnicul Richard G. Scott
- 32 Pacea personală –
răsplata neprihănirii
Vârstnicul Quentin L. Cook
- 36 Calea Domnului
Vârstnicul Stanley G. Ellis
- 39 Să ducem Evanghelia
în întreaga lume
Vârstnicul John B. Dickson
- 41 Noi credem în păstrarea castității
Vârstnicul David A. Bednar
- 45 Prindeți valul
Vârstnicul Russell M. Nelson

SESIUNEA PREGĂTIRII

- 48 Stați în locuri sfinte și nu vă clintiți
Vârstnicul Robert D. Hales
- 52 Puterea preoției exercitată
de un tânăr băiat
Vârstnicul Tad R. Callister
- 55 Datoria voastră sacră de a sluji
David L. Beck
- 58 Patru titlaturi
Președintele Dieter F. Uchtdorf

- 62 Noi suntem uniți
Președintele Henry B. Eyring
- 66 Fii ai lui Dumnezeu,
ce-ați primit preoția
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ

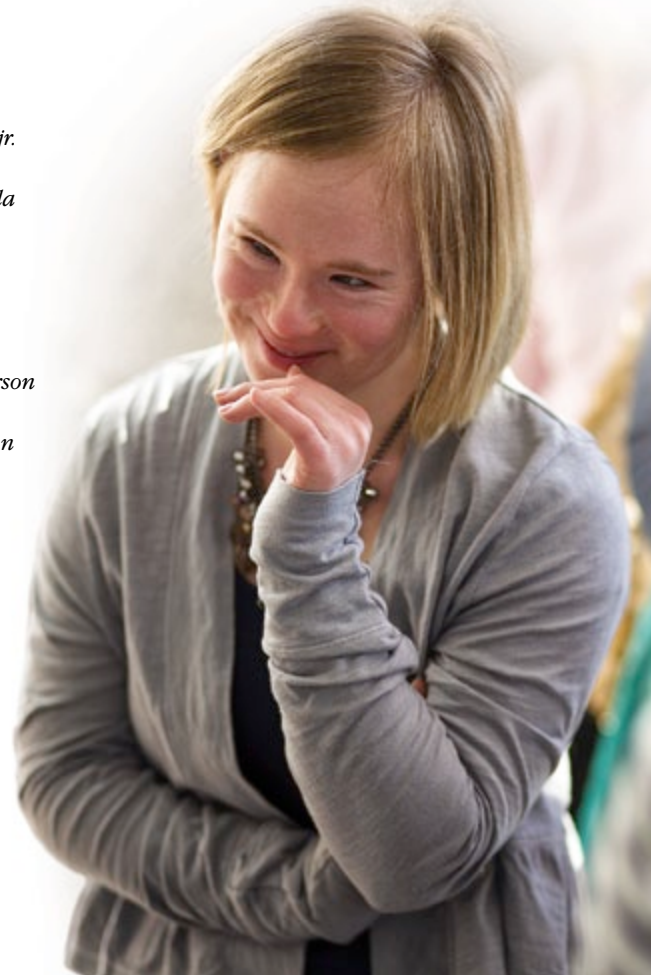
- 70 Speranța luminii oferite
de Dumnezeu
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 77 Este un miracol
Vârstnicul Neil L. Andersen
- 81 Cuvintele pe care le rostim
Rosemary M. Wixom
- 83 Căsnicia: privește și învață!
Vârstnicul L. Whitney Clayton
- 86 Supunerea față de lege
înseamnă libertate
Vârstnicul L. Tom Perry
- 89 Supunerea aduce binecuvântări
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 93 „Cred, Doamne!”
Vârstnicul Jeffrey R. Holland
- 96 Ucenici ai lui Hristos
Vârstnicul Dallin H. Oaks
- 99 Tatăl și Fiul
Vârstnicul Christoffel Golden jr.
- 102 Căminul: școala vieții
Vârstnicul Enrique R. Falabella
- 104 Să fim acceptați de Domnul
Vârstnicul Erich W. Kopischke
- 107 Dimineți frumoase
Vârstnicul Bruce D. Porter
- 109 Răscumpărarea
Vârstnicul D. Todd Christofferson
- 113 Până ce ne vom revedea
Președintele Thomas S. Monson

ADUNAREA GENERALĂ A TINERELOR FETE

- 115 Locurile voastre sfinte
Ann M. Dibb
- 118 Atunci când salvați o fată,
salvați generații
Mary N. Cook
- 121 Rămâneți neclintite!
Elaine S. Dalton
- 125 Minunata voastră călătorie
spre casă
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 72 Autoritățile generale ale
Bisericii lui Isus Hristos a
Sfinților din Zilele din Urmă
- 130 Ei ne-au vorbit – să facem din
conferință o parte din viețile noastre
- 132 Indexul relațiilor din
timpul conferinței
- 133 Învățături pentru timpul nostru
- 133 Președințiile generale ale
organizațiilor auxiliare
- 134 Știrile Bisericii

Rezumatul celei de-a 183-a Conferințe Generale Anuale

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ, 6 APRILIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Randall K. Bennett. Rugăciunea de încheiere: Jean A. Stevens. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; la orgă Richard Elliott și Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Mântuitorul Israelului”, *Imnuri*, nr. 5; „Înălțați glasul în slavă”, *Imnuri* nr. 43; „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!”, *Imnuri*, nr. 168, aranjament Wilberg; „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, *Imnuri*, nr. 156; „Faith”, *Children’s Songbook*, p. 96, aranjament Elliott, nepublicat; „Mântuitorul trăiește”, *Imnuri*, nr. 85, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 6 APRILIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Henry B. Eyring.
Rugăciunea de deschidere: Russell T. Osguthorpe. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul J. Devn Cornish. Muzica a fost interpretată de corul mixt al Universității Brigham Young; dirijori Ronald Staheli și Rosalind Hall; la orgă Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Isus, la Tine când gândesc”, *Imnuri*, nr. 52, aranjament Staheli, publicat Jackman; „Oare te-ai rugat?”, *Imnuri*, nr. 89, aranjament Johnson, publicat Johnson; „Domnul este Rege!”, *Imnuri*, nr. 37; „Mai multă sfințenie”, *Imnuri*, nr. 83, aranjament Staheli, publicat Jackman.

SESIUNEA PREOȚIEI DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 6 APRILIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Ronald A. Rasband. Rugăciunea de încheiere: Larry M. Gibson. Muzica a fost interpretată de un cor al țărușilor de tineri adulți necăsătoriți din orașul Salt Lake, Utah; dirijor Justin Bills; la orgă Clay Christiansen. S-a interpretat: „Apari, o, Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 169, aranjament Wilberg, publicat Oxford; „Lângă Tine, Doamne”, *Imnuri*, nr. 59, aranjament Bills, nepublicat; „Speranța lui Israel”, *Imnuri*, nr. 166; „Vârstnici ai Israelului”, *Imnuri*, nr. 204, aranjament Bills, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ, 7 APRILIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Henry B. Eyring.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Steven E. Snow. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul O. Vincent Haleck. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor Mack Wilberg; la orgă Andrew Unsworth și Clay Christiansen. S-a interpretat: „Mergi înainte cu credință”, *Imnuri*, nr. 167; „Let Zion in Her Beauty Rise”, *Hymns*, nr. 41, aranjament Kasen, publicat Jackman; „Urmați-Mă”, *Imnuri*, nr. 74, aranjament Wilberg, nepublicat; „Îndrumă-ne, mare Iehova”, *Imnuri*, nr. 46; „Where Love Is”, *Children’s Songbook*, p. 138, aranjament Cardon, nepublicat; „Veniți voi sfinți”, *Imnuri*, nr. 23, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 7 APRILIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.
Rugăciunea de deschidere: Carole M. Stephens. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Larry Y. Wilson. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; la orgă Linda Margetts și Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Veniți, voi copii ai Domnului”, *Imnuri*, nr. 24, aranjament Murphy, nepublicat; „Tell Me the Stories of Jesus”, *Children’s Songbook*, p. 57, aranjament Murphy, nepublicat; „Să ne bucurăm”, *Imnuri*, nr. 3; „Doamne, binecuvântează-ne”, *Imnuri*, nr. 100, aranjament Wilberg, nepublicat.

ADUNAREA GENERALĂ A TINERELOR FETE DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 30 MARTIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: Elaine S. Dalton. Rugăciunea de deschidere: Ella Edgley. Rugăciunea de încheiere: Emily Maxwell. Muzica a fost interpretată de corul Tinerelor Fete din țărușii din Highland, Utah; dirijoare Merrilee Webb; la orgă Linda Margetts. S-a interpretat: „Pe vârful muntelui”, *Imnuri*, nr. 4, în contrapunct cu „Arise”; „In That Holy Place”, DeFord, publicat DeFord; „Mai multă sfințenie”, *Imnuri*, nr. 83, aranjament Goates, nepublicat; „O, Tu, Stâncă de salvare”, *Imnuri*, nr. 165, aranjament Kasen, publicat Jackman; „Let Zion in Her Beauty Rise”, *Hymns*, nr. 41, aranjament Webb, nepublicat.

CUVÂNTĂRI DIN CADRUL CONFERINȚEI PE INTERNET

Pentru a accesa pe Internet cuvântările de la Conferința Generală, în multe limbi, accesați conference.lds.org. Apoi, selectați limba. În general, înregistrările audio sunt disponibile în cel mult două luni de la desfășurarea conferinței la centrele de distribuire.

MESAJE PENTRU ÎNVĂȚĂTORII DE ACASĂ ȘI ÎNVĂȚĂTOARELE VIZITATOARE

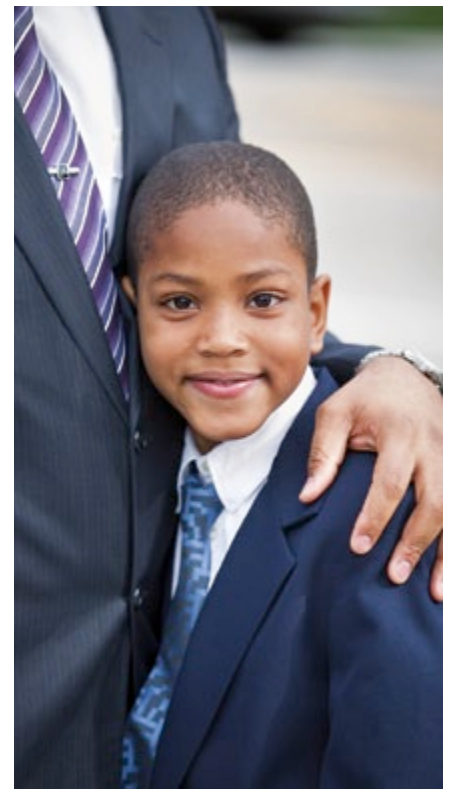
Ca mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectați un mesaj care răspunde cel mai bine nevoilor acelora pe care îi vizitați.

PE COPERTĂ

Față: fotografie de Leslie Nilsson.
Spate: fotografie de Leslie Nilsson.

FOTOGRAFII DIN TIMPUL CONFERINȚEI

Fotografiile din timpul Conferinței Generale au fost realizate, în orașul Salt Lake de Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Sarah Jensen, Collin King, Ashlee Larsen și Leslie Nilsson; în Arizona, SUA, de Mindy Sue Evans; în Australia, de Colin Ligertwood; în Brasilia, Brazilia, de Tomé Siqueira; în Sobral, Brazilia, de Francisco Flávio Dias Carneiro; în California, SUA, de Rhonda Harris; în Chile, de Oscar Schmittner; în Danemarca, de Ann-Mari Lindberg; în Ecuador, de Jimmy Padilla Pin; în El Salvador, de Josué Peña; în New York, SUA, de Mark Weinberg; în Scoția, de Sylvia Mary Brown; și, în Africa de Sud, de Jeremy Rakotomamonjy.

Revistă internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților
din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer,
L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell
Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redactor: Craig A. Cardon

Consultanți: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Director general: David T. Warner

Director Asistență familii și membrii:

Vincent A. Vaughn

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: R. Val Johnson

Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Asistent publicații: Melissa Zenteno

Colectiv de redactare și editare: Susan Barrett, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori
Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris,
Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Kerry Lynn C.

Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren,
Scott M. Mooy, Brad Teare

Coordonator proprietate intelectuală:

Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe

Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J.

Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty

Tipărire preliminară: Jeff L. Martin

Director tipar: Craig K. Sedgwick

Director difuzare: Stephen R. Christiansen

Distribuire:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of

Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

INDEXUL VORBITORILOR

Andersen, Neil L., p. 77
Ballard, M. Russell, p. 18
Beck, David L., p. 55
Bednar, David A., p. 41
Callister, Tad R., p. 52
Cardon, Craig A., p. 15
Christofferson, D. Todd,
p. 109
Clayton, L. Whitney, p. 83
Cook, Mary N., p. 118
Cook, Quentin L., p. 32
Dalton, Elaine S., p. 12, 121
Davies, Dean M., p. 9
Dibb, Ann M., p. 115
Dickson, John B., p. 39
Ellis, Stanley G., p. 36
Eyring, Henry B., p. 22, 62
Falabella, Enrique R., p. 102
Golden, Christoffel jr., p. 99
Hales, Robert D., p. 48
Holland, Jeffrey R., p. 93
Kopischke, Erich W., p. 104
Monson, Thomas S., p. 4,
66, 89, 113
Nelson, Russell M., p. 45
Oaks, Dallin H., p. 96
Packer, Boyd K., p. 6
Perry, L. Tom, p. 86
Porter, Bruce D., p. 107
Scott, Richard G., p. 29
Uchtdorf, Dieter F., p. 26,
58, 70, 125
Wixom, Rosemary M., p. 81

INDEX TEMATIC

A asculta, p. 81
Activare, p. 55
Adevăr, p. 89
Adversitate, p. 12, 70, 107,
118
Cartea lui Mormon, p. 45
Cămin, p. 29, 102
Căsătorie, p. 83, 102
Comunicare, p. 81
Conducere, p. 52
Copii, p. 81, 102
Credință, p. 83, 93
Creșterea Bisericii, p. 39
Dragoste, p. 66, 83, 125
Duhul Sfânt, p. 6, 115
Dumnezeu Tatăl, p. 36, 99
Existența premuritoare,
p. 125
Familie, p. 6, 18, 29, 55, 83,
102, 118
Iertare, p. 15
Ispășire, p. 12, 109, 121
Istoria familiei, p. 118
Isus Hristos, p. 22, 29, 48, 70,
89, 96, 99, 107, 109
Împărtașanie, p. 9
Încredere, p. 52
Legămintele, p. 104
Libertatea de a alege, p. 86
Loialitate, p. 83
Mărturie, p. 18, 66, 93

Moarte, p. 118
Moralitate, p. 6, 41, 121
Muncă misionară, p. 4, 39,
45, 62, 66, 77
Natură divină, p. 12, 18, 58
Pace, p. 29, 32
Planul salvării, p. 41, 125
Poacăință, p. 15, 41, 83, 109
Porunci, p. 86, 89
Progățire, p. 66
Preoție, p. 18, 52, 55, 62
Profeți, p. 36
Recunoștință, p. 113
Respect, p. 83
Restaurare, p. 45
Revelație, p. 52
Rugăciune, p. 9, 113
Sacrificiu, p. 104
Scripturi, p. 66, 102
Sfințenie, p. 115
Slujire, p. 22, 55, 58, 109
Speranță, p. 70, 107
Standarde, p. 48
Studiul scripturilor, p. 9
Supunere, p. 48, 86, 89
Temple, p. 4, 32, 121
Tinerile Fete, p. 12
Ucenicie, p. 58
Umilință, p. 83, 104
Unitate, p. 62
Viață muritoare, p. 125
Vindecare, p. 58, 70

Președintele Thomas S. Monson

Bine ați venit la conferință

Vă îndemn să fiți atenți și receptivi la mesajele pe care le vom auzi. Mă rog ca noi să facem aceste lucruri.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, mă bucur foarte mult să vă urez bun venit la cea de-a 183-a Conferință Generală Anuală a Bisericii.

În cele șase luni de când ne-am întrunit ultima dată, am avut ocazia de a călători și de a vă cunoaște pe unii dintre dumneavoastră în zonele în care locuiți. După conferința generală din octombrie, am călătorit în Germania, unde am avut privilegiul de a mă întâlni cu membri ai Bisericii din diferite locuri din acea țară, precum și din diferite părți ale Austriei.

La sfârșitul lunii octombrie, am dedicat Templul Calgary, Alberta, din Canada, avându-i alături pe vârstnicul și sora M. Russell Ballard, vârstnicul și sora Craig C. Christensen și vârstnicul și sora William R. Walker. În noiembrie, am rededicat Templul Boise, Idaho. Au călătorit și au participat, alături de mine, la dedicare, vârstnicul și sora David A. Bednar, vârstnicul și sora Craig C. Christensen și vârstnicul și sora William R. Walker.

Serbările culturale care au avut loc cu prilejul acestor două dedicări

au fost extraordinare. Nu am putut participa la serbarea culturală din Calgary, deoarece sora Monson a împlinit 85 de ani în acea zi și am simțit că trebuia să petrec timp alături de ea. Totuși, am avut amândoi privilegiul de a urmări serbarea din sufrageria noastră, prin intermediul televiziunii cu circuit închis, iar apoi am luat avionul către Calgary în dimineața următoare, pentru dedicare. În Boise, peste 9.000 de tineri din districtul templului au participat la serbarea culturală. Au fost implicați atât de mulți tineri încât membrii familiilor acestora nu au avut loc ca spectatori în arena pe care aceștia au evoluat.

Chiar luna trecută, președintele Dieter F. Uchtdorf, însoțit de sora Uchtdorf, vârstnicul și sora Jeffrey R. Holland, împreună cu vârstnicul și sora Gregory A. Schweitzer au călătorit la Tegucigalpa, în Honduras, pentru a dedica noul nostru templu construit acolo. O serbare minunată a tinerilor a avut lor în seara dinaintea dedicării.

Sunt alte temple care au fost anunțate și care se află în diferite faze de pregătire preliminară sau de construire.

Am privilegiul ca, în această dimineață să anunț alte două temple care, în lunile și anii ce vor urma vor fi construite în următoarele locuri: orașul Cedar, Utah și Rio de Janeiro, Brazilia. Frați și surori, construirea de temple continuă fără întrerupere.

După cum știți, la conferința generală din octombrie am anunțat modificări cu privire la vârstele la care tinerii băieți și tinerele fete pot sluji

ca misionari cu timp deplin, băieții putând sluji de la vârsta de 18 ani, iar fetele de la vârsta de 19 ani.

Răspunsul tinerilor noștri a fost remarcabil și plin de inspirație. La data de 4 aprilie – acum două zile – aveam 65.634 misionari cu timp deplin care slujesc, alți peste 20.000 care și-au primit chemările, dar nu au intrat încă într-un centru de pregătire misionară și alți 6.000 care se află în procesul

de intervievare de către episcopii și președinții lor de țară. A fost necesar să creăm 58 de misiuni noi pentru a cuprinde numărul din ce în ce mai mare de misionari.

Pentru a ajuta la menținerea acestei forțe misionare și pentru că mulți dintre misionarii noștri provin din familii modeste, vă invităm, pe măsura posibilităților dumneavoastră, să contribuiți cu generozitate la Fondul

general pentru misionari al Bisericii.

Acum, dragi frați și surori, vom asculta mesaje inspirate în următoarele două zile. Cei care ne vor vorbi au căutat, prin rugăciune, să cunoască lucrurile pe care Domnul ar vrea să le auzim în acest timp.

Vă îndemn să fiți atenți și receptivi la mesajele pe care le vom auzi. Mă rog ca noi să facem aceste lucruri, în numele lui Isus Hristos, Domnul, amin. ■

Președintele Boyd K. Packer
Președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Aceste lucruri pe care le cunosc

Din tot ceea ce am citit, am predat și am învățat, adevărul cel mai prețios și sacru pe care-l am de oferit este mărturia mea specială despre Isus Hristos.

În anul 1992, după ce slujisem timp de 9 ani ca asistent al Celor Doisprezece și 22 de ani ca membru al Celor Doisprezece, am împlinit vârsta de 68 de ani. Am simțit îndemnul de a începe să scriu ceea ce am numit „Unfinished Composition (Lucrare neterminată)”. Prima parte a lucrării sună astfel:

*Un gând ce mi-a venit în noapte,
Un gând profund, intens.
Eram sleit când a venit,
Prea obosit chiar și să dorm.*

*O zi intensă am avut
Și cugetam la soarta mea.
Iar gândul meu acesta a fost:
Tânăr eram și nu aveam
68 de ani!*

*Mergeam fără să schiopătez;
Dureri de umeri nu aveam.
Citeam un vers de două ori
Și ușor apoi îl repetam.*

*Puteam munci la nesfârșit
De odihna nevoie nu aveam.
Iar lucruri care grele-mi par acum
Le stăpâneam atunci cu ușurință.*

*Să mă întorc în timp dac-aș putea,
De aș putea alege,
Eu vârsta nu aș da în schimbul tinereții,
Prea multe eu aș pierde.*

*Să-naintez sunt încântat,
Oricât de dragi, eu anii tinereții-i las.
De m-aș întoarce multe-aș pierde
Cunoașterea ce-am adunat.*

Zece ani mai târziu, am decis să mai adaug câteva versuri aceluia poem:

*Într-o clipă, vreo zece ani departe
au zburat
De suferință însoțiți pe drum.
Un șold metalic de schiopătat
m-a vindecat;
Merg drept acum, să știi!*

*O altă placă de metal susține
gâtul meu –
Creație minunată!
Poliomielita s-a retras;
Alături sunt acum de generația
încăpățânată.*

*Semnele îmbătrânirii ușor
sunt de văzut.
Ele nu se vor ameliora nicicând.*

*Uitarea pentru mine este
Unica ce se-ntărește.*

*Mă-ntrebi: „Îți amintești de mine?”
În mare parte arăți la fel.
Dar nu fi supărat acum
De numele nu-ți pot rosti.*

*De-acord, am învățat unele
lucruri
Ce nu doream să le cunosc,
Dar vârsta mi-a adus acele
adevăruri prețioase
Ce Duhul îmi dezvoltă.*

*Din toate binecuvântările primite,
Cele mai bune-n viața mea
Sunt compania și alinarea
Ce le primesc de la soția mea.*

*Copii noștri s-au căsătorit,
Familii au la rândul lor,
Copii, chiar și nepoți au ei acum,
Ce repede crescut-au toți!*

*Eu nu m-am răzgândit deloc
În ce privește tinerețea.
Îmbătrânirea e sortită nouă,
Cu ea odată vine-nțelepciunea.*

*Te-ntrebi: „Ce va aduce viitorul?
Ce soartă voi avea?”
Mă conformez și nu mă plâng.
Întrebă-mă când 88 eu voi avea!*

Iar anul trecut, am adăugat aceste versuri:

*Și acum vedeți, am 88!
Trecut-au anii în neștire.
Am mers, am schiopătat, am
sprijinit bastonul,
Și în sfârșit în scaun cu rotile stau.*

*Adeseori adorm un pic,
Dar am putere-n preoție!
În schimb la tot ce-am pierdut
Primit-am comori mari în dar.*

*Milioane de kilometri în lume
am străbătut
Și încă un milion în plus.
Iar cu ajutorul sateliților acum,
Continui să călătoresc.*

*Cu certitudine eu pot rosti acum:
Pe Domnul Îl cunosc și Îl iubesc!
Mărturisesc alături de cei ce s-au dus
În vreme ce cuvântul Său rostesc.*

*Știu că ce-a simțit în Ghetsimani
E prea greu de-nțeles.
Dar totul pentru noi a-nfăptuit.
Un prieten mai bun nimeni n-a avut.*

*În glorie și putere, știu
Că El din nou va reveni!
Și la finalul vieții mele
Din nou eu Îl voi întâlni!*

*La picioarele-I rănite voi îngenunchea;
Strălucind viu Spiritul Său voi simți.
Cu glas încet, tremurător voi spune,
„Domnul, Dumnezeuul meu, eu știu!”¹.*

Iar eu chiar știu!

Ferestrele din spatele casei noastre au vedere spre o grădină de flori și pădurea care mărginește un pârâu. Unul dintre pereții casei mărginește grădina și este acoperit cu un strat gros de iederă englezească. Timp de mulți ani, această iederă a adăpostit cuiburi de cinteze. Cuiburile făcute printre ramurile plantei agățătoare sunt protejate de vulpi, ratori și pisici care hoinăresc.

Într-o zi, a fost o mare agitație în iederă. Strigătele disperate de suferință s-au auzit când 8 sau 10 cinteze din pădurea învecinată au venit să se alăture strigătelor alarmante. Curând, am observat motivul agitației. Un șarpe alunecase în jos pe iederă și atârna, în fața ferestrei, suficient de mult încât să îl pot scoate afară. Partea de mijloc a corpului șarpelui avea două umflături

– dovadă clară că înghițise doi pui din cuib. În cei 50 de ani pe care i-am trăit în casa noastră, nu am văzut niciodată ceva asemănător. A fost o experiență unică în viață – cel puțin așa am crezut.

Câteva zile mai târziu, a avut loc o altă agitație, de această dată în tulpinile care acoperă cotețul câinelui nostru. Am auzit aceleași strigăte alarmante și am văzut adunarea cintezelor din vecinătate. Știam cine era atacatorul. Un nepot s-a urcat pe coteț și a scos un alt șarpe ce continua să o țină strâns pe pasărea mamă pe care o prinsese în cuib și pe care o ucise.

Mi-am spus: „Ce se întâmplă? Este Grădina Edenului invadată din nou?”.

Apoi, mi-am adus aminte de avertizările rostite de către profeți. Nu vom fi întotdeauna protejați împotriva influenței dușmanului, nici măcar în interiorul căminului nostru. Trebuie să ne protejăm pușorii.

Trăim într-o lume foarte periculoasă care pune în primejdie lucrurile cele mai spirituale. Familia, organizația de fundamentală în timp și eternitate, este atacată de forțe văzute și nevăzute. Dușmanul este pretutindeni. Obiectivul său este să rănească. Dacă poate slăbi și distruge familia, atunci el a câștigat.

Sfinții din zilele din urmă înțeleg importanța transcendentală a familiei și se străduiesc să trăiască în așa fel încât dușmanul să nu se poată strecura în căminele lor. Găsim siguranță și protecție pentru noi și copiii noștri onorând legămintele pe care le-am făcut și prin simpla supunere cerută celor care Îl urmează pe Hristos.

Isaia a spus: „Lucrarea neprihăririi va fi pacea, roada neprihăririi: odihna și liniștea pe vecie”².

Acea pace a fost, de asemenea, promisă în revelația în care Domnul a declarat: „Dacă sunteți pregătiți, nu vă va fi teamă”³.

Puterea supremă a preoției a fost oferită pentru a proteja căminul și pe cei care locuiesc în el. Tatăl are autoritatea și responsabilitatea de a-și învăța copiii, de a-i binecuvânta și de a le oferi rânduiețile Evangheliei și orice altă protecție necesară oferită prin preoție. El trebuie să dea dovadă de dragoste, de fidelitate și de respect față de mama lor, astfel încât copiii lor să vadă acea dragoste.

Am ajuns să știu că credința este o putere reală, nu doar o expresie a convingerii. Există puține lucruri mai puternice decât rugăciunile pline de credință ale unei mame neprihănite.

Învățați dumneavoastră și învățați-i pe membrii familiei dumneavoastră despre darul Duhului Sfânt și despre ispășirea lui Isus Hristos. Nu veți face nicio lucrare veșnică mai importantă decât cea pe care o faceți în propriul cămin.

Noi știm că suntem copii de spirit ai unor părinți cerești, că suntem aici pe pământ pentru a primi trupuri muritoare și pentru a fi puși la încercare. Noi, cei care avem trupuri muritoare, avem putere asupra acelor care nu au.⁴ Suntem liberi să alegem ce dorim și să decidem acțiunile noastre, dar nu suntem liberi să alegem consecințele. Ele rezultă de la sine.

Libertatea de a alege este definită în scripturi ca fiind „libertate morală”, ceea ce înseamnă că putem alege între bine și rău. Dușmanul caută să ne ispitească să ne folosim greșit libertatea morală de a alege.

Scripturile ne învață: „Ca fiecare om să poată acționa potrivit doctrinei și a principiilor care privesc viitorul lui, potrivit libertății morale de a alege, pe care i-am dat-o, pentru ca fiecare om să poată fi răspunzător pentru propriile păcate în ziua judecății”⁵.

Alma ne-a învățat: „Domnul nu poate privi păcatul nici cu cea mai mică îngăduință”⁶. Pentru a înțelege acest lucru, noi trebuie să distingem între păcat și păcătos.

De exemplu, când a fost adusă înaintea Salvatorului o femeie care fusese prinsă în adulter, evident vinovată, El a rezolvat cazul rostind doar câteva cuvinte: „Du-te, și să nu mai păcătuiești”⁷. Aceasta este esența slujirii Sale.

Toleranța este o virtute, dar, asemenea tuturor virtuților, atunci când este folosită în exces, se transformă în viciu. Trebuie să avem grijă la „capcana toleranței” pentru a nu fi înghițiți de ea. Toleranța publică creată prin slăbirea legilor civice pentru a permite faptelor imorale să devină legale nu reduce consecințele spirituale grave care rezultă din încălcarea legii castității dată de Dumnezeu.

Toți oamenii se nasc cu lumina lui Hristos, o influență îndrumătoare care permite fiecărei persoane să deosebească binele de rău. Ce facem cu acea lumină și modul în care răspundem acelor îndemnuri de a trăi în neprihănire este o parte a testului la care suntem supuși în timpul vieții muritoare.

„Căci iată, Spiritul lui Hristos este dat fiecărui om pentru ca el să poată deosebi binele de rău; de aceea, eu vă arăt vouă felul de a judeca; căci fiecare lucru care te invită la a face bine și la a te convinge să crezi în Hristos este trimis de către puterea și darul lui

Hristos; prin urmare, voi veți putea cunoaște cu o cunoaștere perfectă că aceasta este de la Dumnezeu”⁸.

Fiecare dintre noi trebuie să fie pregătit permanent să răspundă inspirației și îndemnelor Duhului Sfânt. Domnul are o cale de a revărsa inteligență pură în mintea noastră pentru a ne îndemna, a ne îndruma, a ne învăța și pentru a ne avertiza. Fiecare fiu și fiecare fiică a lui Dumnezeu poate să știe instantaneu lucrurile pe care trebuie să le știe. Învățați să primiți și să acționați conform inspirației și revelației.

Din tot ceea ce am citit, am predat și am învățat, adevărul cel mai prețios și sacru pe care-l am de oferit este mărturia mea specială despre Isus Hristos. El trăiește. Eu știu că El trăiește. Eu sunt martorul Său. Și despre El depun mărturie. El este Salvatorul nostru, Mântuitorul nostru. Sunt sigur despre acest lucru! Despre aceasta depun mărturie, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Boyd K. Packer, „Unfinished Composition (Lucrare neterminată)”, 2012.
2. Isaia 32:17
3. Doctrină și legăminte 38:30.
4. Vezi *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 222.
5. Doctrină și legăminte 101:78.
6. Alma 45:16.
7. Ioan 8:11.
8. Moroni 7:16.

Episcopul Dean M. Davies
al doilea consilier în Episcopatul care prezidează

O temelie sigură

*Să acceptăm invitația Salvatorului de a veni la El!
Să ne clădim viața pe o temelie solidă și sigură!*

Pe 17 octombrie 1989, în timp ce conduceam de la serviciu spre casă, mă apropiam de un semafor situat la intersecția dintre străzile Market și Beale, în San Francisco, California. În acel moment, am simțit o zguduitură la mașină și mi-am spus: „Cred că am făcut pană”. În timp ce mașina continua să se zguduie, am observat un autobuz destul de aproape de mine și mi-am spus: „Acel autobuz tocmai m-a lovit!”. Apoi, mașina a început să se zguduie din ce în ce mai mult și mi-am spus: „Am pană la toate cele patru cauciucuri”. Însă nu făcusem nici pană și nici autobuzul nu mă lovide – avea loc un cutremur foarte puternic! Când m-am oprit la semafor, asfaltul de pe strada Market se unduia asemenea valurilor mării. În timp ce pământul continua să se cutremure, o clădire înaltă de birouri situată în fața mea se balansa dintr-o parte în alta și, dintr-o clădire veche situată în stânga mea, cădeau cărămizi.

Cutremurul Loma Prieta s-a produs în Golful San Francisco la ora 5:04 după-amiaza, lăsând 12.000 de persoane fără case.

Cutremurul a cauzat daune grave în zona Golfului San Francisco, cele mai mari înregistrându-se în zona cu sol instabil din San Francisco și Oakland. În San Francisco, districtul Marina

fusese „construit pe un sol format dintr-un amestec de nisip, pământ, moloz... și alte materiale și a cărui umiditate era extrem de ridicată din cauza pânzei de apă subterană. O parte din solul respectiv era format din moloz vărsat în Golful San Francisco după cutremurul din anul 1906 care a avut loc în San Francisco”¹.

În jurul anului 1915, pe acest teren au fost construite clădiri de apartamente. În timpul cutremurului din anul 1989, amestecul instabil, saturat

de apă, format din pământ, nisip și moloz a devenit o masă lichidă, provocând, astfel prăbușirea clădirilor. Clădirile nu fuseseră construite pe o temelie sigură.

Cutremurul din San Francisco a afectat multe vieți, inclusiv pe a mea. Cugetarea asupra evenimentelor din acea zi îmi reconfirmă, în minte și în inimă, faptul că pentru a înfrunta cu succes furtunile, cutremurele și calamitățile vieții, trebuie să construim pe o temelie sigură.

Profetul nefit, Helaman, a propovăduit cu claritate despre importanța de a ne clădi viețile pe o temelie sigură, chiar pe temelia reprezentată de Isus Hristos: „Și acum, fiii mei, aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră ca, atunci când diavolul își va trimite vânturile lui puternice, da, săgețile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre și furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul nefericirii și al suferinței fără de sfârșit, datorită stâncii pe care voi sunteți zidiți, care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă” (Helaman 5:12).

În procesul de construcție a templelor din zilele noastre, se acordă o mare atenție proiectării, procesului de construcție și materialelor de construcție folosite. În locul unde urmează să fie construit templul, se efectuează testări și studii geologice amănunțite ale solului. Sunt luate în considerare studiile privind vântul, precipitațiile și schimbările climaterice din zonă pentru ca templul finalizat să poată rezista nu doar furtunilor și climatului specific zonei; templul este proiectat și poziționat astfel încât să reziste cutremurelor, taifunurilor, inundațiilor și

celorlalte calamități naturale neprevăzute, care pot avea loc. În cazul multor temple, piloni din ciment sau oțel sunt introduși adânc în pământ pentru a fixa temeinic temelii templului.

Asemenea arhitecților și constructorilor din zilele noastre, Tatăl nostru iubitor și blând din Cer și Fiul Său au pregătit planuri, unelte și alte resurse pentru uzul nostru, pentru ca noi să ne clădim și să ne structurăm viețile ca ele să fie ferme și de nezdruccinat. Planul este planul salvării, marele plan al fericirii. Planul ne oferă o imagine și o cunoaștere clare privind începutul și sfârșitul și pașii esențiali, inclusiv rânduiețile, care sunt necesare pentru ca fiecare dintre copiii Tatălui să se poată întoarce în prezența Sa și să locuiască alături de El pentru eternitate.

Credința, pocăința, botezul, darul Duhului Sfânt și îndurarea până la sfârșit fac parte din planul structural al vieții. Ele ajută la formarea pilonilor corespunzători care ne vor fixa temeinic viața în ispășirea lui Isus Hristos. Acestea modelează și conturează temelii vieții omului. Apoi, la fel cum planul templului are specificații care oferă instrucțiuni detaliate referitoare la modul de a forma și integra componente esențiale, rugăciunea, cititul scripturilor, luarea din împărtășanie și primirea rânduieților esențiale ale preoției devin „specificațiile” care ajută la integrarea și fixarea temeliei vieții.

Echilibrul în aplicarea acestor specificații este vital. De exemplu, în procesul de realizare a betonului sunt folosite cantități exacte de nisip, pietriș, ciment și apă pentru a obține duritate maximă. O cantitate greșită sau lipsa unuia dintre aceste elemente ar face ca betonul să fie moale și nu ar putea să-și îndeplinească scopul său important.

În mod asemănător, dacă, în viața noastră, nu avem un echilibru corespunzător cu privire la rugăciunea personală și ospătarea zilnică din scripturi, la întărirea săptămânală prin luarea din împărtășanie și la participarea frecventă la rânduiețile preoției, precum rânduiețile din templu, riscăm și noi să fim slăbiți în structura noastră spirituală.

Pavel, în scrisoarea sa către efeseni, a folosit aceste cuvinte pe care le putem aplica referitor la nevoia de a avea o dezvoltare echilibrată și completă a caracterului și sufletului: „În El toată clădirea, bine încheagată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul” (Efeseni 2:21).

Rugăciunea este unul dintre pilonii cei mai fundamentali și mai importanți ai credinței și caracterului nostru. Prin intermediul rugăciunii, ne putem exprima recunoștința, dragostea și devotamentul față de Dumnezeu. Prin intermediul rugăciunii, ne conformăm voinței Lui și, în schimb, primim tăria

de a ne trăi viața conform învățăturilor Sale. Rugăciunea este calea pe care trebuie s-o urmăm pentru a căuta îndrumarea Sa în viețile noastre, însăși revelația.

Alma ne-a învățat: „Sfătuiește-te cu Domnul în toate faptele tale, iar El te va îndrepta pe tine către bine; da, atunci când te culci noaptea, culcă-te în Domnul pentru ca El să poată să vegheze asupra ta în somnul tău; iar atunci când te scoli dimineața, lasă-ți inima să fie plină de mulțumiri către Dumnezeu; și dacă tu faci aceste lucruri, atunci vei fi înălțat în ultima zi” (Alma 37:37).

Faptul de a-I împărtăși lui Dumnezeu gândurile, sentimentele și dorințele noastre, prin intermediul rugăciunii sincere spusă din inimă, trebuie să devină pentru fiecare dintre noi la fel de important și firesc precum respiratul și mâncatul.

Studiul zilnic din scripturi ne va întări, de asemenea, credința și caracterul. Așa cum avem nevoie de mâncare pentru a ne hrăni trupurile fizice, spiritele și sufletele noastre vor fi hrănite și întărite când ne ospătam din cuvintele lui Hristos care se găsesc în scrierile profeților. Nefi ne-a învățat: „Ospătați-vă din cuvintele lui Hristos; căci iată, cuvintele lui Hristos vă vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceți” (2 Nefi 32:3).

Deși cititul din scripturi este bun, doar cititul în sine nu este suficient pentru a cuprinde întreaga amploare și profunzime a învățăturilor Salvatorului. Studiul, cugetarea și punerea în practică a cuvintelor lui Hristos, așa cum se găsesc în scripturi, vor aduce cu ele înțelepciune și cunoaștere dincolo de puterea noastră de înțelegere. Acestea ne vor întări angajamentul și ne vor oferi rezervele spirituale de care avem nevoie pentru a face tot ce ne stă în putință.

Unul dintre lucrurile cele mai importante pe care le putem face pentru a ne întări viețile și a rămâne ferm clădiți pe temelia Salvatorului este acela de a lua, în mod demn, din împărtășanie în fiecare săptămână. Rânduiala împărtășaniei oferă fiecărui membru al Bisericii ocazia de a cugeta la viața sa înainte de a lua din împărtășanie, de a se gândi la acțiunile făcute sau la cele pe care ar fi trebuit să le facă dar nu le-a făcut și de care trebuie să se pocăiască și, apoi, de a lua din apă și din pâine, simbolurile sacre care ne amintesc de trupul și sângele lui Isus Hristos, o mărturie a ispășirii Sale. Dacă luăm din acestea cu sinceritate și umilință, ne reînnoim legămintele eterne, suntem curățați și sfințiți și primim promisiunea că Spiritul Său va fi totdeauna cu noi. Spiritul funcționează ca un fel de mortar, o verigă de legătură care nu doar sfințește, dar ne și aduce aminte de toate lucrurile și depune mărturie din nou și din nou despre Isus Hristos. Luarea, în mod demn, din împărtășanie ne întărește

legătura personală cu piatra de temelie, cu Însuși Isus Hristos.

În timpul slujirii Sale, Salvatorul a predicat cu dragoste și caritate doctrinele, principiile și acțiunile necesare care urmau să ne protejeze viața și să ne întărească propriul caracter. În încheierea Cuvântării de pe munte, El a spus:

„De aceea, acela care va asculta de aceste spuse ale Mele și le va înfăptui, pe acela îl voi asemăna Eu cu un om înțelept care și-a zidit casa pe o stâncă –

Iar ploaia a căzut și potopurile au venit și vânturile au suflat și au lovit casa aceea; și ea nu s-a dărâmat, căci a fost zidită pe o stâncă.

Și fiecare care va asculta de aceste spuse ale Mele și care nu le va înfăptui, va fi asemănat cu un om nechibzuit care și-a zidit casa pe nisip –

Iar ploaia a căzut și potopurile au venit și vânturile au suflat și au lovit casa aceea; și ea a căzut; și mare a fost căderea ei” (3 Nefi 14:24–27; vezi, de asemenea, Matei 7:24–27)

Dragi frați și surori, niciunul dintre noi nu ne-am construit, cu bună știință,

căminul, locul de muncă sau casa sacrală de preaslăvire pe nisip, pe moloz sau fără planuri sau materiale corespunzătoare. Să acceptăm invitația Salvatorului de a veni la El! Să ne clădim viața pe o temelie solidă și sigură!

Mărturisesc cu umilință că dacă ne fixăm cu fermitate viața pe Isus Hristos și în ispășirea Sa și dacă urmăm cu atenție planurile Sale cu privire la fericirea noastră, inclusiv rugăciunea zilnică, studiul zilnic din scripturi și luarea din împărtășanie în fiecare săptămână, vom fi întăriți, vom avea parte de creștere personală reală și de convertire trainică, vom fi mai bine pregătiți să rezistăm furtunilor și calamităților vieții, vom avea parte de bucuria și fericirea promise și vom avea siguranța că viețile noastre au fost clădite pe o temelie sigură – o temelie care nu va ceda niciodată. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTĂ

1. Vezi „1989 Loma Prieta Earthquake”, wikipedia.org/wiki/1989_Loma_Prieta_earthquake.

Elaine S. Dalton

recent eliberată din chemarea de președintă generală a Tinerelor Fete

Noi suntem fiice ale Tatălui nostru Ceresc

În calitate de fiice ale lui Dumnezeu, fiecare dintre noi suntem unice și diferite prin prisma împrejurărilor și experiențelor noastre. Și totuși, rolul nostru este important – pentru că noi suntem importante.

În fiecare săptămână, tinere fete din întreaga lume repetă crezul Tinereilor Fete. Indiferent de limba în care sunt rostite, de fiecare dată când aud cuvintele: „Noi suntem fiice ale Tatălui nostru Ceresc, care ne iubește și pe care Îl iubim”¹, Spiritul îi confirmă spiritului meu că sunt adevărate. Nu este doar o afirmație despre identitatea noastră – cine suntem – ci se recunoaște și ale cui fiice suntem. Suntem fiice ale unei ființe exaltate!

În fiecare țară și pe fiecare continent, am întâlnit tinere fete încrezătoare, care se exprimă clar, pline de lumină, purificate de muncă grea și încercări, care au credință pură și simplă. Ele sunt pure. Ele țin legămintele și „[sunt martorele] lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile”². Ele știu cine sunt și știu că au un rol important în clădirea împărăției lui Dumnezeu.

Când eram studentă, făceam parte din Trupa internațională de dansatori a UBY. Într-o vară, trupa noastră a avut privilegiul unic de a merge într-un turneu prin misiunile din Europa.

Această vară a fost una grea pentru mine deoarece, cu câteva luni în urmă, tatăl meu decedase în mod neașteptat. În timp ce eram în Scoția, m-am simțit îndeosebi de singură și am devenit descurajată. În acea seară am dansat la capelă și, după dansul nostru, am mers în apropiere, la casa misiunii. Pe drum,

am văzut o piatră într-o grădină bine îngrijită, lângă poartă. Pe piatră scria: „Orice parte ai avea, îndeplinește bine partea ta”. În acel moment, cuvintele acelea m-au impresionat profund și am simțit că puterile cerului își întinseseră brațele să-mi trimită un mesaj. Am știut că aveam un Tată Ceresc iubitor care mă cunoștea. Am simțit că nu eram singură. Am stat în grădina aceea cu ochii plini de lacrimi. „Orice parte ai avea, îndeplinește bine partea ta.” Acea declarație simplă mi-a reînnoit viziunea că Tatăl Ceresc mă cunoștea și avea un plan pentru viața mea și Spiritul pe care L-am simțit m-a ajutat să înțeleg că partea mea era importantă.

Mai târziu, am aflat că acest proverb l-a motivat cândva pe profetul David O. McKay, în timp ce slujea în calitate de tânăr misionar în Scoția. Îl văzuse scris pe o piatră de pe o clădire într-un moment descurajator din timpul vieții și misiunii sale și cuvintele îl influențaseră. Mulți ani mai târziu, când clădirea aceea urma să fie demolată, el a reușit să obțină piatra și a așezat-o în grădina casei misiunii.³

Sydney, Australia

În calitate de fiice ale lui Dumnezeu, fiecare dintre noi suntem unice și diferite prin prisma împrejurărilor și experiențelor noastre. Și totuși, rolul nostru este important – pentru că *noi* suntem importante. Sarcinile noastre zilnice de a hrăni, a învăța și a purta de grijă celorlalți pot chiar să pară pământești, minimalizate, dificile și înjositoare uneori, și totuși, dacă ne amintim acea frază de la începutul crezului Tinerelor Fete – „Noi suntem fiice ale Tatălui nostru Ceresc, care ne iubește” – acest lucru va schimba atitudinea noastră și calitatea relațiilor noastre cu ceilalți.

De curând, minunata mea mamă, în vârstă de 92 de ani, a decedat. A părăsit această existență muritoare tot așa cum a trăit – în liniște. Viața ei nu a decurs așa cum planificase. Soțul ei, tatăl meu, a murit când avea 45 de ani, lăsând-o singură cu trei copii – doi frați ai mei și cu mine. Ea a trăit ca văduvă timp de 47 de ani. Ea și-a întreținut familia predând la școală în timpul zilei și dând lecții de pian în timpul serii. A avut grijă de bătrânul ei tată, bunicul meu, care a locuit vis-a-vis. S-a asigurat ca fiecare dintre noi să mergă la facultate. De fapt, a insistat pe acest lucru, astfel încât noi toți să putem fi „contribuabili”. Și nu s-a plâns niciodată. Și-a ținut legămintele și datorită acestui fapt, a chemat puterile cerului pentru a ne binecuvânta căminul și a trimite miracole. Ea s-a bizuit pe puterea rugăciunii, a preoției și a promisiunilor făcute prin legământ. A fost credincioasă în slujirea Domnului. Devotamentul ei de neclintit ne-a întărit pe noi, copiii ei. Ne-a repetat adeseori versetul din scripturi: „Eu, Domnul, sunt obligat când faceți ceea ce spun Eu; dar, când nu faceți ceea ce spun, nu aveți promisiune”⁴. Acesta a fost motoul ei și a știut că era adevărat.

A înțeles ce însemna să ții legămintele. Nu a fost niciodată cunoscută de lume. Nu dorea să fie. A înțeles cine era și a cui era – o fiică a lui Dumnezeu. Cu adevărat, se poate spune că mama mea și-a îndeplinit bine partea ei.

Președintele Gordon B. Hinckley a spus cândva cu privire la femeii și mame:

„Nu trebuie să uităm puterea femeilor... Mamele sunt cele care influențează în mod direct viața copiilor lor... Mamele sunt cele care îi hrănesc și îi îndrumă pe căile Domnului. Influența lor este supremă...”

Ele sunt creatoare de viață. Sunt cele care hrănesc copii. Sunt învățătoarele tinerelor fete. Sunt tovarășele noastre de neînlocuit. Sunt lucrătoare alături de noi în clădirea împărăției lui Dumnezeu. Ce măreț este rolul lor, ce minunată este contribuția lor⁵.

Cum întâpărește o mamă sau un tată în mintea unei fiice adevărul care înobilează, adevărul etern că este o fiică a lui Dumnezeu? Cum o ajutăm să părăsească lumea și să se apropie mai mult de împărăția lui Dumnezeu?

Într-o lume în care valorile morale sunt în declin, tineretele fete au nevoie să vadă femei și bărbați care să „stea” ca martori ai lui Dumnezeu în toate

timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile”. Acest lucru nu a fost niciodată mai important decât este acum. Tineretele fete au nevoie de mame și de mentori care să exemplifice feminitatea virtuoză. Dragi mame, relația dumneavoastră cu fiica dumneavoastră are o importanță foarte mare, la fel ca și exemplul dumneavoastră. Modul în care îl onorați pe tatăl ei, preoția lui și rolul lui divin va fi reflectat și va fi, probabil, amplificat în atitudinea și comportamentul fiicei dumneavoastră.

Care este acel rol pe care noi toți trebuie să-l „îndeplinim bine”? Declarația oficială despre familie ne spune clar:

„Planul divin pentru tați este de a conduce familiile lor cu dragoste și dreptate, și ei sunt răspunzători de satisfacerea nevoilor pentru viața și protejarea familiilor lor. Mamele sunt în primul rând responsabile pentru îngrijirea copiilor lor. În aceste responsabilități sacre, tații și mamele sunt obligați să se ajute unii pe ceilalți ca parteneri egali...”

Noi avertizăm pe acele persoane care încalcă legămintele castității, care abuzează de partener ori de copii, sau care nu își îndeplinesc responsabilitățile față de familie, că vor da socoteală

într-o bună zi în fața lui Dumnezeu”⁶.

În societatea decăzută din timpul lui Moroni, el a fost întristat că femeilor li se luase ceea ce era mai drag și mai prețios deasupra tuturor lucrurilor – virtutea și castitatea lor.⁷

Înnoiesc, încă o dată, chemarea de a ne întoarce la virtute. Virtutea este tăria și puterea fiicelor lui Dumnezeu. Cum ar fi această lume dacă virtutea – un model de gândire și comportament bazat pe standarde morale înalte, inclusiv castitatea⁸ – ar fi reinstalată în societatea noastră ca fiind o valoare extrem de prețuită? Dacă imoralitatea, pornografia și abuzul s-ar reduce, nu ar fi mai puține căsnicii destrămate, mai puține vieți sfărâmate și mai puține inimi frânte? Nu le-ar înnobilă mass-media pe prețioasele fiice ale lui Dumnezeu în loc să le trateze ca pe niște obiecte și să le degradeze? Dacă întreaga umanitate ar înțelege cu adevărat importanța declarației „noi suntem fiice ale Tatălui nostru Ceresc, care ne iubește”, cum ar fi privite și tratate femeile?

Acum câțiva ani, când Centrul de conferințe era aproape finalizat,

am intrat în această clădire sacră, la etaj, purtând o cască și ochelari de protecție, pregătită să aspir mocheta pe care soțul meu o monta împreună cu alți bărbați. Pe locul pupitrului, era un mic încărcător pentru transportat gunoiul iar praful din această clădire era mare. Atunci când se depunea, se așeza pe mocheta cea nouă. Sarcina mea era să aspir. Și astfel, am aspirat, și-am aspirat și iarăși am aspirat. După trei zile, micul meu aspirator s-a stricat!

În după-amiaza dinaintea primei conferințe generale care s-a desfășurat în această clădire frumoasă, soțul meu m-a sunat. Era pe cale să monteze ultima bucată de mocheta – sub acest pupitru istoric.

El a întrebat: „Ce verset să scriu pe spatele acestei bucăți de mocheta?”

Iar eu i-am spus: „Mosia 18:9: «[Fii martorul] lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile»”.

Eu văd că acest lucru este exact ceea ce fac tinerele fete și toate femeile din această Biserică într-o perioadă extrem de plină de provocări. Ele

influențează în bine. Ele sunt virtuozose și modele de urmat, inteligente și muncitoare. Ele tratează în mod diferit lucrurile, pentru că ele *sunt* diferite. Ele își îndeplinesc partea bine.

Cu mulți ani în urmă, când aspiram mocheta aceasta – încercând să-mi îndeplinesc bine partea mea modestă – nu știam că voi sta într-o zi cu tălpile pe mocheta de sub acest amvon.

Astăzi, în calitate de fiică a lui Dumnezeu, sunt martoră că El trăiește. Isus este Hristosul. El este Mântuitorul nostru. Prin sacrificiul Său ispășitor infinit, mă voi întoarce într-o zi să locuiesc lângă El – fiind trecută prin încercări, pură și pecetluită într-o familie eternă. Îi voi aduce mereu laude pentru privilegiul de a fi femeie, soție și mamă. Depun mărturie că suntem conduși de un profet al lui Dumnezeu, președintele Thomas S. Monson, și sunt recunoscătoare pentru bărbații neprihăniți a căror putere a preoției îmi binecuvântează viața. Și voi fi mereu recunoscătoare pentru tăria pe care o primesc prin puterea sporită a ispășirii infinite a Salvatorului pe măsură ce continui să „îmi îndeplinesc bine parte [mea]”. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Progresul personal al Tinerelor Fete* (broșură, 2009), p. 3.
2. Mosia 18:9.
3. Vezi Matthew O. Richardson, „What E'er Thou Art, Act Well Thy Part: John Allan's Albany Crescent Stone”, *Journal of Mormon History*, vol. 33 (toamna 2007), p. 31–61; Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), p. 45.
4. Doctrină și legăminte 82:10.
5. Gordon B. Hinckley, „Standing Strong and Immovable”, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 10 ian. 2004, p. 21.
6. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
7. Vezi Moroni 9:9.
8. Vezi *Progresul personal al Tinerelor Fete*, p. 70.

Vârșnicul Craig A. Cardon
din Cei Șaptezeci

Salvatorul vrea să ierte

Domnul ne iubește și vrea ca noi să înțelegem dorința Sa de a ierta.

În timpul slujirii muritoare a Salvatorului nostru, mulți au mers după El, inclusiv învățători și farisei, „din toate satele Galileii și Iudeii și din Ierusalim”¹. Un slăbănog ținut la pat, care dorea să fie vindecat, a fost adus la o mare adunare dar, neputând să-l apropie de Salvator, prietenii săi l-au urcat pe acoperișul casei în care se afla Salvatorul și l-au coborât cu patul. Văzând această dovadă de credință și cu o intenție încă neînțeleasă de ascultătorii Lui, Salvatorul a rostit: „Omule, păcatele îți sunt iertate!”².

Probabil că acest lucru l-a surprins pe bărbat – și, cu toate că scripturile nu menționează nimic despre reacția sa, poate că s-a întrebat dacă Salvatorul a înțeles pentru ce fusese adus acolo.

Salvatorul a știut că mulți oameni veneau după El deoarece făcea miracole mărețe. Deja transformase apa în vin³, alungase duhuri necurate⁴ și vindecase fiul slujbașului⁵, un lepros⁶, pe soacra lui Petru⁷ și pe mulți alții⁸.

Dar, în cazul acestui om paralizat, Domnul a ales să ofere dovezi atât ucenicilor Săi, cât și celor care nu credeau, despre rolul Său unic de Salvator al lumii. Auzind cuvintele Salvatorului, învățătorii și fariseii au început să vorbească între ei, în necunoștință de cauză, despre blasfemie, concludând că numai Dumnezeu poate ierta

păcatele. Cunoscându-le gândurile, Salvatorul li S-a adresat, spunând:

„Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre?

Căci ce este mai lesne? A zice: «Iertate îți sunt păcatele», sau a zice: «Scoală-te și umblă?»⁹.

Fără să aștepte răspunsul din partea lor, Salvatorul a continuat: „Dar, ca să știți că Fiul Omului are putere *pe pământ* să ierte păcatele: «Scoală-te», a zis El [întorcându-se către bărbatul paralizat], «ridică-ți patul, și du-te acasă»¹⁰. Și aceasta a și făcut!

Prin această vindecare fizică miraculoasă, Salvatorul ne-a confirmat tuturor acest adevăr spiritual nespus de impresionant: Fiul Omului iartă păcatele!

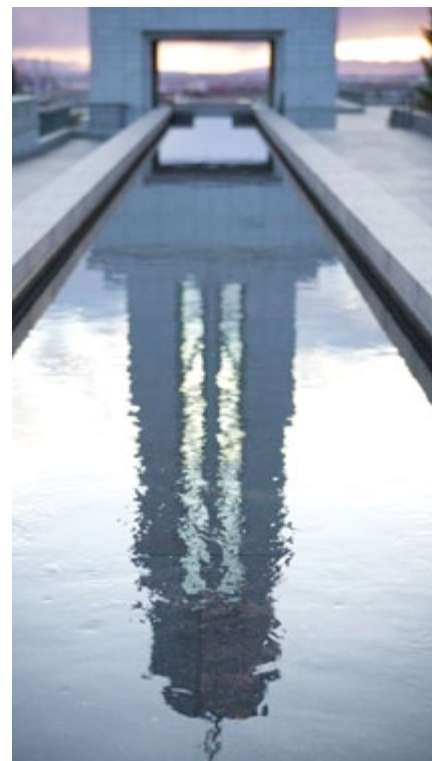
Deși acest adevăr este acceptat cu ușurință de toți credincioșii, nu la fel de ușor acceptat este importantul adevăr, egal acestuia: Salvatorul iartă păcatele „pe pământ” și nu doar la judecata finală. El nu ne va salva *în* păcatele noastre.¹¹ El nu tolerează ca noi să ne întoarcem la păcatele noastre din trecut.¹² Dar, când ne pocăim și ne supunem Evangheliei Sale, El ne iartă.¹³

Când ne oferă iertare, vedem cum puterea sporită și de a mântui a ispășirii se combină în mod armonios și elegant. Dacă dăm dovadă de credință în Domnul Isus Hristos, puterea sporită

a ispășirii Sale ne *întărește* în momentele noastre de nevoie¹⁴, iar puterea Sa de mântuire ne *sfințește* pe măsură ce „[înlăturăm] omul firesc”¹⁵. Acest lucru oferă speranță tuturor, mai ales celor care simt că slăbiciunile omenesti recurente sunt dincolo de dorința Salvatorului de a ajuta și a salva.

Oferindu-I o ocazie Salvatorului de a ne lumina înțelegerea¹⁶, Petru a vrut să știe de câte ori trebuie să-l ierte pe fratele său și a întrebat: „Până la șapte ori?”. Cu siguranță că atât ar fi mai mult decât suficient. Dar răspunsul Salvatorului ne-a ajutat să înțelegem inima Sa plină de milă: „Eu *nu-ți* zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte”¹⁷.

Domnul ne iubește și vrea ca noi să înțelegem dorința Sa de a ierta. În Doctrină și legăminte, Domnul le-a spus de mai mult de douăzeci de ori celor cărora li Se adresa: „Păcatele tale îți sunt

iertate” sau cuvinte asemănătoare¹⁸. În aproape jumătate dintre aceste situații, cuvintele Domnului s-au îndreptat anume către profetul Joseph Smith, adresându-i-Se uneori în timp ce era singur, alteori când era împreună cu alții¹⁹. Prima dintre aceste situații a fost consemnată în 1830, iar ultima în 1843. Astfel, pe parcursul multor ani, Domnul i-a spus lui Joseph în mod repetat: „Păcatele tale îți sunt iertate”.

Deși Joseph nu era „vinovat de vreun păcat mare sau răutăcios”²⁰, ar fi util pentru noi să ne amintim că, cu câteva excepții, afirmația Salvatorului – „șaptezeci de ori câte șapte” – nu limitează iertarea în funcție de gravitatea păcatului.

În timp ce le vorbea vârstnicilor adunați în Kirtland, Domnul a spus: „Vreau să biruiți lumea; *de aceea*, voi avea compasiune față de voi”²¹. Domnul cunoaște slăbiciunile noastre și consecințele eterne pe care le are „lumea” asupra bărbaților și femeilor imperfecti²². Cuvintele *de aceea* din acest verset reprezintă afirmația Sa că numai în virtutea compasiunii Sale vom putea, în cele din urmă, „[birui] lumea”. În ce fel se manifestă acea compasiune? Acelorași vârstnici din Kirtland El le-a

spus: „Eu v-am iertat de păcatele voastre”²³. *Salvatorul vrea să ierte*.

Nimeni nu trebuie să presupună că această iertare este obținută fără pocăință. Într-adevăr, Domnul a declarat: „Eu, Domnul, iert păcatele aceluia care le mărturisesc înaintea Mea și cer iertare” și, apoi, adaugă această cerință suplimentară, „care n-au comis un păcat care duce la moarte”²⁴. Deși Domnul „nu [poate] să [tolereze] păcatul nici în cel mai mic grad”²⁵, El recunoaște faptul că unele păcate sunt mai grave decât altele. El afirmă că nu va exista iertare pentru „blasfemia împotriva Duhului Sfânt”²⁶. El declară gravitatea crimei²⁷ și pune accentul pe cea a păcatului sexual, ca de pildă adulterul²⁸. În ceea ce privește păcatele sexuale grave, El face cunoscut că dobândirea iertării din partea Sa devine din ce în ce mai dificilă²⁹ și a spus că „acela care păcătuiește împotriva luminii mai mari va primi o condamnare mai mare”³⁰. Cu toate acestea, El permite, în mila Sa, să ne îmbunătățim pe parcurs, în loc să ceară perfecțiune imediată. Chiar și în ciuda numeroaselor păcate pe care le comitem din pricina slăbiciunilor din viața muritoare, El ne iartă, din nou și

din nou, ori de câte ori ne pocăim și căutăm să fim ierțați de El³¹.

Datorită acestui lucru, fiecare dintre noi, atât cei care au dificultăți în a depăși obiceiuri care creează dependență, cum ar fi consumul de substanțe interzise sau pornografia, cât și cei dragi lor, poate ști că Domnul va accepta eforturile noastre sincere și va ierta cu dragoste, atunci când pocăința este completă, „de șaptezeci de ori câte șapte”. Dar acest lucru nu înseamnă că cineva se poate întoarce *de bunăvoie* la păcat fără să sufere consecințele³².

Domnul este mereu interesat de inimile noastre³³ iar falsa credință nu poate sluji drept scuză pentru păcat³⁴. În această dispensație, Domnul l-a avertizat pe unul dintre slujitorii Săi împotriva unei astfel de scuze, declarând: „Să se rușineze de banda nicolațiilor și de toate lucrurile lor abominabile, secrete”³⁵. Nicolațiile erau o sectă religioasă din vechime care pretindeau că au dreptul să comită păcate sexuale în virtutea harului Domnului³⁶. Acest lucru nu este plăcut Domnului³⁷. Compasiunea și harul Său nu sunt suficiente pentru a fi ierțați atunci când „inimile [noastre] nu sunt satisfăcute... și [noi nu ne supunem] adevărului, ci [ne complăcem] în nedreptate”³⁸. Dimpotrivă, după ce vom fi făcut tot posibilul³⁹, compasiunea și harul Său sunt mijlocul prin care, „în decursul timpului”⁴⁰, biruim lumea prin puterea sporită datorată ispășirii. În timp ce căutăm cu umilință acest dar prețios, „lucrurile slabe... [devin] puternice pentru [noi]”⁴¹ și, prin puterea Sa, putem primi tăria de a face lucruri pe care nu le-am putea face niciodată de unii singuri.

Domnul se uită la lumina pe care am primit-o⁴², la dorințele inimilor noastre⁴³ și la faptele noastre⁴⁴, iar, atunci când ne pocăim și căutăm iertarea Sa, El iartă. În timp ce ne gândim

la viețile noastre, la viețile celor dragi nouă și la ale celor pe care-i cunoaștem, trebuie să fim dispuși, în egală măsură, să ne iertăm pe noi înșine și să-i iertăm pe alții⁴⁵.

Predicați Evanghelia Mea ne învață despre dificultatea de a depăși obiceiuri care creează dependență și încurajează conducătorii preoției și membrii să „nu... fie șocați sau descu-rajați” dacă simpatizanții sau membrii noi continuă să se lupte cu astfel de probleme. Dimpotrivă, suntem sfătuiți „să [arătăm] încredere în persoana respectivă și să nu [judecăm]... [tratând situația] ca pe o decădere temporară și de înțeles”⁴⁶. Putem noi să-i tratăm într-un alt fel pe copiii noștri sau pe membrii familiei noastre care au de-a face cu probleme asemănătoare, îndepărtându-se pentru moment de cărarea cea dreaptă? Cu siguranță, ei merită prietenia, răbdarea și dragostea noastră – și, da, iertarea noastră.

La conferința generală din luna octombrie a anului trecut, președintele Monson ne-a sfătuit:

„Noi trebuie să ținem minte că oamenii se pot schimba. Ei pot renunța la obiceiurile rele. Se pot pocăi de păcate...

Îi putem ajuta să-și învingă slăbiciunile. Noi trebuie să ne dezvoltăm capacitatea de a *nu-i* vedea pe oameni așa cum sunt acum, ci de a-i vedea așa cum ar putea deveni”⁴⁷.

La una dintre primele conferințe ale Bisericii, asemenea acesteia, Domnul le-a spus membrilor:

„Adevărat vă spun vouă, voi sunteți curați, dar nu toți...”

Pentru că *toată făptura* este coruptă în fața Mea...

Pentru că, într-adevăr, unii dintre voi sunt vinovați în fața Mea, *dar Eu voi fi milostiv față de slăbiciunile voastre*”⁴⁸.

Mesajul Său de azi este același.

Tatăl nostru Ceresc știe ce avem de înfruntat, că „toți... [păcătuim] și [suntem] lipsiți de slava lui Dumnezeu”⁴⁹ iar și iar. El L-a trimis pe Fiul Său care „cunoaște slăbiciunile omului și cum să-i ajute pe cei care sunt ispitiți”⁵⁰. Fiul Său ne învață: „Rugați-vă totdeauna să *nu* intrați în ispită”⁵¹. Ni s-a spus să-L „[împlorăm pe Dumnezeu] *pentru milă*; căci El are puterea să salveze”⁵². Salvatorul ne poruncește să ne pocăim⁵³ și să iertăm⁵⁴. Și, cu toate că pocăința nu este ușoară, dacă ne străduim din toată inima să ne supunem Evangheliei Sale, El ne face această promisiune: „Adevărat vă spun vouă, în ciuda păcatelor [voastre], *în adâncul inimii sunt plin de îndurare față de [voi]*. Eu nu [vă] voi alunga complet; și *în ziua mâniei Îmi voi aminti să fiu milos*”⁵⁵. Salvatorul vrea să ierte.

În fiecare săptămână, Corul Tabernacolului Mormon își începe transmisiunea programului plin de inspirație cu înălțătoarele cuvinte din cunoscutul imn scris de William W. Phelps, „Gentle Raise the Sacred

Strain”. Nu la fel de cunoscute sunt cuvintele pline de alinare din strofa a patra:

Sfânt e Domnul, glorios.

Cuvântul Său e prețios:

Pocăiți-vă și trăiți...

De vă vor fi păcatele precum cârmăzul,

*Pocăiți-vă și veți fi iertați*⁵⁶.

Vă invit să vă amintiți și să credeți în cuvintele Domnului și să dați dovadă de credință în El într-o pocăință.⁵⁷ Salvatorul vă iubește. El vrea să ierte. Vă mărturisesc astfel, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 5:17; vezi, de asemenea, Marcu 2:2.
2. Luca 5:20; vezi, de asemenea, Matei 9:2; Marcu 2:5.
3. Vezi Ioan 2:1-11.
4. Vezi Marcu 1:21-28; Luca 4:33-37.
5. Vezi Ioan 4:46-54.
6. Vezi Matei 8:1-4; Marcu 1:40-45; Luca 5:12-15.
7. Vezi Matei 8:14-15; Marcu 1:29-31; Luca 4:38-39.
8. Vezi Matei 8:16-17; Marcu 1:32-34; Luca 4:40-41.
9. Luca 5:22-23; vezi, de asemenea, Matei 9:3-5; Marcu 2:6-9.
10. Luca 5:24; subliniere adăugată; vezi, de asemenea, Matei 9:6-7; Marcu 2:10-12.
11. Vezi 1 Corinteni 6:9-10; Alma 11:34, 37; Helaman 5:10-11.
12. Vezi 2 Petru 2:20; Iacov (Noul Testament) 2:10; Doctrină și legăminte 82:7.
13. Vezi Isaia 1:18; Ieremia 31:34; Luca 7:36-50; Enos 1:5; Alma 24:10; Moroni 6:8; Doctrină și legăminte 1:32; 58:42-43.
14. Vezi Iacov (Cartea lui Mormon) 4:7; Alma 14:26; Moroni 10:7.
15. Mosia 3:19; vezi, de asemenea, 2 Nefi 10:24-25.
16. Vezi Alma 32:28, 34.
17. Matei 18:21-22; subliniere adăugată; vezi, de asemenea, Luca 17:1-4.
18. Vezi Doctrină și legăminte 20:5-7; 25:3; 29:3; 31:5; 36:1; 50:36; 60:6-7; 61:2; 62:3; 64:1-4, 5-7, 15-17; 75:6-8; 82:1; 84:60-61; 90:1, 6; 108:1; 110:5; 112:3; 124:74-76, 78; 132:50.
19. Vezi Doctrină și legăminte 20:5-7; 29:3; 60:6-7; 61:2; 62:3; 64:5-7; 84:60-61; 90:1; 110:5; 132:50.
20. Joseph Smith – Istorie 1:28.
21. Doctrină și legăminte 64:2; subliniere adăugată.

22. Vezi 1 Nefi 20:9–11; Doctrină și legăminte 24:2; 50:41; 63:47; 108:1–8.
23. Doctrină și legăminte 64:3.
24. Doctrină și legăminte 64:7.
25. Doctrină și legăminte 1:31; vezi, de asemenea, versetele 32–33; Alma 45:16.
26. Doctrină și legăminte 132:27; vezi, de asemenea, Matei 12:31; Luca 12:10.
27. Vezi Exodul 20:13; Mosia 13:21; Doctrină și legăminte 132:19; Moise 5:31–36.
28. Vezi Alma 39:5; Doctrină și legăminte 42:24–26.
29. Vezi Doctrină și legăminte 42:22–26, 75–78, 80–82; 63:13–17; 76:103.
30. Doctrină și legăminte 82:3; vezi, de asemenea, Ioan 15:22.
31. Vezi Moroni 6:8.
32. Vezi Mosia 15:26.
33. Vezi 1 Samuel 16:7; Psalmii 24:3–4; Proverbele 23:7; Matei 15:18–20; Marcu 7:20–23; Evrei 3:12; 3 Nefi 12:19; Doctrină și legăminte 59:8; 64:34.
34. Vezi Doctrină și legăminte 20:29–30; 121:37.
35. Doctrină și legăminte 117:11.
36. Vezi Bible Dictionary (Dicționar biblic), „Nicolaitans”.
37. Vezi Apocalipsa 2:6, 15.
38. Doctrină și legăminte 56:15.
39. Vezi 2 Nefi 25:23; Doctrină și legăminte 138:4.
40. Moise 7:21.
41. Eter 12:27.
42. Vezi Ioan 15:22; Doctrină și legăminte 1:33; 82:3.
43. Vezi Alma 41:5–6; 3 Nefi 9:20; Doctrină și legăminte 137:9.
44. Vezi 1 Nefi 15:33; Alma 41:3–4; Doctrină și legăminte 137:9.
45. Vezi Matei 6:14–15; Doctrină și legăminte 64:8–10; 98:39–48.
46. *Predicații Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 205.
47. Thomas S. Monson, „Să-i vedem pe ceilalți așa cum ar putea deveni”, *Liahona*, nov. 2012, p. 68, 69; subliniere adăugată.
48. Doctrină și legăminte 38:10–11, 14; subliniere adăugată.
49. Romani 3:23.
50. Doctrină și legăminte 62:1; vezi, de asemenea, Alma 7:12.
51. Doctrină și legăminte 61:39; subliniere adăugată.
52. Alma 34:18; subliniere adăugată; vezi, de asemenea, 2 Nefi 31:19; Alma 7:14.
53. Vezi Helaman 13:11; Doctrină și legăminte 19:4, 13–21.
54. Vezi Doctrină și legăminte 64:8–10.
55. Doctrină și legăminte 101:9; subliniere adăugată; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 82:1–7.
56. „Gently Raise the Sacred Strain”, *Hymns*, nr. 146.
57. Vezi Alma 34:15–17.

Vârstnicul M. Russell Ballard

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Aceasta este lucrarea Mea și slava Mea”

Dumnezeu a dat de bunăvoie puterea Sa celor care acceptă și onorează preoția Sa, care duce la binecuvântările promise ale nemuririi și vieții eterne.

Președinte Packer, așteptăm cu nerăbdare să auzim versiunea aceluia minunat poem, după ce ați împlinit 98 de ani. Ce învățături minunate ne-a oferit dânsul...

În urmă cu câteva săptămâni, într-o seară răcoroasă, întunecoasă de iarnă, soția mea, Barbara, și cu mine am privit cu venerație spre cer. Milioanele de stele păreau extraordinar de strălucitoare și de frumoase. Apoi, am deschis Perla de mare preț și am citit, din nou, cu admirație ceea ce Domnul Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Și lumi fără număr am creat; și, de asemenea, le-am creat pentru scopul Meu propriu; și le-am creat prin Fiul, care este Singurul Meu Născut” (Moise 1:33).

În zilele noastre, Hubble, telescopul cu care poți vedea foarte departe în spațiu, a confirmat măreția celor văzute de Moise. Oamenii de știință care folosesc telescopul Hubble spun că galaxia Calea Lactee, în care planeta și soarele nostru sunt doar niște componente foarte mici, este estimată a fi doar una dintre cele peste 200 de miliarde de galaxii asemănătoare. Mie îmi este greu să înțeleg, îmi este imposibil să raționalizez cât de vaste

și de complexe sunt creațiile lui Dumnezeu.

Dragi frați și surori, puterea prin care cerurile și pământul au fost și sunt create este preoția. Aceia dintre noi care sunt membri ai Bisericii știu că sursa acestei puteri a preoției este reprezentată de Dumnezeu cel Atotputernic și de Fiul Său, Isus Hristos. Preoția nu este doar puterea prin care cerurile și pământul au fost create, ci și puterea pe care Salvatorul a folosit-o în timpul slujirii Sale în viața muritoare pentru a înfăptui miracole, pentru a-i binecuvânta și vindeca pe cei bolnavi, pentru a-i readuce la viață pe cei morți și, în calitatea Lui de Singurul Fiu Născut al Tatălui, pentru a îndura insuportabila durere din grădina Ghetsimani și de pe Căpățâna – împlinind, astfel, legile dreptății cu milă, oferind o ispășire fără de sfârșit și biruind moartea fizică prin intermediul învierii.

Cheile acestei autorități a preoției și puterea rezultată sunt ceea ce El le-a dat lui Petru, Iacov și Ioan și celorlalți apostoli ai Săi pentru a-i binecuvânta pe alții și pentru a lega în ceruri ceea ce este legat pe pământ.

Puterea preoției este un dar sacru și esențial de la Dumnezeu. Este diferită de autoritatea preoției, care este autoritatea de a acționa în numele lui Dumnezeu. Acea autorizare sau rânduire este oferită prin așezarea mâinilor. Puterea preoției există doar atunci când cei care o exercită sunt demni și acționează în acord cu voia lui Dumnezeu. Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Domnul ne-a dat tuturor, în calitatea noastră de deținători ai preoției, o parte din autoritatea Sa, însă putem să folosim puterile cerului numai dacă suntem demni” („Boys Need Heroes Close By”, *Ensign*, mai 1976, p. 45).

În timpul glorioaselor zile ale restaurării și reîntemeierii Bisericii lui Isus Hristos în lumea zilelor noastre, Ioan Botezătorul; Petru, Iacov și Ioan; Moise; Elias și Ilie au venit pe pământ și au restaurat, prin intermediul profetului Joseph Smith, toate cheile și autoritatea preoției necesare lucrării lui Dumnezeu în aceste zile din urmă.

Prin aceste chei, prin această autoritate și prin această putere este Biserica lui Isus Hristos organizată astăzi, Hristos fiind conducătorul ei, iar El îl îndrumă pe profetul Său în viață, pe Thomas S. Monson, care este ajutat de apostoli chemați și rânduiți în mod corespunzător.

În mărețul plan al Tatălui nostru Ceresc prin care li se conferă bărbaților puterea preoției, bărbații au responsabilitatea unică de a administra preoția, însă nu ei sunt preoția. Bărbații și femeile au roluri diferite, dar prețuite în mod egal. Așa cum o femeie nu poate concepe un copil fără un bărbat, tot așa un bărbat nu poate exercita pe deplin puterea preoției pentru a întemeia o familie eternă fără o femeie. Cu alte cuvinte, în perspectiva eternă, atât puterea de procreare, cât și puterea preoției sunt împărțite de soț și soție. Și, ca soț și soție, bărbatul și femeia trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a-L urma pe Tatăl nostru Ceresc. Virtuțile creștine reprezentate de dragoste, umilință și

răbdare trebuie să fie obiectivul lor atunci când doresc să aibă parte de binecuvântările preoției în viața lor și în cea a familiei lor.

Este crucial pentru noi să înțelegem că Tatăl Ceresc a pregătit o cale prin care toți fiii Săi și toate fiicele Sale să aibă acces la binecuvântările puterii preoției și să fie întăriți prin aceasta. La baza planului lui Dumnezeu pentru copiii Săi de spirit stă propria Sa declarație: „Aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizez nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39).

În revelația dată profetului Joseph Smith, care se găsește în secțiunea 81 din Doctrină și legăminte, Domnul explică faptul că puterea preoției trebuie să fie folosită pentru „[a-i ajuta] pe slabi, [a înălța] mâinile obosite și [a întări] genunchii care se clatină” (versetul 5).

„Și, făcând [astfel de] lucruri, tu vei face cel mai mare bine semenilor tăi și vei promova slava Aceluia care este Domnul tău” (D&L 81:4).

Când vizualizăm în mintea noastră ajutorarea celor slabi, înălțarea mâinilor care atârnă oboseite și întărirea genunchilor care se clatină, eu îmi aduc aminte de o scumpete de fetiță, în vârstă de șapte ani, care-i arăta bunicului ei planta de roșii de care avusese grijă de când era o sămânță, ca parte a proiectului ei din clasa a doua.

Ea i-a explicat că, dintr-o sămânță mică, crescuse o plantă. Și, dacă planta era îngrijită, din ea aveau să crească multe roșii care aveau, la rândul lor, multe semințe.

Ea a spus: „Și dacă toate acele semințe ar fi plantate și ar crește mai multe roșii, și dacă ai planta toate acele semințe, după mai multe anotimpuri ai avea milioane de roșii”.

„Toate”, a spus ea uimită, „dintr-o singură sămânță mică”.

Dar, apoi, ea a spus: „Aproape că mi-am omorât planta. Am lăsat-o într-o cameră întunecată și am uitat s-o ud. Când mi-am adus aminte de ea, începuse să se veștejească și părea moartă. Am plâns pentru că m-am gândit la toate acele milioane de roșii care nu mai aveau să crească”.

Apoi, entuziasmată, i-a spus bunicului ei despre „miracolul” care avusese loc.

Ea a explicat: „Mami a spus că era posibil ca planta să nu fi murit. Poate că avea nevoie doar de puțină apă și lumină pentru a o revitaliza.

Și ea a avut dreptate. Am udat-o și am pus-o la geam pentru a avea lumină. Și, ce crezi că s-a întâmplat?”, a întrebat ea. „Și-a revenit și, acum, din ea vor crește milioane de roșii!”

Micuța ei plantă de roșii, cu un potențial așa de mare, dar atât de slăbită și veștejită din cauza unei neglijențe neintenționate, și-a recăpătat vigoarea și și-a revenit printr-o simplă îngrijire cu apă și lumină făcută de mâinile grijulii și iubitoare ale unei fetițe.

Dragi frați și surori, în calitatea noastră de adevărați copii de spirit ai Tatălui nostru Ceres iubitor, avem un potențial divin, nelimitat. Dar, dacă nu suntem atenți, putem deveni asemenea plantei veștejite de roșii. Ne putem îndepărta de adevărata doctrină și Evanghelie a lui Isus Hristos și putem deveni subnutriți și veștejiți spiritual, îndepărtându-ne de lumina divină și de apele vie ale dragostei eterne ale Salvatorului și ale puterii preoției.

Cei care dețin preoția și care nu reușesc să facă tot timpul tot ceea ce le stă în putință pentru a o cinsti slujindu-le familiilor noastre și altora vor fi ca cei care nu *primesc* binecuvântările inerente puterii preoției și, în mod sigur, se vor veșteji spiritual, privându-se de nutrimentele spirituale vitale, de lumina și puterea lui Dumnezeu – asemenea plantei de roșii cu un potențial așa de mare, dar care a fost neglijată și s-a veștejit.

Aceeași putere a preoției care a creat lumi, galaxii și universul poate și trebuie să facă parte din viața noastră pentru a ne ajuta, întări și binecuvânta familiile, prietenii și vecinii – cu alte cuvinte, pentru a face lucrurile pe care Salvatorul le-ar face dacă El ar slui astăzi printre noi.

Și scopul primar al acestei puteri a preoției este de a ne binecuvânta, de a ne sfinți și de a ne purifica pentru a putea trăi împreună cu familiile noastre în prezența părinților noștri cerești, legați prin pecetluirile preoției, participând la lucrarea minunată a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos de a *Le* extinde pentru totdeauna lumina și slava.

În acest scop, în urmă cu câteva luni, am avut ocazia de a participa la realizarea prezentării video a adunării de instruire a conducătorilor din întreaga lume, intitulată *Strengthening the Family and the Church through the Priesthood (Să întărim familia și Biserica prin intermediul preoției)*.

Acest DVD inovator și instructiv este tradus în 66 de limbi. Ne învață modul în care puterea preoției poate binecuvânta, revigora și reîmprospăta viața noastră personală, pe cea a membrilor familiei noastre și pe cea a tuturor membrilor Bisericii.

Ne arată nouă tuturor – bărbați, femei, copii; căsătoriți, văduvi sau necăsătoriți, indiferent de circumstanțele noastre – cum putem să avem parte de binecuvântările preoției. Sunt mai multe segmente video de câte 8–12 minute în care se explică cheile, autoritatea și puterea preoției și modul în care preoția întărește persoanele individuale, familiile și Biserica.

O scenă specială a fost filmată în casa foarte mică de pionier a străbunicii mamei mele, Mary Fielding Smith. Ea a fost văduva lui Hyrum, fratele mai mare al profetului Joseph. Fiind o mamă singură, datorită credinței sale

puternice în preoție, ea a făcut apel și s-a bizuit pe acea putere pentru a-și crește și binecuvânta copiii în dragostea și lumina Evangheliei. Astăzi, urmașii ei, care sunt mii de conducători și membri credincioși ai Bisericii, îi mulțumesc pentru credința, curajul și exemplul ei.

Această nouă adunare de instruire a conducătorilor este disponibilă acum pe Internet, la LDS.org, pentru a fi vizionată și pusă în practică de toată lumea (wwlt.lds.org). O puteți viziona pe LDS.org sau o puteți descărca în calculatorul dumneavoastră, pe smartphone-ul dumneavoastră sau pe tableta dumneavoastră.

Prima Președinție a cerut „[președințiilor] de țară și [episcopatelor] să dedice una sau mai multe adunări ale consiliului țărâșului sau episcopiei vizionării acestui DVD. Consiliile de țară sau episcopie trebuie să discute modul de implementare a învățăturilor prezentate” (Scrisoare din partea Primei Președinții, 1 febr. 2013).

Conținutul îi va inspira și motiva pe membri în adunările cvorumurilor preoției, ale Societății de Alinare, ale Școlii de duminica, ale Tinerelor Fete, ale Tinerilor Băieți (în special pe cei care se pregătesc să slujească în misiune) și ale Societății Primare sau în adunările combinate din a cincea duminică a lunii. Membrii consiliului vor putea, atunci, să încurajeze persoane individuale și părinți să folosească această prezentare în cadrul familiilor lor. Dragi frați și surori, această instruire a conducătorilor se adresează fiecărui membru al Bisericii. Dragi părinți, revedeți, împărtășiți și discutați despre ceea ce învățați și simțiți cu propriii copii și permiteți-le și lor să vizioneze și să facă același lucru cu dumneavoastră, pentru ca familia dumneavoastră să poată fi întărită prin intermediul preoției.

Isus a spus:

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7:37).

„Dar oricui va bea din apa, pe care I-o voi da Eu, în veac nu-i va mai fi sete; ba încă apa, pe care I-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14).

„Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine... va avea lumina vieții” (Ioan 8:12).

Dacă vreunul dintre dumneavoastră simte că propria-i credință sau mărturie despre planul Tatălui Ceresc este mai mică decât ar trebui să fie, atunci să se concentreze mai mult asupra Salvatorului. Permiteți-le luminii Sale și apei Sale vii să facă pentru dumneavoastră și pentru familia dumneavoastră ceea ce au făcut puțina apă și lumină în revigorarea plantei de roșii care începuse să se veștejească.

Am început minunându-mă și venerând creațiile lui Dumnezeu făcute prin puterea preoției. Acum, stau aici și mă întreb, așa cum cred că o fac cei mai mulți dintre dumneavoastră, dacă puterea lui Dumnezeu de a

ne instrui și binecuvânta va putea fi înțeleasă vreodată în întregime. Este atât de mare, atât de măreață, atât de minunată!

Joseph Smith a spus: „Preoția este un principiu nepieritor și a existat cu Dumnezeu din eternitate și va exista în eternitate, fără început al zilelor și fără sfârșit al anilor” (*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 109).

Dumnezeu a dat de bunăvoie puterea Sa celor care acceptă și onorează preoția Sa, care duce la binecuvântările promise ale nemuririi și vieții eterne.

Eu depun mărturie că lucrarea lui Isus Hristos este realizată prin intermediul preoției. Ea este puterea prin care Tatăl nostru Ceresc și Fiul Său Preaiubit au creat acest pământ și au pus în mișcare marele plan al fericirii pentru binele nostru. Fie ca noi să fim înțelepți și să căutăm să ne întărim viața, să întărim viața membrilor familiei noastre și Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă prin puterea preoției lui Dumnezeu. Aceasta este rugăciunea mea umilă în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

„Veniți la Mine”

Prin cuvântul și exemplul Său, Hristos ne-a arătat cum să ne apropiem de El.

Sunt recunoscător să fiu alături de dumneavoastră la această conferință a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Aceasta este Biserica Sa. Atunci când intrăm în împărăția Lui, luăm numele Său asupra noastră. El este Dumnezeu, Creatorul, și este perfect. Noi suntem muritori supuși morții și păcatului. Totuși, din dragoste pentru noi și familiile noastre, El ne invită să rămânem aproape de El. Acestea sunt cuvintele Lui: „Apropiati-vă de Mine și am să Mă apropii de voi; căutați-mă cu toată sânguința și Mă veți găsi; cereți și veți primi; bateți și vi se va deschide”¹.

Sărbătoarea Paștelui ne amintește de ce Îl iubim și de promisiunea pe care El o face ucenicilor Săi credincioși de a deveni prietenii Lui preaiubiți. Salvatorul a făcut acea promisiune și ne-a spus cum, prin slujirea ce I-o oferim, El vine la noi. Un exemplu de astfel de promisiune se găsește într-o revelație dată lui Oliver Cowdery în timp ce acesta Îi slujea Domnului alături de Joseph Smith ajutând la traducerea Cărții lui Mormon: „Iată, tu ești Oliver și Eu ți-am vorbit datorită dorințelor tale; de aceea, păstrează ca pe o comoară aceste cuvinte în inima ta. Fii credincios și sânguincios în păzirea poruncilor lui Dumnezeu și te voi înconjura cu brațele dragostei Mele”².

De cele mai multe ori, am trăit bucuria de a mă apropia mai mult de Salvator și de a ști că Salvatorul Se apropie mai mult de mine prin fapte simple de supunere față de porunci.

Și dumneavoastră ați avut astfel de experiențe. Poate că acest lucru s-a întâmplat când ați ales să mergeți la adunarea de împărtașanie. Eu am avut o asemenea experiență într-o zi de sabat, când eram foarte tânăr. În acele zile primeam împărtașania în timpul unei adunări care se desfășura seara. Amintirea unei zile, de acum mai bine de 65 de ani, în care am ținut porunca de a mă alătura familiei mele și sfinților, încă mă apropie de Salvator.

Afară era întuneric și frig. Îmi amintesc că, în acea seară, am simțit lumina și căldura din capelă alături de părinții mei. Am luat din împărtașania administrată de deținători ai Preoției aaronice, făcând legământ cu Tatăl nostru Ceresc să ne amintim totdeauna de Fiul Său și să ținem poruncile Sale.

La sfârșitul adunării am cântat imnul „Rămâi cu mine pe-nserat” și cuvintele acestuia, „O, Doamne, lângă mine fi”³.

Am simțit dragostea și prezența Salvatorului în acea seară. Și am simțit alinarea Duhului Sfânt.

Doream să reînnoiesc acele sentimente de dragoste și de apropiere

venite din partea Salvatorului, pe care le-am avut în timpul acelei adunări de împărtașanie din tinerețea mea. Așadar, recent, am respectat încă o poruncă. Am cercetat scripturile. Prin ele, știam că Duhul Sfânt mă poate face să simt, din nou, ceea ce au simțit ucenicii Domnului înviat atunci când El a răspuns invitației acestora de a veni în casa lor și de a rămâne cu ei.

Am citit despre a treia zi de după răstignirea și înmormântarea Sa. Femei credincioase și alte persoane au descoperit că piatra fusese rostogolită din dreptul intrării în mormânt și au văzut că trupul Său nu era acolo. Acestea veniseră datorită dragostei lor față de El, pentru a-I unge trupul.

Doi îngeri au stat lângă ele și le-au întrebat de ce se temeau, spunând:

„Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?

Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea,

Când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învie”⁴.

Evangelhia după Marcu adaugă îndemnul primit din partea unuia dintre îngeri: „Dar duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galileea: acolo Îl veți vedea, cum v-a spus”⁵.

Apostolii și ucenicii se adunaseră la Ierusalim. Le era teamă, așa cum ne-ar fi fost și nouă, și vorbeau cu uimire despre zvonurile legate de moartea și învierea Sa și despre ce însemnau aceste lucruri pentru ei.

Doi dintre ucenici au mers în acea după-amiază pe drumul ce ducea de la Ierusalim la Emaus. Hristosul înviat a apărut pe drum și a mers alături de ei. Domnul înviat venise la ei.

Cartea lui Luca ne transpune alături de ei:

„Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus S-a apropiat, și mergea pe drum împreună cu ei.

Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască.

El le-a zis: «Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?». Și ei s-au oprit, uitându-se triști.

Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, I-a zis: «Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?»⁶.

I-au vorbit despre tristețea ce o simțeau pentru că Isus murise, iar ei speraseră ca El să fie Mântuitorul Israelului.

Cu siguranță că Domnul înviat a vorbit cu afecțiune când S-a adresat acelor doi ucenici întristați și îndurerăți:

„O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii!

Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?».

Și a început de la Moise, și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El⁷.

Apoi s-a întâmplat un lucru ce mi-a încălzit inima încă de când eram tânăr copil:

„Când s-au apropiat de satul spre care mergeau, El S-a făcut că vrea să meargă mai departe.

Dar ei au stăruit de El, și au zis: «Rămâi cu noi, căci este spre seară, și ziua aproape a trecut». Și a intrat să rămână cu ei⁸.

Salvatorul a răspuns invitației din acea seară de a intra în casa ucenicilor Săi lângă satul Emaus.

A șezut la masă cu ei. A luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut. Apoi S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Luca a consemnat pentru noi sentimentele acelor ucenici

binecuvântați: „Și au zis unul către altul: «Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?»⁹.

Tot în ceasul acela, cei doi ucenici s-au grăbit să ajungă înapoi la Ierusalim și să le spună celor unsprezece apostoli ce li se întâmplase. În acel moment, Salvatorul a apărut din nou.

El le-a vorbit din nou despre profețiile legate de misiunea Sa de a ispăși pentru păcatele tuturor copiilor Tatălui Său și de a rupe legăturile morții.

„Și le-a zis: «Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învie a treia zi dintre cei morți.

Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.

Voi sunteți martori ai acestor lucruri»¹⁰.

Cuvintele Salvatorului sunt valabile pentru noi, așa cum au fost și pentru ucenicii Săi de atunci. Noi suntem martori ai acestor lucruri. Iar însărcinarea minunată pe care am acceptat-o când am fost botezați în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din

Urmă ni s-a explicat limpede de profetul Alma cu secole în urmă, la apele lui Mormon:

„Și s-a întâmplat că le-a spus: «Iată, aici sunt apele lui Mormon (căci așa erau ele numite) și acum, după cum sunteți dornici să vă alăturați turmei lui Dumnezeu și să vă numiți poporul Lui și sunteți dornici să purtați greutatea unuia altuia, pentru ca ele să fie ușoare;

Da, și sunteți dornici să jeliți împreună cu cei care jelesc; da, și să-i mângâiați pe aceia care au nevoie să fie mângâiați și să fiți martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să vă aflați, chiar până la moarte, ca să puteți fi mântuiți de Dumnezeu și să vă numărați printre aceia de la învierea dintâi, pentru ca să puteți avea viață veșnică –

Acum vă spun, dacă aceasta e dorința inimilor voastre, ce aveți împotriva să fiți botezați în numele Domnului, ca o mărturie în fața Lui, că ați intrat într-un legământ cu El, că Îl veți sluji și veți ține poruncile Lui, pentru ca El să-Și poată revărsa Spiritul Său mai din plin asupra voastră?».

Și acum, când oamenii au auzit aceste cuvinte, ei au bătut din palme de bucurie și au exclamat: «Aceasta este dorința inimilor noastre»¹¹.

Ne aflăm sub legământul de a-i înălța pe cei aflați la nevoie și de a fi martori ai Salvatorului cât timp vom trăi.

Vom putea să facem aceste lucruri în mod eficient numai când vom simți dragoste față de Salvator și dragostea Sa față de noi. Pe măsură ce rămânem fideli promisiunilor pe care le-am făcut, vom simți dragostea noastră pentru El. Aceasta va crește deoarece, prin slujirea ce I-o oferim, vom simți puterea Sa și faptul că Se apropie de noi.

Președintele Thomas S. Monson ne-a amintit adesea de promisiunea Domnului făcută ucenicilor Săi credincioși: „Și [oricine] vă primește pe voi, Eu, de asemenea, voi fi, pentru că Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii Mei în jurul vostru pentru a vă susține”¹².

Mai este o modalitate prin care dumnezeoasă și cu mine am simțit că El S-a apropiat de noi. Când Îi oferim slujire plină de devotament, El Se apropie de cei din familiile noastre, pe care îi iubim. De fiecare dată când, în slujba Domnului, am fost nevoit să mă mut sau să fiu departe de familie,

am văzut că Domnul mi-a binecuvântat soția și copiii. El a pregătit slujitori iubitori și ocazii pentru a-i apropia mai mult de El.

Ați simțit aceleași binecuvântări în viața dumnezeoasă. Mulți dintre dumnezeoasă au persoane iubite care se îndepărtează de cărarea spre viața veșnică. Vă întrebați ce altceva mai puteți face pentru a-i aduce înapoi. Vă puteți încrede în Domnul, ca El să Se apropie mai mult de ei pe măsură ce-I slujiți cu credință.

Vă amintiți promisiunea Domnului făcută lui Joseph Smith și Sidney Rigdon când se aflau în slujba Sa, departe de familiile lor: „Prietenii Mei, Sidney și Joseph, familiile voastre sunt bine; ele sunt în mâinile Mele și voi face cu ele ceea ce Mi se pare bine; pentru că în Mine este toată puterea”¹³.

Asemenea lui Alma și regelui Mosia, unii dintre dumnezeoasă, slujitori credincioși care I-au slujit Domnului timp îndelungat pe cât de bine au putut, au avut copii care s-au rătăcit, în ciuda sacrificiilor făcute pentru Domnul de părinții lor. Asemenea dumnezeoasă, ei au făcut tot ce le-a stat în putință, chiar cu ajutorul venit din partea altor oameni iubitori și credincioși.

Alma și sfinții s-au rugat pentru fiul său și fiii regelui Mosia, iar un înger a apărut. Rugăciunile dumnezeoasă și ale celor care dau dovadă de credință

vor face ca slujitori ai Domnului să vină în ajutorul membrilor familiei dumnezeoasă. Aceștia îi vor ajuta să aleagă drumul înapoi spre casă, la Dumnezeu, chiar dacă sunt atacați de Satana și ucenicii săi, al căror scop este să distrugă familii în această viață și în eternitate.

Vă amintiți cuvintele rostite de înger lui Alma cel Tânăr și fiilor lui Mosia care se răzvrătiseră: „Și iarăși, îngerul a spus: «Iată, Domnul a auzit rugăciunile poporului Său, precum și rugăciunile slujitorului Său, Alma, care este tatăl tău; căci el s-a rugat cu multă credință în legătură cu tine pentru ca tu să poți fi adus la cunoașterea adevărului; de aceea, în scopul acesta am venit eu, ca să te conving de puterea și autoritatea lui Dumnezeu, pentru ca rugăciunile slujitorilor Lui să fie satisfăcute după credința lor»¹⁴.

Promisiunea pe care v-o fac dumnezeoasă, celor care vă rugați și-I slujiți Domnului, nu este aceea că veți avea orice binecuvântare ați dori-o pentru dumnezeoasă și pentru familia dumnezeoasă. Dar pot promite că Salvatorul se va apropia de dumnezeoasă și vă va binecuvânta familia cu tot ceea ce este mai bun. Veți simți alinarea oferită de dragostea Lui și veți simți că Se va apropia mai mult ca răspuns la rugăciunile dumnezeoasă, în timp ce vă întindeți brațele și oferiți altora ajutor. Pe măsură ce acordați ajutor celor aflați la nevoie și sunteți martori ai puterii de curățire a ispășirii Sale pentru cei care sunt îndurerăți din pricina păcatului, puterea Domnului vă va susține. Brațele Sale sunt larg deschise alături de ale dumnezeoasă pentru a-i ajuta și binecuvânta pe copiii Tatălui nostru Ceresc.

Ne așteaptă o întoarcere acasă glorioasă. Atunci vom vedea îndeplinirea promisiunilor Domnului pe care L-am iubit. El este Cel care ne urează bun

Los Angeles, California, SUA

venit în viața veșnică alături de El și de Tatăl nostru Ceresc. Isus Hristos a descris acest lucru în următorul mod:

„Caută să înfăptuiești și să stabilești Sionul Meu. Ține poruncile Mele în toate lucrurile.

Și dacă ții poruncile Mele și înduri până la sfârșit, vei avea viața veșnică, care este cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu”¹⁵.

„Pentru că aceia care trăiesc moșteneză pământul și aceia care mor se vor odihni după toate muncile și lucrările lor îi vor urma; și ei vor primi o coroană în locașurile Tatălui Meu, pe care Eu le-am pregătit pentru ei.”¹⁶

Depun mărturie că putem răspunde, prin Spirit, invitației Tatălui Ceresc: „Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!”¹⁷.

Prin cuvântul și exemplul Său, Hristos ne-a arătat cum să ne apropiem de El. Fiecare copil al Tatălui Ceresc, care a ales să intre prin poarta botezului în Biserica Sa, va avea ocazia să i se predea Evanghelia Sa în această viață

și să audă de la slujitorii Săi chemați invitația Sa: „Veniți la Mine”¹⁸.

Toți slujitorii Lui care au făcut legământ cu El în împărăția Sa pe pământ și în lumea spiritelor, vor primi îndrumarea Sa în timp ce-i binecuvântează și slujesc pe alții, în numele Lui. Și vor simți dragostea Sa și vor găsi bucurie apropiindu-se mai mult de El.

Sunt un martor al învierii Domnului și știu acest lucru la fel de sigur ca și cum aș fi fost acolo în acea seară, împreună cu cei doi ucenici, în casa aflată pe drumul spre Emaus. Știu că El trăiește, la fel de sigur cum a știut Joseph Smith când l-a văzut pe Tatăl și pe Fiul în lumina ce-a apărut în acea dimineață minunată, într-o dălbăvă din Palmyra.

Aceasta este adevărata Biserică a lui Isus Hristos. Numai prin cheile deținute de președintele Thomas S. Monson putem exercita puterea de a fi pecetluiti ca familii, pentru a trăi pentru totdeauna în prezența Tatălui nostru Ceresc și a Domnului Isus Hristos. În ziua

judecății vom sta înaintea Salvatorului, față în față. Va fi un moment de bucurie pentru cei care s-au apropiat de El prin slujirea oferită Lui în această viață. Va fi o bucurie să audă cuvintele: „Bine, rob bun și credincios”¹⁹. Depun mărturie despre aceasta ca martor al Salvatorului și Mântuitorului nostru înviat, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 88:63.
2. Doctrină și legăminte 6:20.
3. „Rămâi cu mine pe-nserat”, *Immuri*, nr. 103.
4. Luca 24:5–7.
5. Marcu 16:7.
6. Luca 24:15–18.
7. Luca 24:25–27.
8. Luca 24:28–29.
9. Luca 24:32.
10. Luca 24:46–48.
11. Mosia 18:8–11.
12. Doctrină și legăminte 84:88.
13. Doctrină și legăminte 100:1.
14. Mosia 27:14.
15. Doctrină și legăminte 14:6–7.
16. Doctrină și legăminte 59:2.
17. Joseph Smith – Istorie 1:17.
18. Matei 11:28.
19. Matei 25:21.

Prezentată de președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Susținerea oficianților Bisericii

Se propune ca noi să-l susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător, revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Președinție și pe Dieter Friedrich Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să-l susținem pe Boyd Kenneth Packer ca președinte

al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson și Neil L. Andersen.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe

Cei Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Dacă se opune cineva, s-o arate în același fel.

Vârșnicul Walter F. González a fost eliberat din chemarea de membru al Președinției Cvorumurilor celor Șaptezeci.

Cei care doresc să ni se alăture într-un vot de mulțumire, vă rugăm s-o arătați prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să-l susținem pe vârșnicul Ulisses Soares ca membru al Președinției Cvorumurilor celor Șaptezeci.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să eliberăm din oficiul de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, cu începere de la 1 mai 2013, pe următorii: Rubén V. Alliaud, Sergio M. Anaya, Nolan D. Archibald, Carlos L. Astorga, Hector Avila, M. Anthony Burns, David Cabrera, Milton Camargo, Robert E. Chambers, Victor Kah Keng Chen, Kuo Chiang Chung, Nelson D. Córdova, Gary L. Crittenden, Edward Dube, Matthew J. Eyring, Sione M. Fineanganofa, Alfredo L. Gessati, James B. Gibson, Jovencio A. Guanzon, Mario E. Guerra, Luis S. Hernandez, Hernan I. Herrera, Javier Ibañez, Paulo H. Itinose, Douglas W. Jessop, Stephen C. Kerr, Joni L. Koch, Faustino López, Richard K. Melchin, Freebody A. Mensah, Benson E. Misalucha, Abelardo Morales, W. T. David Murray, K. Brett Nattress, S. Gifford Nielsen, Satoshi Nishihara, Michael D. Pickerd, William F. Reynolds, Michael A. Roberts, Fernando A. R. Da Rocha, Manfred Schütze, Terrence C. Smith,

Rubén L. Spitale, Joshua Subandriyo, Frank V. Trythall, Miguel R. Valdez, Arnulfo Valenzuela, Carlos A. C. Villanova, Terence M. Vinson, Louis Weidmann și Richard C. Zambrano.

Cei care doresc să ni se alătore în exprimarea recunoștinței față de acești frați pentru slujirea lor de excepție s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să eliberăm cu un vot de mulțumire sinceră Președinția Generală a Tinerelor Fete formată din surorile Elaine S. Dalton, Mary N. Cook și Ann M. Dibb.

Eliberăm, de asemenea, din chemările dânselor pe membrele Comitetului General al Tinerelor Fete.

Toți cei care doresc să-și exprime, alături de noi, recunoștința față de aceste surori pentru slujirea remarcabilă și devotamentul dânselor s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune să-i susținem ca noi membri ai Primului Cvorum al celor Șaptezeci pe Edward Dube, S. Gifford Nielsen și Arnulfo Valenzuela și ca noi membri ai celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci pe Timothy J. Dyches, Randy D. Funk, Kevin S. Hamilton, Adrián Ochoa și Terence M. Vinson.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Dacă se opune cineva, s-o arate în același fel.

Având în vedere chemarea sa în calitate de membru al Celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci, noi îl eliberăm pe fratele Adrian Ochoa din chemarea de al doilea consilier în cadrul Președinției Generale a Tinerilor Băieți.

Cei care doresc să ni se alătore într-un vot de mulțumire s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune să susținem ca noi autorități ale zonei-Cei Șaptezeci pe următorii: Ruben Acosta, Frederick O.

Akinbo, Omar A. Alvarez, Sergio Antunes, Alan C. Batt, Grant C. Bennett, Fernando E. Calderón, Wilson B. Calderón, H. Marcelo Cardus, Yoke Sang (Freddie) Chan, Christopher Charles, Valeri V. Cordon, Paul R. Coward, M. T. Ben Davis, Massimo De Feo, Marion B. De Antuñano, Francisco J. Ruiz de Mendoza, Robert A. Dryden, Robert J. Dudfield, Daniel F. Dunnigan, Jeffrey D. Erekson, E. Xavier Espinoza, Meliula M. Fata, Sam M. Galvez, Claude R. Gamiette, Mervyn C. Giddey, João R. Grahl, David P. Homer, Daniel W. Jones, John A. Koranteng, Steven O. Laing, Axel H. Leimer, Gustavo Lopez, José E. Maravilla, Alfredo Miron, Hugo Montoya, Joaquim J. Moreira, Katsuyuki Otahara, José C. Pineda, Gary S. Price, Miguel A. Reyes, Gary B. Sabin, Alfredo L. Salas, Netzahualcoyotl Salinas, Ciro Schmeil, D. Zackary Smith, Michael L. Southward, G. Lawrence Spackman, Vern P. Stanfill, William H. Stoddard, Stephen E. Thompson, George J. Tobias, 'Aisake K. Tukuafu, Jacques A. Van Reenen, Raul E. Vicencio, Raul S. Villanueva, Alan R. Walker, Keith P. Walker și Hoi Seng Leonard Woo.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin același semn.

Se propune ca noi să susținem pe Bonnie Lee Green Oscarson ca președintă generală a Tinerelor Fete, pe Carol Louise Foley McConkie ca prima consilieră și Evelyn Neill Foote Marriott ca a doua consilieră.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Vă mulțumim, dragi frați și surori, pentru votul dumneavoastră de susținere, pentru credința dumneavoastră continuă și pentru rugăciunile dumneavoastră pentru noi.

Invităm autoritățile generale nou chemate și Președinția Generală a Tinerelor Fete nou chemată să-și ocupe locurile pe podium. ■

Raportul Departamentului de Audit al Bisericii – 2012

Prezentat de Robert W. Cantwell

director general, Departamentul de Audit al Bisericii

Adresat Primei Președinții a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Stimați frați, așa cum a fost stabilit prin revelația menționată în secțiunea 120 din Doctrină și legăminte, Consiliul pentru folosirea zeciuiei autorizează cheltuielile din fondurile Bisericii. Acest consiliu este alcătuit din Prima Președinție, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și Episcopatul care prezidează.

Acest consiliu aprobă bugetele pentru departamentele și operațiunile Bisericii, precum și alocările de la buget pentru unitățile ecleziastice. Departamentele Bisericii cheltuiesc fonduri în conformitate cu bugetele aprobate și cu regulamentele și procedurile Bisericii.

Departamentului de Audit al Bisericii i s-a permis accesul la toate documentele și sistemele necesare pentru a evalua corectitudinea controalelor efectuate asupra chitanțelor cu privire la fondurile primite, la cheltuieli și la protejarea bunurilor

Bisericii. Departamentul de Audit al Bisericii își desfășoară activitatea independent de toate celelalte departamente și operațiuni ale Bisericii și personalul său este format din contabili publici autorizați, revizori contabili interni autorizați, revizori de sisteme de informații autorizați și alți specialiști autorizați.

Pe baza auditorilor efectuate, Departamentul de Audit al Bisericii consideră că, din toate punctele de vedere, contribuțiile primite, cheltuielile făcute și bunurile Bisericii din anul 2012 au fost înregistrate și administrate în conformitate cu practicile contabile corespunzătoare, cu planurile bugetare aprobate și cu regulamentele și procedurile Bisericii.

Cu respect, sunem aprobării dumneavoastră,

Departamentul de Audit al Bisericii
Robert W. Cantwell
Director general ■

Raport statistic – 2012

Prezentat de Brook P. Hales

secretarul Primei Președinții

Pentru informarea membrilor Bisericii, Prima Președinție a întocmit următorul raport statistic referitor la creșterea și situația Bisericii până la data de 31 decembrie 2012.

Unități ale Bisericii

Țăruși.....	3.005
Misiuni.....	347
Districte	591
Episcopii și ramuri	29.014

Membri ai Bisericii

Număr total de membri ai Bisericii.....	14.782.473
Copii înregistrați în anul 2012	122.273
Convertiți botezați în anul 2012	272.330

Misionari

Misionari cu timp deplin.....	58.990
Misionari care deservesc Biserica	22.961

Temple

Temple dedicate în anul 2012 (Kansas City, în Missouri, Manaus, în Brazilia, Brigham City, în Utah, și Calgary, în Alberta).....	4
Temple rededicate în anul 2012 (Buenos Aires, în Argentina, și Boise, în Idaho).....	2
Temple în funcțiune	140

Vârșnicul Richard G. Scott
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Pentru a avea pace în cămin

Una dintre cele mai mari binecuvântări pe care o putem oferi lumii este puterea unui cămin clădit pe învățăturile lui Hristos în care Evanghelia este propovăduită, unde legămintele sunt onorate și dragostea abundă.

Multe glasuri din lumea în care trăim ne spun că trebuie să trăim într-un ritm alert. Întotdeauna există mai multe de făcut și mai multe de realizat. Cu toate acestea, adânc, în interiorul fiecăruia dintre noi, există nevoia de a avea un loc de refugiu în care să domnească pacea și liniștea, un loc unde să ne putem odihni și reface pentru a ne pregăti pentru presiuni viitoare.

Locul ideal pentru acea pace se află în căminele noastre, unde am făcut tot ce ne stă în putință ca Domnul Isus Hristos să fie punctul central.

Unele cămine au un tată care este deținător demn al preoției și, de asemenea, o mamă credincioasă, devotată care, împreună, conduc căminul în neprihănire. Multe cămine au o configurație diferită. Indiferent de circumstanțele dumneavoastră, vă puteți clădi căminele și viețile pe învățăturile Domnului Isus Hristos, deoarece El este sursa adevăratei păci în această viață.

Asigurați-vă că fiecare decizie pe care o luați, indiferent dacă este laică

sau spirituală, se bazează pe ceea ce ar dori Salvatorul să faceți. Când El este punctul central al căminului dumneavoastră, atunci acolo există pace și liniște. Există un spirit de siguranță care umple căminul și care este simțit de toți cei care locuiesc acolo.

Succesul îndeplinirii acestei învățături nu depinde doar de părinți, deși responsabilitatea de a conduce căminul este a lor. Copiii li se poate încredința responsabilitatea de a contribui la îmbunătățirea eforturilor de a-L pune pe Hristos în centrul vieții familiei. Este important ca părinții să-i învețe pe copii să observe modul în care acțiunile lor afectează fiecare persoană care locuiește în casă. Copiii care sunt ajutați să fie responsabili pentru faptele lor, fie ele neprihănite sau nu, ajung să devină cetățeni demni de încredere în împărăția lui Dumnezeu.

Sunt sigur că puteți identifica principiile fundamentale care ajută la clădirea căminului dumneavoastră pe învățăturile Salvatorului. Sfatul profeților de a ne ruga și de a studia

Sydney, Australia

scripturile zilnic în mod individual și împreună cu familia și de a desfășura săptămânal seara în familie reprezintă stâlpii de susținere în clădirea unui cămin în care Hristos se află în centrul vieții familiei. Fără aceste activități obișnuite, va fi dificil să găsim pacea mult dorită de care avem nevoie și refugiul care să ne adăpostească de lume.

Fiți supuși învățăturilor primite de la profeți pe care Hristos dorește să le urmați. Nu respingeți prin raționamentul uman fericirea viitoare sărind anumite etape în loc să puneți în practică principiile sănătoase ale Evangheliei. Amintiți-vă: deciziile mărunte sunt cele mai importante. Neglijențele sau neatenția aparent nesemnificative pot cauza probleme mari. Mai mult, obiceiurile simple, constante și bune au ca rezultat o viață plină de binecuvântări îmbelugurate.

Voi, copii de la Societatea Primară, voi tineri băieți și tinere fete care faceți

parte din programele pentru tineri, precum și voi misionari loiali care sluiți în prezent realizați multe lucruri într-un mod mai eficient decât am avut eu posibilitatea când eram de vârsta voastră. În viața premuritoare, v-ați dovedit a fi curajoși, supuși și puri. Acolo ați muncit din greu pentru a dezvolta talente și abilități pentru a fi pregătiți să înfrunțați viața muritoare cu mult curaj, demnitate, onoare și succes.

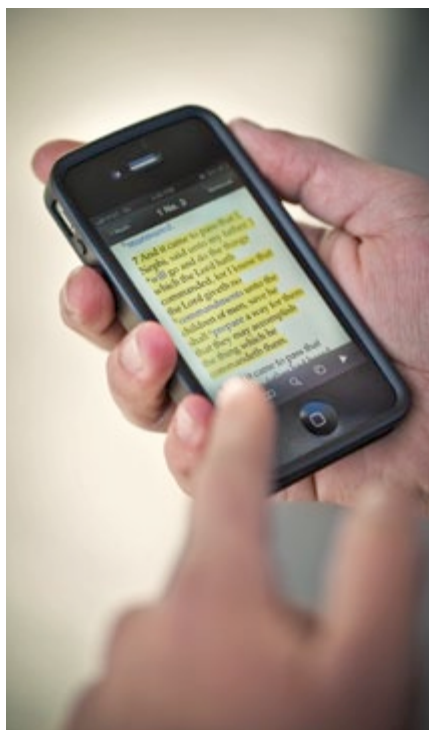
Nu cu mult timp în urmă, ați început viața muritoare cu toate acele abilități excelente și posibilități nelimitate. Cu toate acestea, există un pericol real în mediul care vă înconjoară. Potențialul vostru mare și abilitatea pot fi limitate sau distruse dacă cedați contaminării diabolice care vă înconjoară. Cu toate acestea, Satana nu este la fel de puternic precum Salvatorul. Soarta lui Satana este decisă. El știe că a pierdut, dar dorește să distrugă cât mai mulți oameni. El va încerca să vă distrugă bunătatea și abilitățile exploatându-vă slăbiciunile. Rămâneți de partea Domnului și veți învinge de fiecare dată.

Trăiți într-o lume în care progresul tehnologic apare într-un ritm amețitor. Este dificil pentru mulți din generația mea să țină pasul cu posibilitățile. În funcție de modul în care este folosită tehnologia, aceste progrese pot fi o binecuvântare sau o piedică. Tehnologia, când este înțeleasă și folosită în scopuri neprihănite, nu trebuie să fie o amenințare, ci mai degrabă un amplificator al comunicării spirituale.

De exemplu, mulți dintre noi deținem un dispozitiv electronic personal care încapă în buzunar. Rareori ne lipsim de el; îl folosim de multe ori în cursul fiecărei zile. Din nefericire, aceste dispozitive pot fi o sursă de mizerie și timp pierdut. Dar, folosită cum se cuvine, această tehnologie poate fi un instrument de protecție împotriva răului creat de societate.

Cine și-ar fi putut imagina, nu cu foarte mulți ani în urmă, că toate lucrările canonice și ani întregi de mesaje din cadrul conferințelor generale vor avea loc în buzunarul vostru? Simplul fapt de a le avea în buzunarul vostru nu vă va proteja, dar studierea acestor lucrări și mesaje, meditarea asupra lor și ascultarea lor în timpul momentelor liniștite ale fiecărei zile va îmbunătăți comunicarea spirituală.

Fiți înțelepți cu privire la modul în care folosiți tehnologia. Marcați pe dispozitivul vostru versete importante și folosiți-le în mod frecvent. Dacă voi, dragi tineri, ați reciti un verset din scripturi la fel de des precum unii dintre voi trimit mesaje text, ați putea, în scurt timp, să memorați sute de versete din scripturi. Acele versete vor deveni o sursă puternică de inspirație și îndrumare, prin intermediul Duhului Sfânt, în momentele dificile.

Depunerea tuturor eforturilor pentru a invita influența blândă, îndrumătoare a Duhului Sfânt în viețile noastre este vitală în încercările pe care le facem pentru a ne clădi căminele pe învățăturile Salvatorului. Faptul de a urma cu supunere acele îndemnuri ne întărește și mai mult.

O pace sporită va fi dobândită pe măsură ce asociați eforturile de a fi supuși cu slujirea oferită celor din jurul dumneavoastră. Foarte mulți oameni care au ceea ce ei percep a fi talente modeste folosesc acele talente cu umilință și generozitate pentru a binecuvânta viețile celor din jurul lor. Egoismul reprezintă rădăcina multor rele. Antidotul pentru combaterea acestui rău este exemplificat în viața Salvatorului nostru. El ne arată modul în care să ne dedicăm viețile slujirii celor din jurul nostru și să renunțăm la egoism.

Am învățat un adevăr care s-a repetat atât de frecvent în viața mea încât am ajuns să-l înțeleg ca fiind o lege absolută. Definește modul în care supunerea și slujirea relaționează cu puterea lui Dumnezeu. Când ne supunem poruncilor Domnului și slujim în mod altruist copiilor Săi, consecința firească este puterea de la Dumnezeu – puterea de a face mai mult decât am putea face singuri. Capacitatea noastră de a înțelege, talentele și abilitățile noastre se dezvoltă deoarece primim tărie și putere de la Domnul. Puterea Sa este o componentă fundamentală pentru clădirea unui cămin care să fie plin de pace.

Când Salvatorul este pe primul plan în căminul dumneavoastră, acesta va deveni în mod firesc un refugiu nu doar pentru familia dumneavoastră, ci și pentru prieteni care trăiesc în circumstanțe mult mai dificile. Ei vor fi atrași de liniștea pe care o simt acolo. Primiți-i cu dragoste în căminul dumneavoastră pe acești prieteni. Ei vor crește și vor

prograsa în acel mediu în care Hristos este pe primul plan. Împrieteniți-vă cu prietenii copiilor dumneavoastră. Fiți pentru ei un exemplu demn de urmat.

Una dintre cele mai mari binecuvântări pe care o putem oferi lumii este puterea unui cămin clădit pe învățăturile lui Hristos în care Evanghelia este propovăduită, unde legămintele sunt onorate și dragostea abundă.

Cu ani în urmă, după efectuarea unui tur în cadrul misiunii, soția mea, Jeanene, mi-a vorbit despre un misionar pe care l-a întâlnit. Jeanene l-a întrebat despre familia lui. Ea a fost surprinsă când acesta a răspuns că nu avea familie. Acesta a mai explicat faptul că, la naștere, mama sa l-a lăsat în grija statului. El și-a petrecut copilăria mergând de la un centru de plasament la altul. Când era adolescent el a fost binecuvântat să găsească Evanghelia. O familie iubitoare din episcopia sa l-a ajutat să aibă ocazia de a sluji în misiune.

Mai târziu, Jeanene a întrebat-o pe soția președintelui de misiune despre acest vârstnic bun. Ea a aflat că, în urmă cu doar câteva luni, acest misionar stătuse în casa misiunii timp de câteva zile din cauza unei boli. În timp ce se afla acolo, li s-a alăturat în timpul unei seri în familie. Înainte de a se întoarce în câmpul misiunii, el l-a întrebat pe președintele de misiune dacă, la sfârșitul misiunii sale, ar putea petrece din nou două sau trei zile în casa misiunii. El dorea să observe modul în care funcționa o familie clădită pe învățăturile lui Hristos. El dorea să-și întemeieze familia după modelul familiei lor.

Faceți tot ce vă stă în putință pentru a întemeia o astfel de familie. Întindeți-vă brațele către cei care trăiesc în circumstanțe potrivnice. Fiți prieten adevărat. Acest tip de prietenie trainică este asemenea asfaltului care umple

Orașul New York, New York, SUA

găurile vieții și care face călătoria mai lină și mai plăcută. Nu trebuie să fie o resursă folosită pentru a dobândi avantaje personale, ci o comoară care trebuie apreciată și împărtășită. Primiți-i cu dragoste în căminele dumneavoastră pe cei care au nevoie să fie întăriți de o astfel de experiență.

În încheiere, mă adresez acelor care iubesc un membru al familiei care nu face alegeri bune. Acest lucru ne poate pune la încercare răbdarea și rezistența. Trebuie să avem încredere în Domnul, că la momentul ales de El vom primi un răspuns pozitiv la rugăciunile noastre și la eforturile noastre de salvare. Noi facem tot ce putem să slujim, să binecuvântăm și să recunoaștem supuși voia Domnului în toate lucrurile. Ne exercităm credința și ne amintim că există unele lucruri care trebuie lăsate în grija Domnului. El ne invită să lăsăm poverile la picioarele Sale. Având credință, putem ști că această persoană dragă care s-a rătăcit nu este abandonată, ci sub supravegherea unui Salvator iubitor.

Vedeți binele în ceilalți, nu greșelile lor. Uneori, un păcat are nevoie de o atenție specială pentru a fi îndepărtat, dar apreciați întotdeauna virtuțile persoanei respective.

Când simțiți că există doar un fir subțire de speranță, acesta nu este, de fapt, doar un fir, ci un link masiv de conectare, asemenea unui dispozitiv de conservare a vieții menit să vă întărească și să vă înalțe spiritual. Vă va oferi mângâiere astfel încât să nu vă mai temeți. Străduiți-vă să trăiți demni și puneți-vă încrederea în Domnul.

Nu trebuie să ne îngrijorăm dacă nu putem face simultan toate lucrurile pe care Domnul ne-a sfătuit să le facem. El ne-a spus, de asemenea, că există un timp și o vreme pentru toate lucrurile. Ca răspuns la rugăciunile noastre sincere pentru îndrumare, El ne va îndruma în ceea ce trebuie accentuat în fiecare fază a vieții noastre. Noi putem învăța, progresa și deveni ca El, pas cu pas.

Eu depun mărturie că trăirea unei vieți supuse, înrădăcinată ferm în Evanghelia lui Isus Hristos, oferă cea mai mare asigurare de pace și refugiu în căminele noastre. Vor mai exista numeroase provocări sau tristeți, dar chiar și în mijlocul dificultăților, ne putem bucura de pace interioară și fericire profundă. Eu mărturisesc că ispășirea lui Isus Hristos reprezintă sursa acelei păci abundente, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârșnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Pacea personală – răsplata neprihănirii

Chiar și cu greutățile vieții, datorită ispășirii Salvatorului și harului Său, trăirea unei vieți neprihănite va fi răsplătită cu pace personală.

Experiențe trăite recent m-au determinat să meditez asupra doctrinei păcii și, în special, asupra rolului avut de Isus Hristos de a ne ajuta, pe fiecare dintre noi, să obținem pace personală trainică.

Două evenimente din ultimele câteva luni m-au impresionat profund. Primul: am vorbit la înmormântarea Emiliei Parker, o fetiță prețioasă de șase ani care și-a pierdut viața, alături de alte 25 de persoane, dintre care 19 copii, într-un incident armat din Newtown, Connecticut. Am plâns alături de familia ei și am observat că mulți fuseseră privați de pace. Am observat că părinții ei, Robert și Alissa Parker, erau puternici și credincioși.

Al doilea: m-am întâlnit cu mii de membri credincioși ai Bisericii în orașul Abidjan din Coasta de Fildeș.¹ Această țară din vestul Africii, în care se vorbește limba franceză, a avut parte de greutăți economice, de o lovitură de stat militară și două războaie civile recente care s-au încheiat în anul 2011. Cu toate acestea, am simțit o pace deosebită alături de ei.

Deseori se întâmplă lucruri care ne privează de pace și ne sporesc vulnerabilitatea.

Cine poate uita atacurile malefice din 11 septembrie 2001 îndreptate asupra câtorva locații din SUA? Astfel de evenimente ne amintesc cât de ușor ne pot fi distruse sentimentele de pace și siguranță.

Fiul nostru cel mai mare și soția lui, care așteptau primul lor copil, locuiau la trei cvartale de World Trade Center, în orașul New York, când primul avion s-a prăbușit în North Tower (Turnul de Nord). Ei s-au dus pe acoperișul blocului lor și au privit, îngroziți, ceea ce credeau că era un accident teribil. Apoi, au văzut cum al doilea avion s-a prăbușit în South Tower (Turnul de Sud). Imediat și-au dat seama că acesta nu era un accident și au crezut că partea de sud a Manhattan-ului era atacată. Când South Tower (Turnul de Sud) s-a prăbușit, blocul lor a fost cuprins de un nor de praf care a acoperit partea de sud a Manhattan-ului.

Neștiind la ce tocmai fuseseră martori și îngrijorați că vor mai urma atacuri au mers către o zonă mai sigură și, apoi, la clădirea țărșului

Manhattan din Lincoln Center. Când au ajuns, au văzut că zeci de alți membri din sudul Manhattan-ului luaseră aceeași hotărâre de a se aduna la centrul de țărș. Ne-au sunat pentru a ne spune unde erau. Am fost ușurat să aud că erau în siguranță, dar nu surprins să aflu unde erau. Revelația modernă ne învață că țărșii Sionului sunt o apărare și un „refugiu împotriva furtunii și împotriva mâniei când aceasta va fi revărsată fără amestec pe întreg pământul”².

Nu s-au putut întoarce timp de o săptămână la apartamentul lor și au fost devastați de pierderea vieților inocente, dar nu au suferit nicio daună permanentă.

Meditând asupra acestor evenimente, am fost impresionat de diferența doctrinară dintre pacea universală sau lumească și pacea personală.³

La nașterea Salvatorului, o mulțime de oaste cerească L-a slăvit pe Dumnezeu și a proclamat: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și *pace* pe pământ între oamenii plăcuți Lui”⁴.

Cu toate acestea, s-a constatat cu tristețe că, inclusiv în timpul acestei perioade de importanță eternă, care a urmat nașterii Fiului lui Dumnezeu, împăratul Irod a ordonatuciderea pruncilor inocenți din Betleem.⁵

Libertatea de a alege este esențială în planul fericirii. Ea ne permite să avem parte de dragostea, sacrificiul, dezvoltarea personală și experiența necesare pentru progresul nostru veșnic personal. Această libertate permite, de asemenea, existența întregii dureri și suferințe de care avem parte în viața muritoare, chiar și atunci când sunt cauzate de lucruri pe care nu le înțelegem sau de alegeri rele, devastatoare ale altora. Însuși războiul din Cer a avut loc pentru a apăra libertatea noastră de a alege și este esențial

pentru a înțelege slujirea din viața muritoare a Salvatorului.

Precum este scris în al zecelea capitol din Matei, Salvatorul i-a învățat pe Cei Doisprezece și a afirmat că misiunea Sa nu urma să ducă la pace universală în viața muritoare. Apostolii au fost învățați să lase pace asupra caselor vrednice pe care le vizitau, dar au fost avertizați că vor fi „în mijlocul lupilor... [și] urâți de toți, din pricina Numelui [Lui]; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”⁶. O declarație importantă este făcută în versetul 34: „Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ”⁷. Este clar că pacea universală nu a existat pe pământ în timpul slujirii lui Hristos și nu există nici acum.

În prefața cărții *Doctrină și legăminte*, Domnul predă câteva principii importante. Referitor la cei care nu se pocăiesc, Spiritul Său (Spiritul lui Hristos), care este dat fiecărui om care vine pe lume⁸, „nu se va strădui pururea în om”⁹. De asemenea, „pacea va fi luată de pe pământ”¹⁰. Profetii au declarat că pacea a fost luată, într-adevăr, de pe pământ.¹¹ Lucifer nu a fost încă legat și are încă putere în această lume.¹²

Dorința dreaptă a oamenilor buni de pretutindeni a fost și va fi mereu aceea de a fi pace în lume. Nu trebuie să renunțăm niciodată la îndeplinirea acestui obiectiv. Însă, președintele Joseph F. Smith ne-a învățat: „Acel spirit al păcii și al dragostei nu va putea veni deloc în lume... până când omenirea nu va primi adevărul și mesajul lui Dumnezeu... și nu va recunoaște puterea și autoritatea Sa, care sunt divine”¹³.

Sperăm și ne rugăm, cu sinceritate, să avem pace universală, dar ca indivizi sau familie putem primi acea pace care ne este promisă ca răsplată a neprihănirii. Această pace este un dar promis al misiunii Salvatorului și al sacrificiului Său ispășitor.

Principiul este exprimat, în mod concis, în *Doctrină și legăminte*: „Ci, învățați că acela care face lucrările dreptății va primi răsplata lui, chiar pace în această lume și viață veșnică în lumea care va veni”¹⁴.

Președintele John Taylor ne-a învățat că pacea nu este doar de dorit, dar că „este darul lui Dumnezeu”¹⁵.

Pacea la care mă refer nu este doar o liniște temporară. Este o fericire profundă, trainică și o mulțumire spirituală.¹⁶

Președintele Heber J. Grant a descris pacea Salvatorului astfel: „Pacea Sa va face suferințele noastre mai ușoare, ne va vindeca inimile zdrobite, va șterge ura noastră, va insufla în noi o dragoste pentru semenii noștri care ne va umple sufletele cu fericire și calm”¹⁷. În cadrul întâlnirilor mele cu părinții Emiliei Parker, am observat că pacea Salvatorului a făcut suferințele lor mai ușoare și continuă să ajute la vindecarea inimilor lor zdrobite. Este bine de știut că imediat după incidentul armat, fratele Parker a dat dovadă de iertare față de făptaș. Așa cum a spus președintele Grant, pacea Salvatorului poate „să

ne ștergă] ura”. Judecata aparține Domnului.

Sfinții din Coasta de Fildeș, în timpul războiului civil din țara lor, au găsit pace trăind conform Evangheliei lui Isus Hristos, punând un accent deosebit pe istoria familiei și pe munca în templu pentru strămoșii lor.¹⁸

Noi toți ne dorim pace. Pacea nu înseamnă doar siguranță sau lipsa războiului, a violenței sau a conflictelor. Pacea rezultă din cunoașterea faptului că Salvatorul știe cine suntem, că știe că avem credință în El, că Îl iubim și că ținem poruncile Sale, mai ales în timpul încercărilor și tragediilor devastatoare din viață. Răspunsul pe care Domnul i l-a dat profetului Joseph Smith în închisoarea din Liberty, aduce mângâiere inimii:

„Fiul Meu, pacea să fie în sufletul tău; adversitățile și suferințele tale vor fi numai pentru un scurt timp;

Și, după aceea, dacă înduri bine, Dumnezeu te va exalta în cer”¹⁹.

Amintiți-vă, „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci [un Dumnezeu] al păcii”²⁰. Pentru cei care Îl resping pe Dumnezeu, nu există pace. Noi toți am participat

conștiință, care este esențială pentru a fi mulțumiți.²⁷ Când o încălcare majoră a avut loc, este nevoie de mărturisire pentru a aduce pace.²⁸ Nimic nu se poate compara cu pacea care vine asupra unui suflet chinuit de păcat atunci când persoana lasă povara sa în seama Domnului și cere binecuvântările ispășirii. Așa cum este scris într-un alt imn cunoscut al Bisericii: „La El poverile voi lăsa, cântec voi închina”²⁹.

Inima mea se bucură când mă gândesc că, în zilele noastre, zeci de mii de tineri băieți și tinere fete și misionari în vârstă au acceptat chemarea de a fi emisari ai Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos. Ei vestesc Evanghelia restaurată a păcii în lume, câte unei persoane și câte unei familii pe rând – o lucrare a dreptății menită să ducă această pace la copiii Tatălui Ceresc.

Biserica este un loc de refugiu unde cei care-L urmează pe Hristos găsesc pace. Unii tineri din lume spun că sunt spirituali dar nu religioși. Să ne simțim spirituali este un prim pas bun. Totuși, Biserica este locul în care suntem înfrățiți, învățați și hrăniți de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu. Și mai important, autoritatea preoției din Biserică este cea care ne pune la dispoziție rânduielile și legămintele sacre care unesc familii și ne fac să fim demni să ne întoarcem la Dumnezeu Tatăl și la Isus Hristos în împărăția celestă. Aceste rânduieli aduc pace, deoarece au asociate legămintele făcute cu Domnul.

Templele sunt locul în care sunt înfăptuite aceste rânduieli sacre și sunt, de asemenea, un loc unde te poți adăposti de lume. Cei care vizitează împrejurimile templului sau participă la o casă deschisă a templului pot simți această pace. O experiență de care îmi aduc aminte foarte bine este casa deschisă și dedicarea Templului Suva, Fiji. Avuseseră loc revolte politice care

la consiliile din cer care ne-au oferit libertatea de a alege, știind că, în viața muritoare, urmau să existe durere și tragedii de nedescris din cauza persoanelor care aveau să folosească această libertate în mod greșit. Am înțeles că acest lucru putea să ne facă să fim supărați, confuzi, fără apărare și vulnerabili. Dar, de asemenea, am știut că ispășirea Salvatorului avea să învingă și să compenseze pentru toate nedreptățile din viața muritoare și să ne aducă pace. Vârstnicul Marion D. Hanks avea înrămată pe un perete următoarea declarație a lui Ugo Betti: „A crede în Dumnezeu înseamnă a ști că toate regulile vor fi corecte și că vor exista surprize minunate”²¹.

Care sunt sursele păcii? Mulți caută pacea pe căi lumești, care niciodată nu au funcționat și nici nu vor funcționa vreodată. Pacea nu este găsită prin dobândirea de mari bogății, de putere sau de faimă.²² Nu găsim pace când căutăm plăcere, divertisment sau recreere. Niciunul dintre aceste lucruri, chiar și când îl avem din abundență,

nu aduce cu sine fericire sau pace trainică.

Mult îndrăgitul imn al Emmei Lou Thayne adresează următoarele întrebări potrivite: „Unde găsesc pace? Și consolare? Când, singur în lume, mă întristez?”²³. Răspunsul este Salvatorul, care este sursa și Dumnezeu păcii. El este „Domnul păcii”²⁴.

Cum rămânem aproape de Salvator? Umilirea de bunăvoie în fața lui Dumnezeu, rugăciunea continuă, pocăința, intrarea în apele botezului având o inimă frântă și un spirit smerit și faptul de a deveni ucenici adevărați ai lui Isus Hristos sunt exemple profunde de neprihănire care este răsplătită cu pace trainică.²⁵ După ce regele Beniamin a rostit mesajul său puternic cu privire la ispășirea lui Hristos, mulțimea a căzut la pământ. „Spiritul Domnului a venit asupra lor și au fost umpluți de bucurie, primind iertarea păcatelor lor și având *pace în conștiință* datorită credinței lor foarte mari în Isus Hristos”²⁶. Pocăința și viața neprihănită permit să avem *pace în*

au dus la arderea și jefuirea de către rebeli a centrului orașului Suva, la ocuparea clădirilor Parlamentului și luarea conducătorilor drept ostatici. În țară era instituită legea marțială. Armata din Fiji a oferit Bisericii permisiune limitată de a aduna oameni pentru casa deschisă și ca un grup mic de oameni să participe la dedicare. Membrii Bisericii, în general, nu au fost invitați, deoarece existau temeri legate de siguranța lor. A fost singura dedicare a unui templu, de la Templul inițial din Nauvoo, care s-a desfășurat în împrejurări foarte dificile.

Una dintre persoanele invitate la casa deschisă a fost o minunată femeie hindu de origine indiană, membră a parlamentului, care fusese luată ostatică, dar eliberată deoarece era femeie.

În camera celestă, departe de tumultul din lume, ea a început să plângă pe măsură ce vorbea despre sentimentele de pace care o copleșiseră. Ea a simțit Duhul Sfânt alinându-o și depunându-i mărturie despre natura sacră a templului.

Salvatorul este sursa păcii adevărate. Chiar și cu greutățile vieții, datorită ispășirii Salvatorului și harului Său, trăirea unei vieți neprihănite va fi răsplătită cu pace personală. În cadrul restrâns oferit de încăperea unde au ținut Paștele, Salvatorul a promis apostolilor Săi că ei vor fi binecuvântați cu „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt” și apoi a rostit următoarele cuvinte importante: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea”³⁰. Apoi, chiar înainte de rugăciunea Sa mijlocitoare, a zis: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”³¹.

Eliza R. Snow a descris acest concept în mod minunat:

*Lui Dumnezeu preamărire!
Mereu voi să vă bucurați.
Chiar de e greu, Hristos spune:
„În Mine pace voi aflați”*³²

Astfel depun mărturie, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Copenhaga, Danemarca

NOTE

1. Două conferințe au fost ținute în Abidjan în ziua de duminică, 10 februarie 2013; au participat 9.693 de oameni – dintre care 619 nu erau încă membri ai Bisericii. Numărul total de membri ai Bisericii în Coasta de Fildeș este de aproximativ 19.000.
2. Doctrină și legăminte 115:6.
3. Cuvântul *pace* are mai multe înțelesuri. În greaca veche înseamnă încetarea, întreruperea sau absența ostilităților dintre forțele rivale. În ebraică acest cuvânt are un înțeles mai cuprinzător și, câteodată, este doar o formulă de salut. Pacea este, de asemenea, „o stare a existenței pe care oamenii o cunosc când îndeplinesc condițiile stabilite de Dumnezeu” (Howard W. Hunter, în Conference Report, oct. 1966, p. 14–17).
4. Luca 2:14; subliniere adăugată.
5. Vezi Matei 2:16; vezi, de asemenea, Ross Douthat, „The Loss of the Innocents”, *New York Times*, 16 dec. 2012, p. 12.
6. Matei 10:16, 22.
7. Matei 10:34.
8. Vezi Doctrină și legăminte 84:46.
9. Doctrină și legăminte 1:33.
10. Doctrină și legăminte 1:35.
11. Președintele Woodruff a declarat aceasta în anul 1894 și, din nou, în anul 1896. Vezi *The Discourses of Wilford Woodruff*, redactată de către G. Homer Durham (1946), p. 251–252; vezi, de asemenea, Marion G. Romney, în Conference Report, apr. 1967, p. 79–82.
12. Vezi Joseph Fielding Smith, *The Predicted Judgments*, Brigham Young University Speeches of the Year (21 mart. 1967), p. 5–6. Totuși, precum vârstnicul Neal A. Maxwell a spus: „Putem să avem pace interioară chiar dacă pacea a fost luată de pe pământ... [și] «toate lucrurile [sunt] tulburate»” („Behold, the Enemy Is Combined”, *Ensign*, mai 1993, p. 79).
13. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 400.
14. Doctrină și legăminte 59:23.
15. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), p. 151.
16. Încă din vremea Greciei antice și până în zilele noastre, aceste cuvinte – *fericire* și *mulțumire* – au fost analizate, examinate și studiate nu doar cu privire la înțelesul lor, ci și cu privire la îndrumarea care o oferă vieților noastre. Vezi David Malouf, *The Happy Life: The Search for Contentment in the Modern World* (2011). Vezi, de asemenea, recenzia cărții domnului Malouf, în R. Jay Magill jr., „How to Live Well”, *Wall Street Journal*, 26–27 ian. 2013, C6.
17. *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* (2002), p. 226.

18. „Trei dintre cei cinci țărushi din Coasta de Fildeș sunt printre primii 25 din Biserica în ceea ce privește statistica privind numărul de adulți care [trimit] la templu, pentru rânduieți, nume ale membrilor familiilor lor”, iar țărushul Cocody din Coasta de Fildeș este primul (C. Terry Warner și Susan Warner, „Apostle Visits Ivory Coast, Is «Impressed with Exceptional Spirit», *Church News*, 3 mart. 2013, p. 4, 14). Având în vedere că era un război civil și că templul cel mai apropiat era la 12 ore depărtare cu autobuzul, în Accra, Ghana, aceasta este o dovadă extraordinară de credință și a dus la pace personală și în familie.
19. Doctrină și legăminte 121:7–8. Președintele Harold B. Lee ne-a învățat: „Deci, trebuie să ne perfecționăm; trebuie să fim testați pentru a ne arăta tăria și puterea care sunt în noi” (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], p. 208).
20. 1 Corinteni 14:33.
21. În Marion D. Hanks, „A Loving, Communicating God”, *Ensign*, nov. 1992, p. 63.
22. Vezi Jeffrey R. Holland, *For Times of Trouble* (2012), p. 79. Vârșnicul Jeffrey R. Holland ne învață că „sărăcia adevărată poate distruge mai mult spiritul uman decât orice alt lucru, cu excepția păcatului”. Dar, folosirea cu înțelepciune a banilor aduce pace.
23. „Unde găsec pace?”, *Immuri*, nr. 81.
24. Isaia 9:6.
25. John Greenleaf Whittier a spus aceasta în mod simplu: „Fiți atenți la felul în care trăiți. Nu acționați în timpul zilei astfel încât să nu puteți avea pace noaptea” („Conduct [From the Mahabharata]”, în *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* [1802], p. 484).
26. Mosia 4:3; subliniere adăugată; vezi, de asemenea, Marion G. Romney, în Conference Report, apr. 1967, p. 79–82.
27. Conștiința este o busolă morală care ne îndrumă către pace. Este activată de cel puțin două surse: lumina lui Hristos, un drept glorios din naștere de la Tatăl nostru Ceresc (vezi Doctrină și legăminte 88:6–13; 93:2) și darul Duhului Sfânt (vezi Doctrină și legăminte 39:6).
28. „Este nevoie de două tipuri de iertare pentru ca cel care a greșit să primească pace – iertare de la autoritățile corespunzătoare ale Bisericii Domnului și de la Domnul Însuși [Vezi Mosia 26:29.]” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 41).
29. „Ce blândă legea Sa”, *Immuri*, nr. 79.
30. Ioan 14:26–27.
31. Ioan 16:33.
32. „Când apare încercarea”, *Immuri*, nr. 76.

Vârșnicul Stanley G. Ellis
din Cei Șaptezeci

Calea Domnului

Calea Domnului presupune ca noi să ascultăm de învățăturile conducătorilor noștri, să înțelegem principiile corecte și să ne conducem singuri.

Șaptezeci

Slujesc ca membru al Celor Șaptezeci. Cei Șaptezeci sunt chemați să fie mesageri – pentru a împărtăși cuvântul Domnului așa cum îl primim de la apostoli, profeți și de la Spirit și pentru a fi martori speciali ai numelui lui Hristos, predicând Evanghelia în toată lumea, clădind Biserica și având grijă de treburile acesteia (vezi D&L 107:25, 34).

Băiat de la fermă

Am crescut la o fermă de lângă Burley, Idaho – un adevărat „băiat de la fermă, din Idaho”! Astfel, am învățat:

1. să muncesc – dacă nu semeni, nu culegi;
2. să muncesc cu înțelepciune – dacă irigi și folosești îngrășăminte, recoltezi mai mult.
3. să acord importanță coordonării timpului – dacă nu plantezi la momentul potrivit, un îngheț timpuriu poate distruge recolta;
4. să fac ceea ce este necesar sau ar trebui să fie făcut indiferent de ceea ce este plăcut, preferabil sau convenabil – mulgi vaca atunci când trebuie să fie mulsă, nu atunci când vrei tu;
5. să fiu direct – având de-a face cu animale și cu utilajele, nu ai timp

să „explici lucrurile cu delicatețe” sau să te îngrijorezi că ofensezi oameni care sunt excesiv de sensibili. (Referitor la acest lucru, în timp ce am slujit în Biserică, am întreat adesea: „Vreți să vorbesc fățiș sau pe ocolite?” Sfinții au ales ca regulă varianta „fățișă”! Astăzi, o să vă vorbesc fățiș.);

6. în cele din urmă, ca băiat de fermă din Idaho, am învățat să mă rezum la principiile de bază.

Pentru noi toți, dar și pentru doctrina noastră, nimic nu este mai de bază decât adevărurile din primul articol de credință: „Noi credem în Dumnezeu, Tatăl Veșnic, și în Fiul Său, Isus Hristos, și în Duhul Sfânt” (Articolele de credință 1:1).

Pe lângă aceasta, El este Tatăl nostru Ceresc, care ne cunoaște, ne iubește și vrea ca noi să ne întoarcem la El. Isus este Salvatorul și Mântuitorul nostru care, prin ispășire, a făcut posibil ca noi, cu certitudine, să învingem moartea și să trăim din nou și a făcut posibil ca noi să fim exaltați și să avem viață veșnică. Duhul Sfânt este mângâietorul, revelatorul, învățătorul, martorul și ghidul nostru.

Gândiți-vă, dragi frați și surori – noi nu suntem orfani din punct de vedere

spiritual! Nu suntem singuri.

Care sunt avantajele de a avea părinți – de a nu fi un orfan? Putem învăța de la ei, putem beneficia de pe urma experiențelor lor, putem evita pericolele ascunse despre care ei ne avertizează și putem înțelege mai bine lucrurile datorită cunoștințelor lor. Nu trebuie să fim pierduți, confuzați, înșelați sau mai puțin eficienți. Acest lucru este în mod special valabil în cazul Tatălui nostru Ceresc, care ne-a învățat și ne-a arătat nu doar o cale, ci *singura* cale.

Dumnezeu știe calea

De fapt, Dumnezeu știe calea de a trăi¹, de a iubi², de a ajuta³, de a te ruga⁴, de a vorbi⁵, de a interacționa unul cu celălalt⁶, de a conduce⁷, de a te căsători⁸, de a crește copii⁹, de a învăța¹⁰, de a ști adevărul¹¹, de a împărtăși Evanghelia¹², de a alege cu înțelepciune ceea ce mâncăm¹³ etc.

Pe lângă scripturi, alte surse minunate pentru a găsi calea Domnului sunt *Fideli credinței, Pentru întărirea tineretului* și alte învățături ale apostolilor și profeților în viață.

1. De exemplu, Domnul ne-a învățat prin scripturi:
„Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:8–9).
2. Unul dintre pericolele din aceste zile din urmă este că „fiecare merge pe propriul său drum” (D&L 1:16). În Proverbe suntem avertizați să „nu [ne biziim] pe înțelepciunea [noastră]” și să „nu [ne socotim singuri înțelepți]” (vezi Proverbele 3:5–7).

Sydney, Australia

3. Suntem învățați că, dacă vom face lucrurile în felul Domnului, cu siguranță El ne va binecuvânta și noi vom putea să Îi cerem să-și îndeplinească promisiunile; și dacă nu facem lucrurile în felul Său, noi nu avem nicio promisiune (vezi D&L 82:10).
4. Domnul a comparat calea Sa cu a noastră atunci când L-a instruit pe profetul Samuel, care a fost trimis să găsească un nou rege: „Și Domnul a zis lui Samuel: «Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă»” (1 Samuel 16:7).
5. Chiar dacă este normală dorința de a-i ajuta pe săraci și pe nevoiași, Domnul este de acord cu țelul nostru, dar ne avertizează: „Dar trebuie făcut în felul Meu propriu” (D&L 104:16). Altfel, în încercarea noastră de a-i ajuta, s-ar putea, de fapt, să îi rănim pe cei săraci și nevoiași. Domnul ne-a învățat despre nevoia de a încuraja biziuirea pe forțe proprii. Chiar dacă putem ajuta, nu ar trebui să le oferim sau să le asigurăm ceea ce ei pot sau ar trebui

să poată să facă pentru ei. Oriunde este pus în practică acest principiu, oamenii învață despre răul pe care îl face pomana. Cu siguranță, Dumnezeu știe cel mai bine.

Să reflectăm asupra altor exemple. Domnul cunoaște modalitatea de a face munca misionară. Este explicată în scripturi și în *Predicați Evanghelia Mea* și este implementată conform îndemnurilor Spiritului.

Domnul are calea Sa de a iubi, care este *calea* adevărată. Cei care aparțin lumii spun că ceea ce contează cu adevărat este faptul că două persoane se iubesc una pe cealaltă. Tatăl nostru din Cer ne învață că acest lucru este important, dar El ne mai învață și că există o cale și un timp în care este permis să îți exprimi aceea iubire.

Să ne conducem singuri

Joseph Smith a fost învățat încă din tinerețe care sunt căile Domnului. Când a fost întrebat cum conducea Biserica, el a explicat că preda principiile corecte și că membrii se conduceau singuri¹⁴. Dragi frați și surori, apostolii și profeții noștri actuali încă ne predau principiile corecte. Întrebarea este:

„Folosim noi aceste principii pentru a ne conduce singuri?”

Un lucru despre care am fost deseori învățați este să ne dezvoltăm potențialul oriunde ne-am afla. Totuși, deseori suntem tentați să ne mutăm într-o zonă nouă, gândindu-ne că vor fi mai mulți prieteni pentru copiii noștri și, prin urmare, vor beneficia de programe pentru tineri mai bune.

Dragi frați și surori, chiar credem că cel mai important lucru legat de salvarea copiilor noștri îl reprezintă cartierul în care locuim? Apostolii și profeții ne-au învățat deseori că ceea ce se întâmplă în casă este mult mai important decât lucrurile cu care copiii noștri se confruntă în afara ei. *Cum* ne creștem copiii este mult mai important decât *unde* îi creștem.

Bineînțeles, sunt alți factori implicați atunci când decidem unde să locuim, dar, din fericire, Domnul ne va îndruma dacă noi vom căuta confirmarea Sa.

O altă întrebare adresată este: „Unde este nevoie de noi?”. Timp de 16 ani, am slujit în cadrul președinției țărâșului Nord, Houston, Texas. Multe persoane s-au mutat în zona noastră în acei ani. Deseori, primeam un telefon prin care eram anunțați că cineva se mutase și întrebați care era cea mai bună episcopie. Doar o dată în 16 ani am primit un telefon în care am fost întrebat: „Ce episcopie are nevoie de o familie bună? Unde putem ajuta?”.

În primii ani ai Bisericii, președintele Brigham Young și alții chemau membrii să meargă într-un loc anume pentru a ajuta la clădirea Bisericii acolo. Ironia este că și acum avem membri credincioși ai Bisericii peste tot, care s-ar duce oriunde le-ar cere profetul să se ducă. Chiar ne așteptăm ca președintele Monson să ne spună nouă, fiecăruia în parte, celor peste

14 milioane, unde este nevoie de familia noastră? Calea Domnului presupune ca noi să ascultăm de învățăturile conducătorilor noștri, să înțelegem principiile corecte și să ne conducem singuri.

Foarte important

Cu tot ceea ce se întâmplă în Biserică astăzi și, pe măsură ce Domnul grăbește munca Sa în orice mod posibil, este extrem de important ca noi să facem tot ceea ce facem în felul Său!

Mai ales în munca pentru salvare noi învățăm că „prin darul Fiului Său a pregătit Dumnezeu o cale cu mult mai bună” (Eter 12:11). Doctrina lui Hristos „este calea; și nu este nici o altă cale și nici un alt nume dat sub cer prin care omul să poată fi salvat în împărăția lui Dumnezeu” (2 Nefi 31:21).

Concluzie

Văzând atât de mulți oameni care trăiesc în confuzie sau, mai rău, în păcat, și suferă în mod inutil consecințele unor alegeri proaste, sunt dornic să exclam ca și Alma:

„O, cum aș dori să fiu un înger și să pot avea împlinită dorința inimii

mele, ca să pot să merg și să vorbesc cu trâmbița lui Dumnezeu, cu un glas care să cutremure pământul și să strigă pocăință către fiecare popor!

Da, aș dori să declar către fiecare suflet... planul mântuirii, pentru ca el să se pocăiască și să vină la Dumnezeu nostru [și la căile Sale], pentru ca să nu mai fie jale pe fața pământului” (Alma 29:1–2).

Din nou, depun mărturie că Domnul știe calea! Tatăl nostru Cereșc ne cunoaște, ne iubește și vrea să ne ajute. El știe cel mai bine cum să ne ajute. Noi nu suntem orfani din punct de vedere spiritual!

Salvatorul nostru, Isus Hristos, este „calea, adevărul și viața” (Ioan 14:6; vezi, de asemenea, Alma 38:9). Calea Sa este clădită pe adevărul etern și ne conduce la „pace în această lume și viață veșnică în lumea care va veni” (D&L 59:23). Depun mărturie astfel, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 2 Nefi 5:27; Mosia 4:27; Alma 7:23–25.
2. Vezi Exodul 20:14; Deuteronomul 6:5; Ioan 13:34–35; Romani 1:24–32; 1 Tesaloniceni 4:3; Alma 39:3–5.
3. Vezi Mosia 4:21–27; Doctrină și legăminte 104:15–18.
4. Vezi Matei 6:5–13; 2 Nefi 32:8–9; 3 Nefi 18:21; Doctrină și legăminte 10:5.
5. Vezi Proverbele 15:1; Coloseni 4:6; Iacov 5:12; 3 Nefi 11:29–30.
6. Vezi Doctrină și legăminte 64:10–11; 121:41–46.
7. Vezi Matei 25:14–30; Ioan 10:1–14; Doctrină și legăminte 50:26; 107:99–100; 121:34–40.
8. Vezi Genesa 2:24; Iacov 2:27; Doctrină și legăminte 42:22; 132:19.
9. Vezi Mosia 4:14–15; Doctrină și legăminte 68:25–28.
10. Vezi Doctrină și legăminte 43:8–9; 88:77–79, 118.
11. Vezi Moroni 7:15–19; 10:3–5; Doctrină și legăminte 9:7–9.
12. Vezi Doctrină și legăminte 33:8–10; 100:3–8.
13. Vezi Doctrină și legăminte 89.
14. Vezi *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 284.

Vârstnicul John B. Dickson
din Cei Șaptezeci

Să ducem Evanghelia în întreaga lume

Biserica a pătruns în mod constant în toată lumea, dintr-o națiune în alta, dintr-o cultură în alta, de la un popor la altul, conform timpului ales de Domnul.

S lujirea Salvatorului din viața muritoare se încheiase. Suferința Sa din grădina Ghetsimani și de pe cruce încetase. Din Faptele apostolilor, capitolul 1, învățăm că El slujise timp de 40 de zile după învierea Sa, „arătându-li-Se” apostolilor și „vorbind... despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 1:3).

El le-a spus: „Voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele apostolilor 1:8).

La puțin timp după aceea, „S-a înălțat la cer și un nor L-a ascuns din ochii lor.

Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb,

și au zis: «Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer» (Faptele apostolilor 1:9–11).

Într-adevăr, Salvatorul va veni din nou la a Doua Venire a Sa dar, între timp, Evanghelia lui Isus Hristos

trebuie să meargă „până la marginile pământului”.

De la Matei, învățăm despre o responsabilitate specială dată apostolilor de a duce Evanghelia tuturor națiunilor: „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.

Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh» (Matei 28:18–19).

La începutul Bisericii, la jumătatea timpului, Evanghelia fusese dusă doar casei lui Israel; apoi Petru, apostolul cu cea mai mare vechime în oficiul respectiv, a primit revelația că sosise vremea ca Evanghelia să fie dusă dincolo de Israel, la neamuri. Capitolele 10 și 11 din Faptele apostolilor ne ajută să înțelegem procesul și modalitatea prin care această creștere necesară a Bisericii pentru mai mulți copii ai lui Dumnezeu a fost făcută cunoscută oficanților care prezidează și celorlalți membri ai Bisericii, în general.

Cu ajutorul lui Corneliu, care făcea parte din neamuri, un sutaș și un om bun, Domnul l-a ajutat pe Petru să înțeleagă faptul că Evanghelia urma să

ajungă și la neamuri, un concept nou și neobișnuit sfinților din acele zile. Revelația de a face acea schimbare în treburile Bisericii i-a fost dată lui Petru, apostolul cu cea mai mare vechime în oficiul respectiv. Noi știm că, după aceea, Evanghelia a ajuns repede la neamuri.

Un exemplu de creștere a Bisericii din aceea vreme a fost convertirea lui Pavel, care a devenit marele apostol al neamurilor. El a avut o viziune, în timp ce călătorea spre Damasc, a văzut o lumină și a auzit un glas, s-a pocăit de păcatele sale și a fost chemat de Dumnezeu (vezi Faptele apostolilor 22:6–18) și, de atunci, a avut o influență foarte mare în răspândirea Evangheliei lui Isus Hristos.

Acum, să facem un salt de 1.800 de ani până la momentul restaurării Evangheliei sau al restituirii tuturor lucrurilor înainte de a Doua Venire. Eu depun mărturie că, prin profetul Joseph Smith, Biserica a fost restaurată și continuă să progreseze sub conducerea Primei Președinții și a Cvo- rumului celor Doisprezece Apostoli. Însărcinarea lor de a duce Evanghelia întregii lumi este aceeași cu cea a apostolilor din vechime.

De la momentul organizării Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în anul 1830, Biserica a pătruns în mod constant în toată lumea, dintr-o națiune în alta, dintr-o cultură în alta, de la un popor la altul, conform timpului ales de Domnul.

În 1978, urmându-se tiparul stabilit de a se oferi revelație prin intermediul apostolului cu cea mai mare vechime în oficiul respectiv, la vremea respectivă acesta fiind președintele Spencer W. Kimball, a fost primită o revelație, de data aceasta despre acordarea binecuvântărilor de a deține preoția tuturor bărbaților demni din toată lumea. Acest lucru înseamnă că, în zilele noastre, toți

copiii Tatălui Ceresc din toată lumea pot avea parte de toate binecuvântările Evangheliei restaurate. Cât de potrivit este acest lucru pentru împărăția lui Dumnezeu pe pământ în zilele premergătoare celei de-a Doua Veniri a lui Hristos!

Am să vă împărtășesc, acum, cum s-a aplicat acest lucru în cazul meu. Tocmai fusesem chemat ca președinte de misiune, iar eu și sora Dickson ne pregăteam să ne ducem familia în Mexic, când vârstnicul Richard G. Scott, care era, la acea vreme, membru în Primul Cvorum al celor Șaptezeci, mi-a spus despre primirea acestei revelații speciale. Îmi amintesc că mi-au dat lacrimile în timp ce dânsul îmi relata ceea ce se întâmplase. Am fost nespuse de bucuroși, deoarece știam că acest lucru este drept și că venise vremea ca toată omenirea să aibă acces la toate rânduielile, legămintele și binecuvântările Evangheliei.

Acest lucru s-a întâmplat acum aproape 35 de ani și nici nu îmi închipuim, la acea vreme, că voi petrece câțiva ani din slujirea mea în cadrul

Celor Șaptezeci în Zona Vest, Africa, a Bisericii printre oameni încrezători și credincioși, ale căror vieți aveau să fie deosebit de schimbate ca urmare a revelației din 1978 referitoare la preoție. Sora Dickson și cu mine am locuit acolo timp de patru ani, iar experiența a fost minunată și ne-a schimbat viața.

Priviți ca popor, locuitorii din vestul Africii cred în Dumnezeu, nu au absolut nicio șifală în a declara acest lucru și a împărtăși credința lor altora și au o capacitate extraordinară de a conduce. Ei devin foarte repede membri ai Bisericii și, aproape în fiecare săptămână, sunt create două episcopii sau ramuri undeva în Zona Vest, Africa, având, în aproape toate cazurile, numai conducători ai preoției și ai organizațiilor auxiliare de origine africană.

Cât de mult mi-aș dori să puteți să vă alăturați sfinților din Templul Aba, Nigeria sau celor din Templul Accra, Ghana, unde puteți simți devotamentul sfinților și puteți face cunoștință cu toate președințiile africane ale templelor. Sau cât de mult mi-aș dori să cunoașteți autoritățile de zonă-Cei

Șaptezeci din Africa, ce sunt prezente alături de noi astăzi, aici, în Centrul de conferințe, avocați, profesori și directori comerciali ori să faceți cunoștință cu acei conducători de țărâși și episcopi africani și cu familiile lor!

În Africa, este o experiență sacră să participați la o clasă a Școlii de duminică, a unei organizații auxiliare sau a preoției, în care se predă din programa Bisericii și unde Evanghelia este mai bine înțeleasă, predată și învățată prin intermediul Spiritului.

În Africa, Evanghelia ajunge la oameni fericiți, care nu sunt împovărați de grijile care afectează viețile multora din vest. Ei nu sunt interesați să aibă nenumărate bunuri materiale.

S-a spus despre africani că „ei au foarte puțin din ceea ce contează cel mai puțin și foarte mult din ceea ce contează cel mai mult”. Ei sunt foarte puțin interesați de case mari și de mașini frumoase, dar sunt foarte interesați să Îi cunoască pe Tatăl lor Ceresc și pe Fiul Său, Isus Hristos, și să aibă familii eterne. Drept rezultat firesc al credinței lor, Domnul îi înalță într-un mod plin de însemnătate.

Din ceea ce știm despre ei, nu suntem surprinși că ei vor fi o parte importantă a creșterii Bisericii lui Isus Hristos în zilele din urmă. Dat fiind că Daniel, profetul din Vechiul Testament, a văzut împărăția lui Dumnezeu în zilele din urmă „[rostogolindu-se] până la marginile pământului, așa cum piatra care se desprinde din munte, fără ajutorul vreunei mâini, [s-ar rostogoli] până când [v-a fi umplut] tot pământul” (D&L 65:2), este potrivit să spunem că minunații frați și surori din Africa vor fi o parte importantă a împlinirii acestei profeții și că revelațiile care vor face acest lucru posibil vor fi în acord cu modelele stabilite de Domnul.

Eu depun mărturie că Tatăl nostru Ceresc îi iubește pe toți copiii Săi, că Isus este Hristosul și că Evanghelia este disponibilă tuturor, atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Noi credem în păstrarea castității

Supunerea față de legea castității ne va face mai fericiți în viața muritoare și va face posibil progresul nostru în eternitate.

Mesajul meu răspunde la o întrebare fundamentală de mare importanță spirituală: de ce este legea castității atât de importantă? Mă rog ca Duhul Sfânt să confirme adevărul principiilor pe care le subliniez.

Planul fericirii întocmit de Tatăl Ceresc

Importanța eternă a castității poate fi înțeleasă numai în contextul larg al planului fericirii întocmit de Tatăl Ceresc pentru copiii Săi. „Toate ființele umane – bărbați și femei – sunt făcute după chipul lui Dumnezeu. Fiecare este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor părinți cerești și, datorită acestui lucru, fiecare are o natură și un destin divin.” („Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129). Toți bărbații și toate femeile au trăit alături de Dumnezeu în calitate de copiii Săi de spirit înainte de a veni pe pământ ca ființe muritoare. Planul Tatălui permite fiilor și fiicelor Sale de spirit să obțină trupuri fizice, să dobândească experiență în viața muritoare și să progreseze înspre exaltare.

Importanța unui trup fizic

Trupurile noastre fizice fac posibile multe experiențe profunde și intense pe care pur și simplu nu le-am fi putut obține în starea noastră premuritoare. Ca urmare, relațiile noastre cu alți oameni, capacitatea noastră de a recunoaște adevărul și de a acționa în conformitate cu el și capacitatea de a ne supune principiilor și rânduielilor Evangheliei lui Isus Hristos sunt amplificate prin trupurile noastre fizice. În școala vieții muritoare, noi avem parte de tandrețe, dragoste, bunătate, fericire, tristețe, dezamăgire, durere și chiar de provocările limitelor fizice în moduri care ne pregătesc pentru veșnicie. Simplu spus, sunt lecții pe care trebuie să le învățăm și experiențe pe care trebuie să le trăim așa cum spune scriptura „în ce privește trupul” (1 Nefi 19:6; Alma 7:12–13).

Puterea de a procrea

După ce pământul a fost creat, Adam a fost pus în Grădina Edenului. Totuși, este important de remarcat că Dumnezeu a spus: „nu este bine ca omul să fie singur” (Moise 3:18; vezi, de asemenea, Genesa 2:18) și Eva a

devenit soția și ajutorul potrivit al lui Adam. A fost nevoie de combinația unică a capacităților spirituale, mentale și emoționale ale bărbatului și femeii pentru a înfăptui planul fericirii. „În Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie” (1 Corinteni 11:11). Bărbatul și femeia trebuie să învețe unul de la altul, să se întărească, binecuvânteze și completeze unul pe celălalt.

Viața pe pământ este creată prin îndrumare divină. „Prima poruncă... pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam și Evei a fost cu privire la capacitatea lor de a deveni părinți ca soț și soție.” (*Liahona*, nov. 2010, p. 129). Porunca de a se înmulți și a umple pământul este încă valabilă astăzi. Astfel, căsătoria dintre un bărbat și o femeie este metoda autorizată prin care spiritele din lumea premuritoare intră în viața muritoare. Abstenența sexuală completă de dinaintea căsătoriei și fidelitatea totală în timpul căsătoriei protejează sfințenia acestei metode.

Puterea de a procrea are semnificație spirituală. Întrebunțarea greșită a acestei puteri caută să perturbe scopurile planului Tatălui și existența noastră muritoare. Tatăl nostru Ceresc și Preaiubitul Său Fiu sunt creatori și ei ne-au încredințat fiecăruia dintre noi o parte din puterea Lor de a crea. Îndrumările specifice despre modul corect de utilizare a capacității de a crea viață

sunt elemente vitale în planul Tatălui. Modul în care înțelegem acea putere divină și felul în care o folosim va determina, în mare măsură, fericirea noastră pe pământ și destinul nostru în eternitate.

Vârstnicul Dallin H. Oaks a explicat: „Puterea de a crea o viață muritoare este puterea cea mai înălțătoare pe care Dumnezeu a dat-o copiilor Săi. Modul în care trebuie folosită a fost stabilit în prima poruncă, dar o altă poruncă importantă a fost dată pentru a interzice întrebunțarea greșită a acesteia. Accentul pe care îl punem pe legea castității se explică prin înțelegerea noastră a scopului puterilor de procreare pentru realizarea planului lui Dumnezeu...”

În afara legământului căsătoriei, orice întrebunțare a puterii de procreare este, mai mult sau mai puțin, o degradare și o pervertire a celor mai divine atribute ale bărbaților și femeilor” („The Great Plan of Happiness”, *Ensign*, nov. 1993, p. 74).

Standardul moralității sexuale

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă are un singur standard invariabil referitor la moralitatea sexuală: relațiile intime sunt potrivite numai între un bărbat și o femeie, căsătoriți, așa cum prevede planul lui Dumnezeu. Relațiile intime nu sunt nicidecum o curiozitate de explorat,

o poftă de satisfăcut sau un fel de recreere sau distracție cu care să ne în-delectăm în mod egoist. Ele nu sunt o cucerire care trebuie făcută sau un simplu fapt de îndeplinit. Ci sunt una dintre expresiile potențialului și naturii noastre divine din viața muritoare și o cale de a întări legăturile emoționale și spirituale dintre soț și soție. Avem puterea de a acționa prin noi înșine și suntem definiți de moștenirea noastră divină în calitate de copii ai lui Dumnezeu – și nu de comportamente sexuale, atitudini contemporane sau filozofii lumești.

Omul firesc

Într-un fel, omul prin firea lui, descris de regele Beniamin trăiește în fiecare dintre noi (vezi Mosia 3:19). Bărbații sau femeile, prin firea lor, sunt lipsiți de pocăință, carnali și senzuali (vezi Mosia 16:5; Alma 42:10; Moise 5:13), toleranți și excesivi, mândri și egoiști. Potrivit celor spuse de președintele Spencer W. Kimball: „«Omul prin firea lui» este «omul pământesc», care a permis pasiunilor primitive ale animalelor să-i umbrească înclinațiile spirituale” („Ocean Currents and Family Influences”, *Ensign*, nov. 1974, p. 112).

La pol opus, „omul [bărbatul sau femeia] lui Hristos” (Helaman 3:29) este spiritual și își pune frâu tuturor pasiunilor (vezi Alma 38:12), este temperat și cumpătat și este binevoitor și altruist. Bărbații și femeile lui Hristos se țin strâns de cuvântul lui Dumnezeu, se negă pe sine și iau crucea lui Isus (vezi Matei 16:24; Marcu 8:34; Luca 9:23; D&L 56:2), și înaintează de-a lungul drumului strâmt și îngust al credinței, supunerii și devotamentului față de Salvator și Evanghelia Sa.

În calitate de fii și fiice ai lui Dumnezeu, noi am moștenit de la El un potențial divin. Dar noi trăim acum

într-o lume decăzută. Chiar elementele din care sunt create trupurile noastre sunt, prin firea lor, decăzute și mereu supuse influențelor păcatului, corupției și morții. În consecință, căderea lui Adam și consecințele spirituale și temporale ale acesteia ne afectează în modul cel mai direct, prin trupurile noastre fizice. Și totuși, suntem ființe duale, deoarece spiritul nostru, care este partea eternă din noi este îmbrăcat într-un trup fizic, supus căderii. După cum i-a subliniat Isus apostolului Petru: „Duhul, într-adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41).

Natura precisă a testului din viața muritoare poate fi, deci, rezumată prin următoarea întrebare: Voi răspunde înclinațiilor omului firesc sau mă voi supune chemărilor Spiritului Sfânt și voi înlătura omul firesc și voi deveni sfânt prin ispășirea lui Hristos Domnul (vezi Mosia 3:19)? Acesta este testul. Fiecare poftă, dorință, tendință și impuls al omului firesc poate fi învins prin ispășirea lui Isus Hristos. Ne aflăm aici, pe pământ, pentru a dezvolta calități asemănătoare cu ale lui Dumnezeu și pentru a pune frâu tuturor pasiunilor cărni.

Intenția dușmanului

Planul Tatălui este întocmit astfel încât să asigure îndrumare copiilor Săi, să-i ajute să devină fericiți și să-i aducă în siguranță acasă, la El, cu trupuri înviate, exaltate. Tatăl Ceresc dorește să fim împreună în lumină și să avem speranță. Spre deosebire de El, Lucifer face eforturi pentru a-i determina pe fiii și fiicele lui Dumnezeu să fie confuzi și nefericiți pentru a le împiedica progresul etern. Scopul principal al tatălui minciunilor este să ne facă pe toți să devenim „nenorociți la fel ca și el” (2 Nefi 2:27). Lucifer vrea să ajungem, în cele din urmă, să fim singuri în întuneric și fără speranță.

Satana lucrează neconștient pentru a denatura cele mai importante elemente din planul Tatălui. Satana nu are trup și progresul său etern a fost oprit. Așa cum apa unui râu este oprită de un baraj, tot așa progresul etern al dușmanului este oprit pentru că el nu are un trup fizic. Din cauza rebeliunii sale, Lucifer s-a privat singur de toate binecuvântările și experiențele vieții muritoare devenite posibile prin intermediul unui tabernacol de carne și oase. El nu poate învăța lecțiile pe care numai un spirit care are un trup le poate învăța. El nu poate accepta realitatea învierii efective și universale a întregii omeniri. Unul dintre înțeleșurile scripturale ale cuvântului *blestemat* este ilustrat de incapacitatea sa de a continua să se dezvolte și să devină ca Tatăl nostru Ceresc.

Deoarece trupul fizic este atât de important pentru planul fericirii întocmit de Tatăl și pentru evoluția noastră

spirituală, Lucifer caută să împiedice progresul nostru încercând să ne ispitească să ne folosim trupurile în mod necorespunzător. Una dintre ironiile supreme ale eternității este aceea că dușmanul, care este nenorocit tocmai pentru că el nu are trup fizic, ne ademenește să avem parte de nenorocirea sa prin folosirea nepotrivită a trupurilor noastre. Însuși lucrul pe care nu-l are și pe care nu-l poate folosi este astfel ținta principală a încercărilor lui de a ne ademeni către distrugerea spirituală.

Încălcarea legii castității este un păcat dureros și o folosire nepotrivită a tabernacolelor noastre fizice. Pentru cei care cunosc și înțeleg planul salvării, defăimarea trupului este un act de răzvrătire (vezi Mosia 2:36–37; D&L 64:34–35) și o negare a adevăratei noastre identități de fii și fiice ale lui Dumnezeu. Când privim dincolo de viața muritoare, în eternitate, este ușor

să ne dăm seama că falsa tovarășie propusă de dușman este temporară și nesinceră.

Binecuvântările promise celor care țin legea castității

Alma l-a sfătuit pe fiul său, Șiblon, să „[pună] frâu tuturor pasiunilor [sale] pentru ca să [fie] plin de dragoste” (Alma 38:12). În mod semnificativ, disciplinarea naturii firești a omului din fiecare din noi face ca dragostea pentru Dumnezeu și pentru copiii Săi să fie mai intensă, mai profundă și mai rezistentă. Dragostea crește atunci când, cu neprihănire, nu ne îngăduim să păcătuim și scade când cedăm tentațiilor.

Președintele Marion G. Romney a declarat:

„Nu există binecuvântări mai puternic dorite decât acelea promise celor puri și virtuoși. Isus a vorbit despre recompense specifice pentru diferite virtuți, dar a păstrat-o pe cea mai mare, după părerea mea, pentru cei cu inima curată, «căci ei», a spus El, «vor vedea pe Dumnezeu» (Matei 5:8). Și nu numai că-L vor vedea pe Domnul, ci se vor simți confortabil în prezența Lui.

Iată... promisiunea Salvatorului: «Virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale; atunci, încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu» (D&L 121:45)” („Trust in the Lord,” *Ensign*, mai 1979, p. 42).

Ni se promite, de asemenea, că, dacă urmăm calea virtuții, „Duhul Sfânt va fi tovarășul [nostru]

permanent” (D&L 121:46). Prin urmare, când trăim potrivit legii castității, invităm unele dintre cele mai mari binecuvântări pe care bărbații și femeile le pot primi în viața muritoare: încredere spirituală adecvată în prezența membrilor familiei, prietenilor, cunoștințelor de la Biserică și, în cele din urmă, în prezența Salvatorului. Dorința noastră firească de a aparține unui grup este împlinită în neprihănire atunci când pășim cu speranță în lumină.

Principiul pocăinței

Unii dintre dumneavoastră, cei care primiți acest mesaj, aveți nevoie să vă pocăiți de păcatul sexual sau de o altă natură. Salvatorul este deseori numit Marele Doctor și acest titlu are atât semnificație simbolică, cât și semnificație concretă. Cu toții am experimentat durerea cauzată de o lovitură sau o rană fizică. Când ne doare ceva, în mod normal, căutăm alinare și suntem recunoscători pentru medicamentele și tratamentele care ajută la ușurarea suferinței noastre. Gândiți-vă la păcat ca la o rană care cauzează vină sau, după cum i-a descris Alma fiului său, Corianton, „remușcări de conștiință” (Alma 42:18). Efectul vinei asupra spiritelor noastre este asemănător cu efectul durerii asupra trupurilor noastre – un avertisment în fața unui pericol și o protecție împotriva unui rău suplimentar. Ispășirea Salvatorului este ca un unguent care vindecă rănilor noastre spirituale și înlătură

vina. Totuși, acest unguent poate fi aplicat numai prin principiile credinței în Domnul Isus Hristos, pocăinței și supunerii consecvente. Rezultatele pocăinței sincere sunt o conștiință împăcată, alinare și vindecare și reînnoire spirituală.

Episcopul sau președintele dumneavoastră de ramură este asistentul spiritual al medicului, care este autorizat să vă ajute să vă pocăiți și să vă vindecați. Vă rog să țineți minte totuși că dimensiunea și intensitatea pocăinței dumneavoastră trebuie să fie pe măsura naturii și gravității păcatelor dumneavoastră – în special în cazul sfinților din zilele din urmă care se află sub legământ sacru. Rănilor spirituale grave necesită tratament serios și timp pentru a se vindeca complet și în totalitate.

O promisiune și o mărturie

Doctrina pe care am descris-o va părea arhaică și învechită pentru mulți oameni din lume care își bat joc tot mai mult de sfințenia procreării și minimalizează valoarea vieții omenestii. Însă adevărul Domnului nu se schimbă odată cu moda, popularitatea sau sondajele de opinie ale publicului. Vă promit că supunerea față de legea castității ne va face mai fericiți în viața muritoare și va face posibil progresul nostru în eternitate. Castitatea și virtutea au fost, sunt și vor fi mereu „[cele] mai [dragi] și mai [prețioase] deasupra tuturor lucrurilor” (Moroni 9:9). Mărturisesc astfel în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Russel M. Nelson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Prindeți valul

Îi mulțumesc lui Dumnezeu și Fiului Său, Isus Hristos, pentru restaurare și puterea ei de a crea un val impresionant al adevărului și neprihăririi pe întreg pământul.

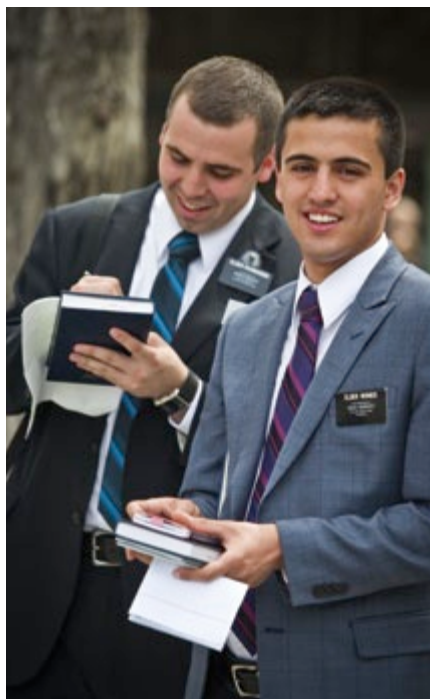
Dragii mei frați și dragile mele surori, mă alătur președintelui Thomas S. Monson și celorlalți pentru a-i lăuda pe cei care au răspuns la cererea profetului de a avea mai mulți misionari demni. Acum, un val de entuziasm fără precedent pentru munca misionară se răspândește pe întreg pământul. De la anunțul istoric al președintelui Monson, din luna octombrie a anului trecut, mii de vârstnici, surori și cupluri au fost chemați și chemate, iar mulți alții se pregătesc.¹ Acum, oamenii ne întrebă: „Ce veți face cu toți acești misionari?”. Răspunsul este simplu. Ei vor face ceea ce misionarii au făcut întotdeauna. Vor predica Evanghelia! Îi vor binecuvânta pe copiii Dumnezeului Atotputernic!

Mulți dintre voi, tineri băieți și tinere fete, veți prinde acest val pe măsură ce vă străduiți să fiți demni de chemările în misiune. Acest val reprezintă răspândirea adevărului și neprihăririi. Vedeți ocazia de a fi pe creasta aceluia val.

Dragi adolescenți, acceptați noua voastră programă și învățați-vă unul pe altul doctrina lui Isus Hristos! Acum este timpul să vă pregătiți să predați altora despre bunătatea lui Dumnezeu.

Dragi tineri băieți și tinere fete, educația voastră este totdeauna

importantă – pentru noi, pentru voi și pentru Dumnezeu. Dacă este posibil și doriți să mergeți la colegiu sau universitate *după* misiunea voastră, vă încurajăm să înaintați cererea către instituția aleasă *înainte* de a începe misiunea. Multe instituții de învățământ superior vor acorda viitorilor misionari o amânare de prezentare la cursuri, de 18 până la 30 de luni. Acest lucru vă permite vouă, vârstnici și surori, să slujiți fără să vă îngrijorați cu privire la institutul unde vă veți continua educația. Suntem foarte recunoscători conducătorilor instituțiilor

de învățământ care fac posibile astfel de planuri.

Dumneavoastră părinți, profesori și alții, prindeți acest val în timp ce pregătiți generația noastră care se ridică de a fi demni de slujirea misionară. În același timp, viețile dumneavoastră exemplare vor atrage interesul prietenilor și vecinilor dumneavoastră. Fiți pregătiți să răspundeți celor care vă întrebă de ce trăiți astfel. Fiți pregătiți să arătați motivul speranței și bucuriei care sunt în voi.² Când astfel de întrebări apar, puteți răspunde spunând: „Să-i întrebăm pe misionari! Ei ne pot ajuta! Și dacă doriți, eu voi fi cu dumneavoastră când misionarii răspund și vă predau”.

Dumneavoastră, adulții, prindeți valul ajutând la pregătirea spirituală, fizică și financiară a viitorilor misionari. Începeți să vă obișnuiți să economisiți bani pentru misiune. Dumneavoastră, cuplurile căsătorite, mai în vârstă, pregătiți-vă pentru ziua în care veți merge în misiune. Vom fi foarte recunoscători pentru slujirea dumneavoastră. Până atunci, poate unii dintre dumneavoastră puteți susține munca misionară contribuind la Fondul general pentru misionari, precum a sugerat președintele Monson, din nou, în această dimineață.³

Un număr crescând de bărbați aleși și dragile lor soții prind valul atunci când sunt chemați să prezideze misiunile Bisericii. Prin acea slujire, ei vor modela destinul generațiilor prezente și viitoare. Președinții de misiune dețin cheile responsabilității pentru bunăstarea, siguranța și succesul misionarilor lor. După consultarea cu președinții de țarăș și de district din misiunea sa, fiecare președinte de misiune îi desemnează pe misionari să slujească în anumiți țarăși, episcopii și ramuri.

Președinții de țarăș și episcopii prind valul când petrec din ce în ce

Pentru acest scop glorios, misiunii noastre predau despre restaurare. Ei știu că, în urmă cu aproximativ 2.000 de ani, Domnul a organizat Biserica Sa. După răstignirea Sa și moartea apostolilor Săi, oamenii au schimbat Biserica și doctrina ei. Apoi, după generații de întuneric spiritual și precum a fost prevestit de profeții din vechime,¹¹ Tatăl Ceresc și Isus Hristos au restaurat Biserica, doctrinele ei și autoritatea preoției. Datorită restaurării, cunoașterea și rânduiețile esențiale pentru salvare și exaltare sunt din nou disponibile tuturor oamenilor.¹² În cele din urmă, acea exaltare ne permite fiecăruia dintre noi să locuim veșnic împreună cu familiile noastre în prezența lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos!

Nu pot vorbi despre restaurare fără o oarecare emoție. Acest eveniment din istorie este absolut remarcabil! Este incredibil! Este emoționant! Cât de minunat este că mesageri din cer au venit să dea autoritate și putere acestei lucrări!

Tatăl nostru Ceresc și Isus Hristos i-au apărut profetului Joseph Smith de mai multe ori.¹³ Sub îndrumarea lor, alți mesageri cerești au venit, fiecare cu un scop specific. De exemplu:

- Îngerul Moroni a revelat Cartea lui Mormon.¹⁴
- Ioan Botezătorul a restaurat Preoția aaronică.¹⁵
- Petru, Iacov și Ioan au restaurat Preoția lui Melhisedec.¹⁶
- Moise a încredințat cheile pentru adunarea Israelului.¹⁷
- Elias a conferit cheile cunoașterii despre Avraam.¹⁸
- Ilie a restaurat cheile autorității de a pecetlui.¹⁹

Pe lângă aceasta, restaurarea a adăugat cunoașterea pe care sfinții au

mai multe ore intervievând viitori misionari. Acești conducători ai preoției dețin cheile responsabilității pentru munca misionară în unitățile lor și îi inspiră pe membri să participe.

Frați și surori, în fiecare consiliu de episcopie începe să se prindă valul. În acel consiliu participă și conducătorul muncii misionare din episcopie.⁴ Doresc să mă adresez în mod specific fiecăruia dintre dumneavoastră care sunteți conducător al muncii misionare în episcopie. Ați fost chemat de episcopul dumneavoastră pentru a conduce munca misionară în episcopie. Și unii dintre dumneavoastră aveți atât de mult succes, încât a fost nevoie de ajutorul unui asistent. Împreună cu alți conducători din cadrul consiliului episcopiei, dumneavoastră identificați membri mai puțin activi, familiile în care numai o parte dintre membrii familiei sunt membri ai Bisericii și vecini dornici să li se predice Evanghelia. Vă întâlniți în mod regulat cu misionarii cu timp deplin desemnați. Îi sfătuiți și îi ajutați. Vă rog, ajutați-i să-și ocupe timpul în fiecare zi cu ocazii de predare concrete și pline de semnificație. Aceasta este responsabilitatea dumneavoastră. Rolul dumneavoastră este crucial, într-adevăr crucial pentru succesul acestei munci. Dacă prindeți valul cu credință și entuziasm, și alții o vor face. Dumneavoastră, în calitate

de conducător al muncii misionare în episcopie, sunteți *acea* verigă de legătură dintre membri și misionari în această muncă sacră de salvare a copiilor lui Dumnezeu.⁵

Prietenii și vecinii noștri care nu sunt membri ai Bisericii pot, de asemenea, să prindă valul. Noi îi îndemnăm să păstreze tot ceea ce este bun și adevărat în viețile lor. Și îi invităm să primească mai mult, în special adevărul glorios că prin planul etern al lui Dumnezeu, familiile pot fi împreună pentru totdeauna.⁶

Acest val de adevăr și neprihănire este minunat! El *nu* este creat de mâna omului! Vine de la Domnul, care a spus: „Voi grăbi lucrarea Mea, la timpul ei”⁷. Puterea acestui val își are originea într-o declarație divină făcută cu 193 de ani în urmă. Aceasta are numai șase cuvinte: „Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!”⁸. Rostită de Dumnezeul Atotputernic, această declarație a fost modul prin care tânărul Joseph Smith L-a cunoscut pe Domnul Isus Hristos. Acele șase cuvinte au dus la restaurarea Evangheliei Sale. De ce? Deoarece Dumnezeul nostru Cel viu este un Dumnezeu iubitor! El dorește ca ai Săi copii să Îl cunoască pe El și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis!⁹ Și El dorește ca acești copii ai Lui să dobândească nemurirea și viața veșnică!¹⁰

avut-o în vechime. Domnul a oferit o nouă carte de scriptură. Bibliei Sfinte El a adăugat Cartea lui Mormon, un alt testament al lui Isus Hristos. Este o consemnare a profețiilor și a slujirii oferite de Domnul înviat locuitorilor de pe vechile meleaguri americane. Ea explică marele plan al fericirii întocmit de Dumnezeu²⁰ – planul salvării.²¹ Cartea lui Mormon este în deplină armonie cu Biblia. Ambele consemnări sfinte confirmă adevărul Evangheliei lui Isus Hristos și importanța ispășirii Sale.²²

Restaurarea împlinește multe profeții din Biblie. De exemplu, Isaia a profețit despre Casa Domnului care va fi stabilită pe vârful muntelui.²³ Exodul pionierilor mormoni spre munții din vestul Americii este un eveniment plin de credință și sacrificiu care împlinește profeția. De asemenea, Isaia a prevestit că Dumnezeu

va face „minuni din ce în ce mai minunate”²⁴. Acest lucru se îndeplinește acum prin munca sacră făcută de armata de misionari care este în continuă creștere.

Învățăturile din Vechiul Testament despre zeciuală au fost restaurate.²⁵ Drept rezultat, mai mulți plătitori de zeciuală sunt binecuvântați datorită supunerii lor. Referințele la Melchisedec sunt clarificate prin scripturile restaurării.²⁶ Profețiile despre faptul că toiagul de lemn al lui Iosif (Cartea lui Mormon) și toiagul lui Iuda (Biblia) vor fi ca una în mâna lui Dumnezeu s-au împlinit acum.²⁷

Restaurarea clarifică, de asemenea, scripturile din Noul Testament. Acum, referințele din această scriptură referitoare la cei morți sunt mai bine înțelese.²⁸ Rânduielele pentru strămoșii noștri decedați sunt realizate acum în 141 de temple din lume! Nu există o

altă cale de a oferi salvare strămoșilor noștri care au murit fără a cunoaște Evanghelia!²⁹ Viziunea lui Ioan revelatorul despre „un alt înger [zburând] prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului”, prevestește misiunea îngerului Moroni și a Cărții lui Mormon.³⁰

Cartea lui Mormon este o parte importantă a restaurării. Ea a fost scrisă, păstrată și transmisă sub îndrumarea Domnului. A fost tradusă „prin harul și puterea lui Dumnezeu”³¹. Cartea Doctrină și legăminte conține multe revelații suplimentare date profetului Joseph Smith. Prin intermediul său, noi am primit mai multe pagini de scriptură decât am primit de la oricare alt profet. Într-un moment de adâncă meditație, el a spus sfinților din Nauvoo, Illinois: „Niciodată nu v-am spus că sunt perfect; dar nu este nicio greșală în revelațiile pe care vi le-am transmis”³².

Membrii și misionarii, împreună, îi invită pe toți să învețe despre Dumnezeu, despre Isus Hristos și Evanghelia Sa. Fiecare persoană care dorește să știe trebuie să caute cu intenție adevărată și să se roage sincer pentru a primi asigurarea că aceste lucruri sunt adevărate. Adevărul se va manifesta prin puterea Duhului Sânt.³³

Îi mulțumesc lui Dumnezeu și Fiului Său, Isus Hristos, pentru restaurare și puterea ei de a crea un val impresionant al adevărului și neprihănității pe întreg pământul. Mă rog ca noi să prindem acest val și să îndeplinim porunca Domnului de a duce Evanghelia „tuturor națiunilor, neamurilor, limbilor și popoarelor”³⁴, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Thomas S. Monson, „Bun venit la conferință”, *Liahona*, nov. 2012, p. 4–5.
2. Vezi 1 Petru 3:15.

Vârstnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

3. Vezi Thomas S. Monson, „Este din nou conferință”, *Liahona*, mai 2011, p. 6.
4. Vezi *Manualul 2: administrarea Bisericii* (2010), 5.1.
5. Suntem recunoscători sfinților care se străduiesc cu sinceritate să fie sfințiți. Ei încearcă să devină mai sfinți. Ei caută „mai întâi să [zidească] împărăția lui Dumnezeu și să [întemeieze] dreptatea Lui” (Ghidul pentru scripturi, Traducerea lui Joseph Smith, Matei 6:38 [în Matei 6:33, notă de subsol a]).
6. Vezi „Familiiile pot fi împreună, azi și mereu”, *Imnuri*, nr. 190. Clarificare suplimentară se găsește în Doctrină și legăminte 132:7, 19.
7. Doctrină și legăminte 88:73.
8. Joseph Smith – Istorie 1:17.
9. Vezi Ioan 17:3.
10. Vezi Moise 1:39.
11. Vezi Matei 17:11; Faptele apostolilor 3:20–21; Efeseni 1:10; 2 Nefi 30:8; Doctrină și legăminte 132:40, 45.
12. Vezi 3 Nefi 27:13–14, 21; Doctrină și legăminte 39:6; Articolele de credință 1:4.
13. Vezi Karl R. Anderson, *The Savior in Kirtland* (2012), p. 228–243.
14. Vezi Doctrină și legăminte 27:5; vezi, de asemenea, Joseph Smith – Istorie:33–34.
15. Vezi Doctrină și legăminte 13.
16. Vezi Doctrină și legăminte 20:2–3; 27:12; 128:20; vezi, de asemenea, Larry C. Porter, „Dating the Restoration of the Melchizedek Priesthood”, *Ensign*, iunie 1979, p. 4–10.
17. Vezi Doctrină și legăminte 110:11.
18. Vezi Doctrină și legăminte 110:12.
19. Vezi Doctrină și legăminte 110:13–16.
20. Vezi Alma 42, în special versetul 8.
21. Vezi, de exemplu, Alma 12:28–30.
22. Vezi, de exemplu, 1 Corinteni 15:22; Alma 34:9.
23. Vezi Isaia 2:2.
24. Isaia 29:14.
25. Vezi Genesa 14:18–20; Maleahi 3:8–10; Doctrină și legăminte 119–20.
26. Vezi Genesa 14:18; Psalmii 110:4; vezi, de asemenea, Alma 13:14–18; Doctrină și legăminte 84:14–22.
27. Vezi Ezechiel 37:16, 19; Doctrină și legăminte 27:5.
28. Vezi 1 Corinteni 15:29; Doctrină și legăminte 128.
29. Vezi Doctrină și legăminte 137:7; 138:31–34.
30. Apocalipsa 14:6; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 133:36–39.
31. Pagina de titlu a Cărții lui Mormon, scrisă de Moroni; Doctrină și legăminte 135:3.
32. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 550.
33. Vezi Moroni 10:4–5.
34. Apocalipsa 14:6; vezi, de asemenea, 1 Nefi 19:17; Doctrină și legăminte 133:37.

Stați fermi în locuri sfinte

Stând supuși și neclintiți în doctrina lui Dumnezeu, stăm în locuri sfinte, deoarece doctrina Sa este sacră și nu se va schimba.

Stimați frați, este o onoare să fiu cu deținătorii preoției împărătești a lui Dumnezeu. Trăim în zilele din urmă, în „vremuri grele”¹. În calitate de deținători ai preoției, avem responsabilitatea de a sta fermi având un scut al credinței împotriva săgeților arzătoare ale dușmanului. Suntem exemple pentru lume și apărăm drepturile și libertățile inalienabile date de Dumnezeu. Noi ne apărăm căminele și familiile.

Când eram în clasa a noua, m-am întors de la primul meu joc de baseball, în deplasare, cu echipa liceului. Tatăl meu și-a dat seama că la întoarcerea acasă cu autobuzul, fusesem martor la un limbaj și comportament care nu erau în armonie cu standardele Evangheliei. Fiind artist de profesie, s-a așezat și a desenat un cavaler – un luptător capabil să apare castele și împărăția.

În timp ce desena și citea din scripturi, am învățat cum să fiu un deținător credincios al preoției – să protejez și să apăr împărăția lui Dumnezeu. Cuvintele apostolului Pavel m-au îndrumat:

„De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.

Stați dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii,

având picioarele încălțate cu râvnă Evangheliei păcii.

Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.

Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu”².

Stimați frați, dacă suntem credincioși în preoție, această armură ne va fi dată ca un dar de la Dumnezeu. Avem nevoie de această armură!

Tineri băieți, tații și bunicii voștri nu s-au confruntat niciodată cu tentațiile cu care vă confrunțați voi în mod constant. Voi trăiți în zilele din urmă. Dacă tatăl vostru ar fi dorit să intre în bucluc, ar fi trebuit să depună mult efort pentru aceasta. Acum lucrurile s-au schimbat! Astăzi, ispita este cea

care vă găsește! Vă rog să vă amintiți acest lucru! Satana dorește să vă aibă și „păcatul pândește la ușă”³. Cum veți rezista la tacticile lui agresive? Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu.

Permiteți-mi să vă povestesc o altă experiență din viața mea:

În ianuarie 1982, am vorbit la o adunare de devoțiune în campusul Universității Brigham Young din Provo, Utah. Am invitat studenții să-și imagineze că Biserica era de o parte a podiumului și lumea doar la un metru distanță de partea cealaltă. Aceasta reprezenta „distanța foarte mică dintre standardele lumii și cele ale Bisericii” când eram eu la facultate. Apoi, stând în fața studenților 30 de ani mai târziu, mi-am ridicat mâinile și am explicat: „Standardele lumii s-au depărtat mult de standardele Bisericii; ele sunt la o distanță atât de mare de standardele Bisericii încât numai pot fi văzute... Ceea ce noi, copiii și nepoții noștri trebuie să ne amintim este faptul că Biserica va rămâne constantă, [este tot aici; dar] lumea va continua să se schimbe – acea distanță [devenind] din ce în ce mai mare... De aceea, fiți foarte atenți. Dacă judecați faptele dumneavoastră și standardele Bisericii bazându-vă pe standardele actuale și viitoare ale lumii, veți descoperi că nu sunteți unde ar trebui să fiți”⁴.

În anul 1982, când am rostit aceste cuvinte, nu mi-aș fi putut imagina, cât de repede și cât de mult urma să se depărteze lumea de Dumnezeu; era imposibil să înțelegi având în vedere doctrinele, principiile și poruncile. Și totuși, standardele lui Hristos și ale Bisericii Sale nu s-au schimbat. După cum a spus El: „Adevărul *va rămâne* în vecii vecilor”⁵. Când înțelegem și acceptăm acest lucru, suntem pregătiți să facem față presiunii sociale, ridiculizării și discriminării care vor

veni din partea lumii și a unora care, se consideră prieteni.

Cei mai mulți dintre noi cunosc pe cineva care va spune: „Dacă vrei să fii prietenul meu trebuie să accepti valorile mele”. Un prieten adevărat nu ne cere să alegem între Evangheliile și prietenia sa. Răspund, folosind cuvintele lui Pavel: „Depărtează-te de oamenii aceștia”⁶. Un prieten adevărat ne întărește pentru a sta pe cărarea strâmtă și îngustă.

Dacă stăm pe cărarea poruncilor, rânduielilor și legămintelor suntem protejați și pregătiți să facem lucrarea lui Dumnezeu în această lume. Când ne supunem Cuvântului de înțelepciune, libertatea noastră de a alege este ferită din calea dependenței de substanțe, cum ar fi alcoolul, drogurile și tutunul. Dacă plătim zeciuiala, studiem scripturile, suntem botezați și confirmați, dacă trăim astfel încât să avem în mod constant

tovărășia Duhului Sfânt, luăm demni din împărtașanie, ne supunem legii castității, ne pregătim pentru a primi Preoția lui Melhisedec și facem legăminte sacre în templu, atunci, suntem pregătiți să slujim.

În templu, suntem pregătiți și promitem să trăim legea consacrării. Tinerii băieți capabili încep să trăiască potrivit legii consacrării mergând în misiune – dând doi ani din viața lor în slujirea cu timp deplin a Domnului. Acel sacrificiu le dă putere să înainteze spre cel mai mare legământ din această viață – pentru mulți acesta va fi căsătoria și pecetluirea în templu și clădirea unei familii eterne.

Când înaintăm pe cărare, ne clădim în mod continuu tăria spirituală – tăria de a folosi libertatea de a alege pentru a lua propriile decizii. Atât pentru tinerii băieți, cât și pentru tinerele fete, această creștere are loc atunci când ei învață doctrina și împărtășesc

mărturiile prin noua programă online, *Vino, urmează-Mă*.

Pe lângă aceasta, folosiți-vă libertatea de a alege pentru dezvoltarea personală. Când vă descoperiți darurile și talentele, amintiți-vă că părinții și mentorii voștri vă pot sprijini; cu toate acestea, trebuie să lăsați Spiritul să vă îndrume. Alegeți și acționați voi înșivă. Fiți motivați. Întocmiți un plan pentru viața voastră, incluzând educația și formarea unei cariere. Dezvoltați noi pasiuni și aptitudini. Munciți și bizuiți-vă pe forțele proprii. Stabiliți țeluri, lăsați greșelile în urmă, dobândiți experiență și terminați ceea ce începeți.

Pe parcurs, participați la viața de familie, în cvorumuri, la orele de clasă și la activitățile comune ale Tinerilor Băieți și Tinerelor Fete. Bucurați-vă împreună de distracții sănătoase. Prin aceste experiențe, veți ajunge să respectați și să apreciați darurile spirituale ale celorlalți și caracteristicile eterne, complementare, ale fiilor și fiicelor lui Dumnezeu.

Mai presus de toate, aveți credință în Salvator! Nu vă temeți! Când trăim cu sânguință potrivit Evangheliei, devenim puternici în Domnul. Având tăria Sa îi putem respinge pe anticristii care spun: „Mâncați, beți și fiți fericiți” pentru că Dumnezeu „vă va ierta dacă faceți

un păcat mic... nu este nimic rău în aceasta... căci mâine vom muri”⁷. În puterea Domnului putem să ne apărăm împotriva oricărei filozofii sau oricărui crez care Îl reneagă pe Salvator și contrazice marele și eternul plan al fericirii pentru toții copiii lui Dumnezeu.

Noi nu suntem autorizați să negociem condițiile aceluia plan etern. Amintiți-vă de Neemia, căruia i s-a dat sarcina de a clădi un zid pentru a apăra Ierusalimul. Unii doreau ca el să colaboreze și să-și compromită situația, dar Neemia a refuzat. El nu era nepăsător față de alții; el a explicat simplu: „Am o mare lucrare de făcut, și nu pot să mă pogor; [de ce să încetez lucrul]”⁸.

Uneori devenim centrul atenției și trebuie să acceptăm batjocura și disprețul pentru că trăim potrivit standardelor lui Dumnezeu și facem lucrarea Lui. Depun mărturie că nu trebuie să ne fie teamă dacă viețile noastre au la bază doctrina Sa. Putem să fim înțeleși greșit, criticați și acuzați pe nedrept, dar nu suntem niciodată singuri. Salvatorul a fost „disprețuit și părăsit de oameni”⁹. Este privilegiul nostru sacru să-I fim alături!

În mod ironic, uneori a sta ferm înseamnă a evita și chiar a ne distanța de lucrurile lumești. Salvatorul a declarat: „Înapoia Mea, Satano!”¹⁰. Iosif din Egipt a fugit de soția lui Potifar care îl ispitea¹¹ și Lehi a părăsit Ierusalimul ducându-și familia în pustiu¹².

Fiți siguri că toți profeții dinaintea noastră au stat fermi în zilele lor:

Nefi a realizat lucrarea neobișnuită de la Domnul în ciuda lovirilor lui Satana și persecuțiilor venite din partea fraților lui, Laman și Lemuel¹³.

Abinadi a depus mărturie despre Hristos în ciuda faptului că alții erau neîncredători în el, îl batjocoreau, iar moartea sa era o certitudine¹⁴.

Cei 2.000 de tineri războinici și-au apărat familiile împotriva celor care

disprețuiau valorile Evangheliei¹⁵.

Moroni a înălțat drapelul libertății pentru a apăra familiile poporului său și libertatea religioasă¹⁶.

Samuel a stat pe zid și a profețit despre venirea lui Hristos, în timp ce se arunca cu pietre și se trăgea cu săgeți asupra lui¹⁷.

Profetul Joseph Smith a restaurat Evanghelia Salvatorului pecetluind mărturia lui cu sângele său¹⁸.

Și pionierii mormoni au stat fermi în fața opoziției și a greutăților, urmând un profet în călătoria lor măreață și stabilirea lor în vest.

Acești mari slujitori și sfinți ai lui Dumnezeu au fost capabili să stea fermi, deoarece au rămas fideli Salvatorului. Gândiți-vă la modul în care Salvatorul a stat ferm:

Tânăr fiind, Isus s-a ocupat conștiincios de treburile Tatălui Său, predicând Evanghelia învățătorilor din templu¹⁹. De-a lungul întregii Sale slujiri El a îndeplinit responsabilitățile preoției – predare, tămăduire, slujire și binecuvântarea celorlalți. Când a fost necesar, El a stat cu tărie împotriva răului, chiar curățind templu²⁰. Și, întotdeauna, El a apărât adevărul – fie prin intermediul cuvintelor, fie printr-o liniște demnă. Când mării preoți L-au acuzat înaintea lui Pilat, Isus, cu înțelepciune și curaj a refuzat să răspundă la minciuni și a rămas calm.²¹

În grădina Ghetsimani, Salvatorul și Mântuitorul nostru nu a dat înapoi de la a bea paharul amar al ispășirii²². Și pe cruce El a suferit din nou pentru a face voința Tatălui Său, până când, în cele din urmă, a putut spune: „S-a isprăvit”²³. El îndurase până la sfârșit. Ca răspuns la supunerea perfectă a Salvatorului de a sta ferm, Tatăl nostru Cereșc a declarat: „Iată-L pe Fiul Meu Preaiubit, de Care Eu sunt foarte mulțumit, în Care Eu Mi-am slăvit numele”²⁴.

Iubiții mei frați în preoție, tineri și în vârstă, să slăvim numele lui Dumnezeu stând fermi lângă Salvatorul nostru, Isus Hristos. Eu depun mărturia mea specială că El trăiește și că noi „[suntem] chemați cu o chemare sfântă”²⁵ să participăm la munca Sa. „De aceea, stați în locuri sfinte și nu vă clintiți”²⁶. Stând supuși și neclintiți în doctrina lui Dumnezeu, stăm în locuri sfinte, deoarece doctrina Sa este sacră și nu se va schimba odată cu schimbările sociale sau politice din lume. Declar, asemenea apostolului Pavel: „Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni [și] întăriți-vă”²⁷. Aceasta este rugăciunea mea fierbinte pentru dumneavoastră, în numele sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Timotei 3:1.
2. Efeseni 6:13–17; subliniere adăugată.

3. Moise 5:23.
4. Robert D. Hales, „This Is the Way; and There Is None Other Way”, în *Brigham Young University 1981–1982 Speeches* (1982); disponibil la speeches.byu.edu.
5. Doctrină și legăminte 1:39; subliniere adăugată.
6. 2 Timotei 3:5.
7. 2 Nefi 28:8.
8. Neemia 6:3.
9. Isaia 53:3; Mosia 14:3.
10. Luca 4:8.
11. Vezi Genesa 39:7–12.
12. Vezi 1 Nefi 2.
13. Vezi, de exemplu, 1 Nefi 18.
14. Vezi Mosia 11–17.
15. Vezi Alma 53, 56–58.
16. Vezi Alma 46:11–13.
17. Vezi Helaman 13–16.
18. Vezi Doctrină și legăminte 135.
19. Vezi Luca 2:46–49.
20. Vezi Matei 21:12–13.
21. Vezi Matei 26:57, 59–63.
22. Vezi Doctrină și legăminte 19:16–19.
23. Ioan 19:30.
24. 3 Nefi 11:7.
25. Alma 13:3; vezi, de asemenea, 2 Timotei 1:9.
26. Doctrină și legăminte 87:8.
27. 1 Corinteni 16:13.

Vârșnicul Tad R. Callister
din Președinția celor Șaptezeci

Puterea preoției exercitată de un tânăr băiat

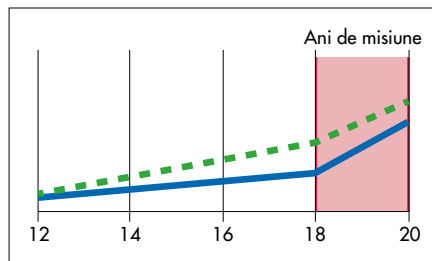
Preoția deținută de un tânăr băiat este la fel de puternică precum cea deținută de un bărbat, atunci când este exercitată în neprihănire.

În anul 1878, străbunicul meu, George F. Richards avea 17 ani. Precum se obișnuia, uneori, în acele vremuri, el fusese deja rânduit vârstnic. Într-o duminică, mama sa avea dureri mari. Pentru că tatăl lui nu era disponibil, episcopul și alți deținători ai preoției au fost invitați să îi dea o binecuvântare, dar nu s-a simțit mai bine. În consecință, ea i-a cerut fiului ei, George, să-și așeze mâinile pe capul ei. El a scris în jurnalul său: „Fiind copleșit de suferința mamei și de sarcina de a efectua o rânduială pe care nu o mai făcusem vreodată, m-am retras într-o altă cameră unde am plâns și m-am rugat”.

După ce s-a liniștit, și-a așezat mâinile pe capul ei și i-a dat o binecuvântare foarte simplă. Mai târziu, el a observat: „Mama mea a încetat să geamă de durere și a primit alinare chiar în timp ce mâinile mele erau încă așezate pe capul ei”. A consemnat această observație deosebită în jurnalul său. El a spus că a simțit mereu că

mama sa nu primise alinare ca urmare a binecuvântării oferite de episcop nu pentru că Domnul nu a onorat binecuvântarea episcopului, ci pentru că Domnul rezervase acea binecuvântare pentru un tânăr băiat, pentru a-l învăța că preoția deținută de un tânăr băiat este la fel de puternică precum cea deținută de un bărbat, atunci când este exercitată în neprihănire.

În această seară, aș dori să vorbesc despre acea putere. Deși mă voi adresa președinților cvorumurilor diaconilor, principiile discutate se aplică tuturor tinerilor care dețin Preoția aaronică și conducătorilor lor, inclusiv președinților

Spiritualitate și conducere

cvorumurilor învățătorilor și asistenților președinților cvorumurilor de preoți.

Când am slujit ca președinte de misiune, am observat o creștere uimitoare a calităților spirituale și de conducere ale tinerilor băieți în timpul misiunii lor. Dacă am putea cuantifica în vreun fel aceste calități de-a lungul anilor petrecuți în cadrul Preoției aaronice și în misiune, probabil ar arăta asemenea liniei albastre pe care o vedeți în acest grafic. Consider că sunt cel puțin trei factori cheie care contribuie la creșterea uimitoare din timpul misiunii: (1) avem încredere în acești tineri băieți mai mult decât am avut vreodată, (2) avem așteptări mari și pline de dragoste de la ei și (3) îi instruim din nou și din nou pentru ca ei să se ridice cu brio la nivelul acestor așteptări.

Cineva poate întreba pe bune dreptate: „De ce nu pot fi aplicate aceste principii în cazul președinților cvorumurilor diaconilor?”. Dacă am face aceasta, probabil că dezvoltarea lor ar începe mult mai devreme și ar arăta mai asemănătoare liniei verzi din grafic. Pentru un moment, permiteți-mi să vorbesc despre modul în care aceste principii se aplică în cazul unui președinte al cvorumului diaconilor.

Primul – încrederea. Le putem încredința responsabilități mari președinților cvorumurilor diaconilor. Domnul o face în mod sigur – precum se poate observa din faptul că El este dornic să le dea chei, însemnând dreptul de a prezida și conduce lucrarea din cvorumurile lor. Drept dovadă a acestei încrederi, îi chemăm pe președinții cvorumurilor diaconilor prin revelație, nu doar luând în considerare vechimea în cvorum sau alți factori similari. Fiecare conducător din Biserică, inclusiv președintele cvorumului diaconilor, are dreptul de a ști și trebuie să știe, că a fost chemat prin revelație. Această asigurare îl

ajută să știe că Dumnezeu are încredere în El și îl susține.

A doua și a treia calitate sunt în strânsă legătură – așteptările mari și instruirea necesară pentru a le atinge. Am învățat o lecție importantă în câmpul misiunii: de obicei, eforturile misionarilor cresc sau scad în funcție de așteptările președintelui de misiune și la fel se întâmplă în cazul președinților cvorumurilor diaconilor. Dacă se așteaptă de la ei doar să conducă adunările cvorumului și să participe la adunările comitetului tinerilor cu membrii episcopatului, aceasta este tot ceea ce vor face. Dar dumneavoastră, stimați conducători, îi puteți ajuta să aibă o perspectivă mai largă – perspectiva Domnului. Și de ce este perspectiva atât de importantă? Deoarece atunci când perspectiva devine mai largă, crește și motivația.

Dreptul de a primi revelație este un lucru firesc pentru fiecare chemare din această Biserică. Astfel, acești președinți ai cvorumurilor diaconilor trebuie să știe că au dreptul de a primi revelație pentru a-și recomanda consilierii, dreptul de a primi revelație cu privire la salvarea celor pierduți și dreptul de a primi revelație pentru a-i instrui pe membrii cvorumurilor lor cu privire la responsabilitățile lor.

Un conducător înțelept îl va învăța pe președintele cvorumului diaconilor acele principii care îl vor ajuta să primească revelație. El îl poate învăța despre promisiunea sigură a Domnului: „Dacă vei întreba, vei primi revelație după revelație” (D&L 42:61). Domnul oferă revelații cu multă generozitate. Nu le-a reamintit El lui Joseph Smith și lui Oliver Cowdery: „De fiecare dată când M-ai întrebat, ai primit răspuns de la Spiritul Meu” (D&L 6:14)? Acest principiu se aplică și în cazul președinților cvorumurilor diaconilor. Domnul vă iubește și

vrea să vă reveleze gândurile și voia Sa. Vi-L puteți imagina vreodată pe Domnul să aibă o problemă pe care să nu o poată rezolva? Eu nu pot. Datorită faptului că aveți dreptul la revelație, El vă poate ajuta să rezolvați orice problemă pe care o aveți ca președinte al cvorumului vostru, trebuie doar să îi cereți acest lucru.

Dumneavoastră, conducători minunați, trebuie să-l învățați pe președintele cvorumului diaconilor că revelația nu este un înlocuitor pentru muncă și efort personal. Președintele Henry B. Eyring l-a întrebat odată pe președintele Harold B. Lee: „Cum primesc revelație?”. Președintele Lee a răspuns: „Dacă dorești să primești revelație, fă-ți partea”¹. Conducătorul înțelept va discuta cu președintele cvorumului diaconilor despre munca spirituală pe care trebuie să o facă pentru a fi pregătit să primească revelație cu privire la recomandarea consilierilor săi. Este posibil ca el să trebuiască să adreseze și să răspundă la întrebări precum acestea: Cine ar putea fi un exemplu bun care să-i înalțe spiritual pe ceilalți băieți? Sau cine ar fi sensibil la nevoile celor care au parte de încercări speciale?

În cele din urmă, conducătorul înțelept îl va învăța cum să recunoască revelația și cum să acționeze conform ei. Trăim într-o lume agitată și grăbită în care luminile puternice și volumul

tare sunt ceva obișnuit. Dar acest tânăr băiat trebuie să știe că aceasta este calea lumii și nu a Domnului. Salvatorul S-a născut într-un anonim relativ oferit de o iese; El a înfăptuit cea mai măreață și incomparabilă faptă din toate timpurile, într-o grădină liniștită; iar Joseph a avut Prima sa Viziune într-o dumbravă izolată. Răspunsurile lui Dumnezeu vin prin glasul blând și încet – sentimente de pace sau alinare, impresii de a face lucruri bune, luminare a minții – câteodată sub forma unor gânduri mărunte, care dacă sunt îngrijite și hrănite cu pioșenie pot deveni mărețe. Câteodată aceste impresii sau gânduri vă pot determina, dragi președinți ai cvorumurilor diaconilor, să recomandați drept consilier sau să oferiți o responsabilitate unui tânăr băiat care, în prezent, este mai puțin activ.

Cu ani în urmă, ca președinție de țarăș, am fost inspirați să chemăm un bărbat bun în calitate de funcționar al țarășului. În acel moment, nu venea la Biserică în mod regulat. Cu toate acestea, noi știam că dacă accepta chemarea, el urma să facă o treabă minunată.

I-am oferit chemarea, însă el a răspuns: „Nu, nu cred că pot face aceasta”.

Apoi, am avut un sentiment. Am spus: „Atunci, cred că țarășul Glendale nu va avea un funcționar al țarășului”.

Șocat, el a răspuns: „Cum așa? Trebuie să aveți un funcționar al țărâșului”.

Am răspuns: „Doriți să chemăm pe altcineva să slujească în calitate de funcționar al țărâșului când Domnul ne-a inspirat să vă chemăm pe dumneavoastră?”.

„Bine”, a spus el, „o voi face”.

Și a făcut-o. În rândul bărbaților și al tinerilor băieți sunt mulți care vor accepta o chemare dacă știu că Domnul îi cheamă și că Domnul are nevoie de ei.

Apoi, îl puteți informa pe președintele cvorumului diaconilor că una dintre așteptările pe care Domnul le are de la el este să-i salveze pe cei pierduți, atât pe membrii mai puțin activi cât și cei care nu sunt membri. Domnul a făcut cunoscută importanța misiunii Sale folosind aceste cuvinte: „Fiindcă Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut” (Matei 18:11). Dacă prioritatea Salvatorului constă în salvarea celor pierduți, dacă prioritatea președintelui Thomas S. Monson constă în a face același lucru, precum ne-a demonstrat toată viața sa, nu trebuie să fie aceasta o prioritate pentru fiecare conducător, pentru fiecare președinte al cvorumului diaconilor din această Biserică? Esența conducerii noastre, ca parte centrală a slujirii noastre, trebuie să fie dorința arzătoare, convingătoare și constantă de a-i găsi pe cei pierduți și de a-i aduce înapoi.

Un tânăr băiat care a fost vizitat de membrii cvorumului său a spus: „Am fost surprins azi, când... 30 de persoane au venit dintr-o dată la mine acasă. Mă face să vreau să merg la Biserică acum”. Cum ar putea tinerii să refuze o asemenea demonstrație de dragoste și atenție?

Sunt bucuos când aud numeroasele povestiri ale președinților

cvorumurilor diaconilor care au dobândit perspectiva și care predau o parte sau toată lecția în cadrul adunărilor cvorumului lor. Cu câteva săptămâni în urmă, am participat la o clasă a cvorumului diaconilor. Un băiat în vârstă de 12 ani a predat o lecție de 25 de minute despre ispășire. El a început prin a-i întreba pe ceilalți diaconi ce credeau că este ispășirea. Apoi, a împărtășit scripturi semnificative și a pus întrebări bine gândite la care ei au răspuns. Dându-și seama că materialul pregătit nu acoperea întreaga oră, a avut prezența de spirit și, probabil anumite sfaturi din partea tatălui său, de a-i întreba pe conducătorii prezenți care erau întrebările despre ispășire de care avuseseră parte din partea oamenilor în timpul misiunii lor și cum le-au răspuns. Apoi, el a încheiat depunându-și mărturia. Am fost uimit de ceea ce am auzit. Mi-am spus: „Nu-mi amintesc să fi oferit o parte importantă a lecției când am fost un tânăr deținător al Preoției aaronice”. Ne putem crește așteptările în ceea ce-i privește pe acești tineri băieți și le putem lărgi perspectiva, iar ei vor acționa în consecință.

Dumneavoastră, dragi conducători, îi înălțați spiritual cel mai mult pe acești președinți ai cvorumurilor diaconilor când îi lăsați să conducă și când atenția clasei nu este îndreptată asupra dumneavoastră. Slujiți cel mai bine cu credință și sărguință în

chemarea dumneavoastră nu atunci când predați o lecție extraordinară, ci când îi ajutați pe ei să predea o lecție extraordinară; nu când salvați dumneavoastră pe cineva dintre ei, ci când îi ajutați pe ei să facă acest lucru.

Un vechi proverb spune așa: „Nu muri până ce nu ți-ai atins potențialul”. În mod asemănător, vă spun dumneavoastră, stimați conducători adulți, nu fiți eliberați din chemările dumneavoastră fără să vă fi atins potențialul. Folosiți fiecare ocazie pentru a-i învăța pe tinerii noștri; învățați-i cum să pregătească o ordine de zi, cum să conducă adunări cu demnitate și căldură, cum să salveze fiecare persoană în parte, cum să pregătească și să predea o lecție inspirată și cum să primească revelație. Acesta este modul prin care vă puteți măsura succesul – prin abilitățile de conducere și moștenirea spirituală pe care le-ați înrădăcinat în mințile și inimile acestor tineri băieți.

Dacă voi, dragi președinți ai cvorumurilor diaconilor, vă veți îndeplini chemarea cu credință și sărguință, veți fi instrumente în mâinile lui Dumnezeu chiar și acum, deoarece preoția deținută de un tânăr băiat este la fel de puternică precum cea deținută de un bărbat, atunci când este exercitată în neprihănire. Și, apoi, când faceți legăminte în templu și deveniți misionari și viitori conducători ai acestei Biserici, veți ști cum să primiți revelație, cum să salvați fiecare persoană în parte și cum să predați doctrina împărăției cu putere și autoritate. Atunci veți fi devenit tineri de viță nobilă. Depun mărturie despre aceasta în numele lui Isus Hristos, care este Salvatorul și Mântuitorul lumii, amin. ■

NOTĂ

1. În Henry B. Eyring, „Waiting upon the Lord”, în *Brigham Young University 1990–1991 Devotional and Fireside Speeches* (1991), p. 17.

David L. Beck
președintele general al Tinerilor Băieți

Datoria voastră sacră de a sluji

Din momentul în care ați fost rânduiți la preoție, ați primit puterea, autoritatea și datoria sacră de a sluji.

Bucuria de a sluji

Dragi tineri băieți, deținători ai Preoției aaronice, sunteți fii preaiubiți ai lui Dumnezeu, iar El are o lucrare măreață pentru voi. Pentru a duce la bun sfârșit această lucrare, trebuie să vă îndepliniți responsabilitatea sacră de a sluji altora¹.

Știți ce înseamnă a sluji? Gândiți-vă la această întrebare în timp ce vă voi vorbi despre o fată pe nume Chy Johnson.

Anul trecut, când Chy a început liceul, ea a devenit subiect de glume obraznice și grosolane. A fost jignită, împinsă și luată în derâdere în timp ce se îndrepta spre clasă – unii elevi chiar au aruncat cu gunoi în ea. Probabil că și voi ați văzut tineri care au fost tratați astfel la voi în școală.

Pentru prea mulți tineri, anii de adolescență sunt o perioadă de singurătate și frică. Nu trebuie să fie așa. Din fericire pentru Chy, în școala ei erau tineri băieți care au înțeles ce înseamnă să slujească.

Mama lui Chy le-a cerut profesorilor de la școală să ajute pentru ca jignirile să înceteze, dar acestea au continuat. Apoi l-a contactat pe Carson Jones, un deținător al Preoției aaronice

și fundașul de bază al echipei de fotbal. L-a rugat să o ajute să descopere cine era vinovat de acele jigniri.

Carson a fost de acord să ajute, dar, în inima sa, a simțit că poate face mai mult decât doar să descopere cine era vinovat de acele fapte. Spiritul i-a șoptit că trebuia s-o ajute pe Chy să se simtă iubită.

Carson a rugat câțiva colegi de echipă să-l ajute să-i slujească lui Chy. Au invitat-o să servească prânzul împreună cu ei. Au condus-o până la

clasă pentru a se asigura că era în siguranță. Și nu a fost de mirare că, având jucători de fotbal drept prieteni apropiați, nimeni nu a mai jignit-o pe Chy.

Acel sezon de fotbal era unul captivant pentru echipă. Dar, cu tot entuziasmul de pe urma unui sezon fără înfrângeri, acești tineri băieți nu au uitat de Chy. Au invitat-o să se alăture echipei pe teren după fiecare meci. Chy s-a simțit iubită și apreciată. S-a simțit în siguranță. Era fericită.

Echipa de fotbal a mers mai departe și a câștigat turneul final. Dar, în școala lor, s-a întâmplat ceva mai important decât campionatul de fotbal. Exemplul acestor tineri băieți i-a motivat pe alți elevi să fie mai toleranți, mai prietenoși. Acum se tratează unii pe alții cu mai multă bunătate și respect.

La nivel național, mass-media a aflat ce-au făcut acești tineri băieți și a împărtășit povestea lor în întreaga țară. Ceea ce a început ca un efort de a sluji unei singure persoane inspiră alte mii de oameni să facă la fel.

Mama lui Chy îi numește pe acești tineri băieți „îngeri deghizați”. Carson

și prietenii săi se grăbesc să adauge că Chy le-a binecuvântat viețile mai mult decât au binecuvântat-o ei pe-a lui Chy. Iată ce se întâmplă când te pierzi pe tine însuși în slujirea altora – te regăsești². Te schimbi și te dezvolti în moduri în care nu ar fi posibil altfel. Acești tineri băieți au cunoscut bucuria de a sluji și continuă să caute ocazii de a-i binecuvânta pe alții. Sunt nerăbdători să ofere slujire altora în lunile ce vor urma, când vor începe să slujească în calitate de misionari cu timp deplin³.

O nevoie și o datorie

Sunt mii de oameni asemenea lui Chy Johnson în întreaga lume – oameni care au nevoie să simtă dragostea Tatălui Ceresc. Sunt în școlile voastre, în cvorumurile voastre și chiar în familiile voastre. Unii vă vin repede în minte. Alții au nevoi mai puțin evidente. Practic, fiecare persoană pe care o cunoașteți poate fi binecuvântată într-un fel de slujirea voastră. Domnul Se bizuie pe voi să le întindeți o mână de ajutor.

Nu trebuie să fiți sportivi faimoși pentru a sluji altora. Din momentul în care ați fost rânduiți la preoție, ați primit puterea, autoritatea și datoria sacră de a sluji. Președintele James E. Faust

ne-a învățat: „Preoția este autoritatea delegată omului de a *sluji* în numele lui Dumnezeu”⁴. Preoția aaronică deține cheile slujirii îngerilor⁵.

Pe măsură ce dați dovadă de dragoste față de copiii Tatălui Ceresc, El vă va ajuta și îngerii vă vor sprijini⁶. Veți primi putere să binecuvântați vieți și să salvați suflete.

Isus Hristos este exemplul vostru. El „n-a venit să I se slujească, ci [ca] El să slujească”⁷. A sluji înseamnă a iubi și a purta de grijă altora. Înseamnă să avem grijă de nevoile lor fizice și spirituale. Simplu spus, înseamnă să facem ceea ce ar face Salvatorul dacă ar fi aici.

Familia voastră

Începeți cu cei din căminul vostru. Acesta este locul în care puteți oferi cea mai importantă slujire⁸.

Vreți să faceți un experiment interesant? Data viitoare când mama voastră vă roagă să o ajutați cu treburile din casă, spuneți ceva de genul: „Mulțumesc că m-ai rugat, mamă! Mi-ar face plăcere să ajut”. Apoi uitați-vă la reacția ei. Poate că ar fi bine ca unii dintre voi să-și recapituleze lecțiile despre oferirea primului ajutor înainte de aceasta. S-ar putea să-i produceți un șoc. După ce-o ajutați să-și revină, veți descoperi că relația voastră cu ea s-a îmbunătățit

în mod vizibil și că Spiritul se simte mai mult în căminul vostru.

Acesta este unul dintre modurile în care puteți sluji familiei voastre; mai sunt multe altele. Slujiți când vorbiți cu blândețe membrilor familiei. Slujiți când îi tratați pe frații și surorile voastre ca pe cei mai buni prieteni.

Poate, cel mai important lucru, slujiți când îl sprijiniți pe tatăl vostru în responsabilitățile sale de conducător spiritual în cămin. Oferiți-vă sprijinul și încurajarea depline cu privire la seara în familie, rugăciunea în familie și studiul scripturilor împreună, ca familie. Faceți-vă partea în a vă asigura că Spiritul este prezent în cămin. Acest lucru îl va întări pe tatăl vostru în rolul său și vă va pregăti să fiți tați într-o bună zi. Dacă nu aveți tată în cămin, responsabilitatea voastră de a sluji familiei voastre este și mai necesară.

Cvorumul vostru

Aveți, de asemenea, datoria de a sluji în cadrul cvorumului vostru.

Puterea preoției pătrunde în întreaga lume. Mulți dintre voi răspund chemării președintelui Monson de a salva. Astăzi sunt mai mulți deținători ai Preoției aaronice activi decât au fost vreodată în istoria Bisericii. Totuși sunt mulți inactivi care au nevoie de voi.

Anul trecut, în iunie, când a fost creată o nouă ramură în Bangalore, India, singurul tânăr băiat care participa la adunarea preoției era un diacon rânduit recent, pe nume Gladwin.

Gladwin, alături de președintele Tinerilor Băieți și președintele de ramură, a început să sune tinerii băieți mai puțin activi și să-i viziteze în căminele lor. La scurt timp după aceea, un al doilea tânăr băiat, Samuel, a început să vină din nou la Biserică.

În fiecare săptămână, Gladwin și Samuel i-au sunat pe cei care nu participaseră la adunările cvorumului

și au împărtășit ceea ce învățaseră. De asemenea, i-au sunat sau i-au vizitat cu ocazia zilelor lor de naștere. Unul câte unul, tinerii băieții mai puțin activi le-au devenit prieteni și au început să accepte invitațiile de a veni la activitățile cvorumului, de a participa la adunările cvorumului și, în cele din urmă, de a sluji și ei, la rândul lor. Astăzi, toți tinerii băieți din ramură sunt activi în Biserică.

Scripturile ne învață că membrii cvorumurilor Preoției aaronice au datoria de a se aduna în consiliu și de a se edifica – sau de a se fortifica și întări – unii pe ceilalți⁹. Voi edificați în timp ce predați adevăruri ale Evangheliei, împărtășiți experiențe spirituale și depuneți mărturie. Programa de învățământ pentru tineri încurajează astfel de interacțiuni în adunările cvorumurilor, dar acest lucru se poate întâmpla numai atunci când fiecare membru al cvorumului se simte iubit și respectat. Ridiculisările și glumele pe seama altora nu își au locul în adunările cvorumului – mai ales când

se împărtășesc sentimente în public. Președințiile cvorumurilor trebuie să ia atitudine și să se asigure că adunările cvorumurilor sunt un loc sigur în care toți cei prezenți pot participa.

Apostolul Pavel ne-a atras atenția: „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud”¹⁰.

Deținătorii preoției nu folosesc niciodată un limbaj vulgar sau murdar. Niciodată nu-i înjosesc sau rănesc pe alții. Ei îi clădesc și-i întăresc mereu pe alții. Acesta este un mod simplu, dar eficient de a sluji.

În toate timpurile

Lucrarea de slujire nu se limitează la rânduieli sau la vizite de acasă ori la proiecte de slujire ocazionale. Noi suntem mereu deținători ai preoției – nu doar duminica și nu doar când purtăm cămașă albă și cravată. Avem îndatorirea să slujim oriunde ne-am afla. Slujirea nu este doar un lucru pe care-l facem – ea definește cine suntem.

Slujiți în fiecare zi. Ocaziile sunt peste tot în jurul vostru. Căutați-le! Rugați-L pe Domnul să vă ajute să le recunoașteți. Veți descoperi că majoritatea dintre acestea constau în fapte mărunte și neprefăcute, care îi ajută pe alții să devină ucenici ai lui Isus Hristos¹¹.

Pe măsură ce vă străduiți să fiți demni de Spirit, veți recunoaște gânduri și sentimente care vă îndeamnă să slujiți. Răspunzând la aceste îndemnuri, veți primi mai multe, iar ocaziile și abilitatea voastră de a sluji se vor înmulți și îmbunătăți.

Tinerii mei frați, depun mărturie că vi s-a oferit autoritatea și puterea magnificei Preoții aaronice pentru a sluji în numele lui Dumnezeu.

Depun mărturie că, pe măsură ce faceți acest lucru, veți fi un instrument în mâinile lui Dumnezeu pentru a-i ajuta pe alții. Viața voastră va fi mai plăcută și mai plină de însemnătate. Veți dobândi o mai mare tărie de a rezista ispitei. Veți găsi adevărata fericire – cea fericire pe care o cunosc doar adevărații ucenici ai lui Isus Hristos.

Mă rog ca voi să simțiți bucuria ce vine din îndeplinirea responsabilității voastre sacre de a sluji, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Doctrină și legăminte 84:111.
2. Vezi Marcu 8:35.
3. Vezi Trent Toone, „Kindness of Arizona High School QB Carson Jones and Teammates Has Gone Viral”, *Deseret News*, 9 nov. 2012, deseretnews.com/article/865566351/Kindness-of-Arizona-high-school-QB-Carson-Jones-and-teammates-has-gone-viral.html.
4. James E. Faust, „Mesaj pentru nepoții mei”, *Liahona*, mai 2007, p. 54; subliniere adăugată.
5. Vezi Doctrină și legăminte 13:1.
6. Vezi Doctrină și legăminte 84:88.
7. Vezi Matei 20:27–28.
8. Vezi *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 2.4.5.
9. Vezi Doctrină și legăminte 107:85.
10. Efeseni 4:29.
11. Vezi *Manualul 2*, 3.2.3.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Patru titlaturi

Aș dori să sugerez patru titlaturi... care ne pot ajuta să ne recunoaștem rolurile personale în planul etern al lui Dumnezeu și potențialul în calitate de deținători ai preoției.

Dragii mei frați și iubiți prieteni, inima mea este plină de recunoștință și bucurie că pot fi alături de dumneavoastră. Vă felicit pe dumneavoastră, tați și bunici, care i-ați adus pe fiii și nepoții dumneavoastră. Vă felicit pe voi, tineri băieți, care ați ales să fiți prezenți astăzi. Acesta este locul unde trebuie să vă aflați. Sper că puteți simți frățesca legătură care ne unește și, mă rog ca aici, alături de frații voștri, să vă puteți găsi locul, să aveți parte de ajutor și prietenie.

Noi, bărbații, ne identificăm, uneori, prin intermediul titlaturilor. Mulți dintre noi avem mai multe titlaturi și fiecare dintre ele spune ceva important despre identitatea noastră. De exemplu, anumite titlaturi descriu rolurile noastre în cadrul familiei, precum *fiu*, *frate*, *soț* și *tată*. Alte titlaturi descriu ocupația pe care o avem în lume, precum *doctor*, *soldat* sau *meșteșugar*. Și unele descriu chemările pe care le avem în cadrul Bisericii.

Astăzi, aș dori să sugerez patru titlaturi care consider că se aplică tuturor deținătorilor preoției din întreaga lume – titlaturi care ne pot ajuta să ne recunoaștem rolurile personale în planul etern al lui Dumnezeu și potențialul în calitate de deținători ai preoției în

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Fiu al Tatălui Ceresc

O titlatură care ne definește pe noi toți, în cel mai esențial mod, este aceea de *fiu al Tatălui Ceresc*. Indiferent de ceea ce suntem sau ceea ce facem în viață, nu trebuie să uităm niciodată că suntem literalmente copii de spirit ai lui Dumnezeu. Am fost copiii Săi înainte de a veni în această lume și vom fi copiii Săi pentru totdeauna. Acest adevăr fundamental trebuie să influențeze percepția asupra propriei persoane, asupra fraților și surorilor noastre și asupra vieții însăși.

Din nefericire, niciunul dintre noi nu se ridică la nivelul cerințelor acestei titlaturi „căci toți au păcătuț și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”¹.

Uneori, eșecul de a ne atinge potențialul poate fi descurajator, mai ales când știm ce înseamnă să fim un fiu al lui Dumnezeu. Dușmanului îi place să profite de aceste sentimente ale noastre de nepotrivire. Satana vrea să vă identificați mai degrabă cu păcatele dumneavoastră și nu cu potențialul dumneavoastră divin. Dragi frați, nu-l ascultați.

Cu toții am văzut un prunc care învață să meargă. Face un pas mic și

se clatină. El cade. Îl muștrăm pentru că nu reușește? Desigur că nu. Care tată își pedepsește pruncul pentru că s-a poticnit? Noi încurajăm, aplaudăm și laudăm fiecare pas mic, deoarece cu fiecare pas, copilul devine mai asemănător părinților săi.

Dragi frați, în comparație cu perfecțiunea lui Dumnezeu, noi, muritorii, abia dacă suntem asemenea pruncilor neîndemânatici și șovăitori. Însă Tatăl nostru Ceresc iubitor dorește să devenim asemănători Lui și, dragi frați, acesta trebuie să fie și țelul nostru veșnic. Dumnezeu înțelege că acest lucru nu se va întâmpla dintr-o dată, ci pas cu pas.

Eu nu cred într-un Dumnezeu care stabilește reguli și dă porunci doar pentru ca noi să greșim și ca El să poată să ne pedepsească. Eu cred într-un Tată Ceresc care ne iubește și îi pasă de noi și care se bucură de fiecare efort pe care-l facem pentru a progresa și a deveni ca El. Chiar și atunci când ne poticnim, El ne îndeamnă să nu ne descurajăm – să nu renunțăm sau să nu ne eschivăm niciodată de la a ne îndeplini responsabilitățile – ci să prindem curaj, să avem credință și să continuăm să încercăm.

Tatăl nostru din Cer îi îndrumă pe copiii Săi și trimite adesea ajutor divin nevăzut celor care doresc să-L urmeze pe Salvator.

Ucenic al lui Isus Hristos

Și aceasta ne duce la următoarea titlatură pe care o avem în comun: toți cei care se străduiesc, cu sinceritate, să Îl urmeze pe Hristos sunt numiți *ucenici* Săi. Deși recunoaștem că niciunul dintre noi nu este perfect, nu folosim acest lucru drept scuză pentru a ne coborî standardele, pentru a nu trăi conform privilegiilor noastre, pentru a amâna ziua pocăinței noastre sau pentru a refuza să devenim ucenici

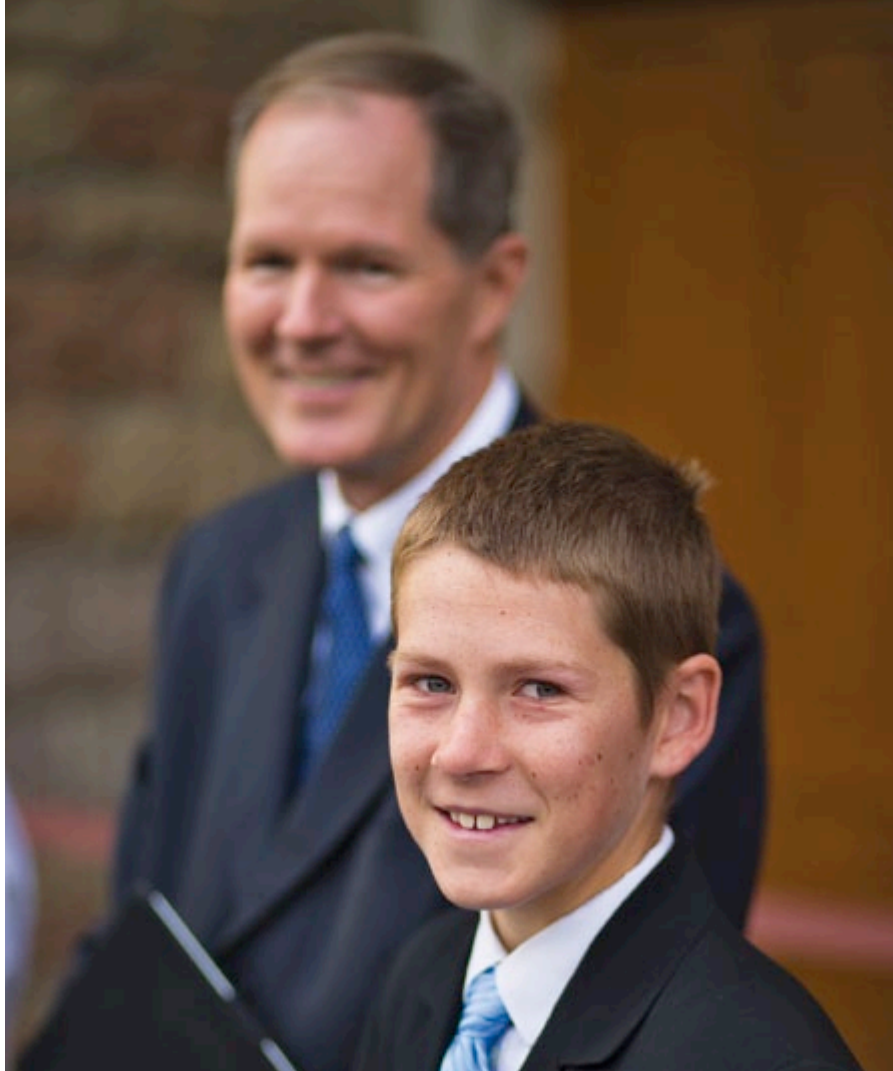
mai buni, mai perfecți și mai rafinați ai Învățătorului și Regelui nostru.

Amintiți-vă că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă nu este clădită pentru oameni perfecți sau care nu sunt afectați de ispitele lumești, ci, mai degrabă, este clădită pentru oameni ca dumneavoastră și ca mine. Și ea este clădită pe stâncă Mântuitorului nostru, Domnul Isus Hristos², prin a Cărui ispășire putem fi curățați și putem deveni „cetățeni... din casa lui Dumnezeu”³.

Fără ispășirea lui Isus Hristos, viața ar fi fără sens, lipsită de speranță și viitor. Datorită ispășirii, viața este o călătorie înălțătoare spiritual, plină de îndrumare, de creștere și dezvoltare care duce la viața veșnică în prezența Tatălui nostru Ceresc.

Deși scopul ispășirii este acela de a ne ajuta pe toți să devenim mai asemănători lui Hristos, menirea ei nu este aceea de a ne face pe toți la fel. Câteodată confundăm diferențele de personalitate cu păcatul. Putem chiar gândi, în mod greșit, că dacă cineva este diferit, înseamnă că nu este plăcut în fața lui Dumnezeu. Această mentalitate îi determină pe unii să creadă că Biserica dorește să îi facă pe toți membrii să fie la fel – că noi toți trebuie să arătăm, să simțim, să gândim și să ne comportăm la fel. Aceasta ar contrazice înțelepciunea lui Dumnezeu, care a creat fiecare om diferit de fratele lui și fiecare fiu diferit de tatăl său. Nici măcar gemenii identici nu au aceeași personalitate și identitate spirituală.

Contrazice, de asemenea, dorința și scopul Bisericii lui Isus Hristos, care recunoaște și apără libertatea morală de a alege – cu toate consecințele sale profunde – a fiecărui copil al lui Dumnezeu. În calitate de ucenici ai lui Isus Hristos, suntem uniți în mărturia noastră despre Evanghelia restaurată și în angajamentul nostru de a ține

poruncile lui Dumnezeu. Dar avem preferințe culturale, sociale și politice diferite.

Biserica devine mai puternică pe măsură ce profităm de această diversitate și ne încurajăm unii pe alții să ne dezvoltăm și să ne folosim talentele pentru a-i întări și înălța spiritual pe ceilalți ucenici.

Dragi frați, ucenicia este o călătorie de-o viață în care Îl urmăm pe Salvatorul nostru. De-a lungul căii noastre metaforice de la Betleem la Căpățâna, vom avea multe ocazii de a ne abandona călătoria. Uneori, calea va părea mai dificilă decât ne-am fi dorit. Dar, ca deținători ai preoției, trebuie să avem curajul de a-L urma pe Mântuitorul nostru, chiar și atunci când crucea noastră pare să fie prea grea de purtat.

Cu fiecare pas pe care îl facem pentru a-L urma pe Fiul lui Dumnezeu, ni se va reaminti că nu suntem încă perfecți. Dar fie ca noi să fim ucenici neabătuți și statornici! Să nu renunțăm!

Să fim fideli legămintelor noastre! Să ne uităm totdeauna către Avocatul și Mântuitorul nostru pe măsură ce ne îndreptăm spre El, cu pași imperfecți!

Vindecător al sufletelor

Dragi frați, dacă Îl urmăm cu adevărat pe Domnul nostru Isus Hristos, trebuie să acceptăm în totalitate a treia titlatură: *vindecător al sufletelor*. Noi, cei care am fost rânduiți la preoția lui Dumnezeu suntem chemați să „[vindecăm] rănilor”⁴.

Este datoria noastră să încurajăm, să îndreptăm, să întărim, să înălțăm spiritual și să vindecăm. Însărcinarea noastră este de a urma exemplul Salvatorului și de a ne întinde brațele către cei care suferă. Noi „[jelim] împreună cu cei care jelesc... și [fi mângâiem] pe aceia care au nevoie să fie mângâiați”⁵. Pansăm rănilor celor suferinzi. Noi „[ajutăm] pe slabi, [înălțăm] mâinile oboseite și [întărim] genunchii care se clatină”⁶.

În calitate de învățători de acasă, noi suntem vindecători. În calitate de conducători ai preoției, noi suntem vindecători. În calitate de tați, fii, frați și soți, noi trebuie să fim vindecători devotați și loiali. Într-o mână avem recipientul cu ulei consacrat pentru binecuvântarea celor bolnavi; în cealaltă mână avem o bucată de pâine pentru a-i hrăni pe cei flămânzi și în inimile noastre avem cuvântul plăcut al lui Dumnezeu „care vindecă suflul rănit”⁷.

Aceasta este prima și cea mai importantă responsabilitate a noastră în calitate de deținători ai preoției – și este valabilă atât pentru deținătorii Preoției aaronice, cât și pentru cei ai Preoției lui Melhisedec. Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos binecuvântează vieții nu doar atunci când credem în ea – ci cu atât mai mult atunci când trăim conform învățăturilor ei. Punerea în practică a principiilor Evangheliei este ceea ce înalță spiritual indivizii și ceea ce întărește familiile. Avem privilegiul și responsabilitatea să facem ceea ce este drept, nu doar să vorbim despre ceea ce este drept.

Salvatorul este Făcătorul de minuni. El este marele Vindecător. El este exemplul nostru, lumina noastră, chiar și în momentele cele mai întunecate, iar El ne arată calea cea dreaptă.

Să Îl urmăm! Să ne îndeplinim rolul și să devenim vindecători slujindu-I lui Dumnezeu și slujindu-le semenilor noștri.

Moștenitor al vieții eterne

A patra titlatură pe care cu toții o deținem ne duce înapoi la prima titlatură din lista noastră. În calitate de fii ai Tatălui nostru Ceresc, noi suntem *moștenitori* a tot ceea ce El are.

„Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El”⁸.

Dragii mei frați, gândiți-vă la acest lucru: noi suntem împreună moștenitori cu Hristos!

Prin urmare, are sens faptul că atât de mulți dintre noi irosesc atât de mult din timpul, gândurile, mijloacele și energia prețioase în căutarea prestigiuului, a bunurilor lumești sau a recreerii prin intermediul dispozitivelor electronice cele mai noi și mai moderne?

Domnul ne-a făcut promisiunea divină că „toți aceia care sunt credincioși astfel încât să obțină aceste două preoții... [care îndeplinesc] cu credință și sânguință chemările lor... Mă [vor primi] pe Mine, spune Domnul... și acela care Mă primește pe Mine Îl primește pe Tatăl Meu... de aceea, tot ceea ce are Tatăl Meu îi va fi dat lui”⁹.

Nu-mi pot imagina tot ceea ce înseamnă această promisiune. Dar știu că promisiunea este măreață, este divină, este veșnică și merită tot efortul pe care-l depunem în această viață.

Cunoscând aceste lucruri, cum am putea noi să nu fim dornici și bucuroși să slujim Domnului și semenilor noștri și să ne îndeplinim responsabilitățile din cadrul preoției lui Dumnezeu?

Aceasta este una dintre cele mai nobile lucrări care ne va provoca din toate punctele de vedere și care ne va solicita toate abilitățile. Dorim să vedem cerurile deschizându-se și să avem parte de îndrumările Duhului Sfânt care să ne arată calea? Atunci, haideți să ne luăm secera și să ajutăm în această lucrare – o cauză mult mai importantă decât cea personală!

Faptul de a le sluji lui Dumnezeu și semenilor noștri ne va pune la încercare și ne va transforma în ceva ce nu ne-am imaginat niciodată.

Poate credeți că nu este nevoie de dumneavoastră, că sunteți trecut cu vederea sau că nu sunteți dorit, că sunteți neimportant.

Îmi pare sincer rău dacă vreun deținător al preoției simte astfel. Cu siguranță, nu sunteți trecut cu vederea și nu sunteți nedorit de Tatăl nostru Ceresc. El vă iubește. Și vă spun că în mod sigur este nevoie de dumneavoastră în Biserica din care faceți parte.

Nu știți că „Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari”¹⁰?

Poate este adevărat că suntem slabi. Poate că nu suntem înțelepți sau puternici. Dar atunci când Dumnezeu lucrează prin intermediul nostru, nimeni și nimic nu poate sta împotriva noastră.¹¹

De aceea este nevoie de dumneavoastră. Aveți contribuția dumneavoastră specială de adus și Dumnezeu poate mări acea contribuție, într-un fel mareț. Abilitatea dumneavoastră de a contribui nu depinde de chemarea dumneavoastră în Biserică. Ocaziile dumneavoastră de slujire sunt nenumărate. Dacă stați și așteptați pe margine, vă încurajez să vă implicați.

Nu așteptați o anumită chemare pentru a vă implica din plin în clădirea împărăției lui Dumnezeu. În calitatea de deținător al preoției, sunteți deja chemat să participați la lucrare. Studiați zilnic cuvântul lui Dumnezeu, rugați-vă Tatălui Ceresc zilnic, trăiți conform principiilor Evangheliei restaurate, oferiți mulțumiri lui Dumnezeu și cereți-I îndrumare. Apoi trăiți conform cu ceea ce ați învățat, atât în cadrul familiei, cât și în celelalte împrejurări ale vieții.

În simfonia mărețului Compozitor, aveți partea dumneavoastră de

interpretat – notele dumneavoastră pe care trebuie să le cântați. Chiar dacă nu le cântați, simfonia va continua, în mod sigur, să fie interpretată. Dar, dacă vă ridicați și vă alăturați corului și permiteți ca puterea lui Dumnezeu să lucreze în dumneavoastră, veți vedea cum „[se deschid] zăgazurile cerului” și cum El „[va turna] peste voi belșug de binecuvântare”¹². Atingeți-vă potențialul de fiu al lui Dumnezeu și puteți fi o influență pozitivă în familia, căminul, comunitatea, națiunea dumneavoastră și în întreaga lume.

Și pe parcurs, pe măsură ce „[vă pierdeți] viața” în slujba altora¹³, veți crește și vă veți dezvolta până ce veți atinge „înălțimea staturii plinătății lui Hristos”¹⁴. Atunci veți fi pregătiți să moștenești, împreună cu Hristos, tot ceea ce are Tatăl dumneavoastră.

Sunteți importanți pentru Dumnezeu

Dragii mei frați, dragii mei prieteni, sunteți importanți. Sunteți iubiți. Este nevoie de dumneavoastră. Această

lucrare este adevărată. Preoția, pe care aveți privilegiul să o dețineți, este într-adevăr a lui Dumnezeu.

Mă rog ca pe măsură ce meditați la numeroasele titlaturi ale unui deținător demn al preoției, să descoperiți că aveți parte de ajutor divin, care vă înalță spiritual, mai mult ca niciodată, către moștenirea măreață pe care Tatăl dumneavoastră Ceresc v-a pregătit-o. Vă las această binecuvântare și mărturia mea în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Romani 3:23.
2. Vezi Helaman 5:12.
3. Efeseni 2:19.
4. „Doamne, Îți voi urma calea”, *Immuri*, nr. 138.
5. Mosia 18:9.
6. Doctrină și legăminte 81:5.
7. Iacov 2:8.
8. Romani 8:16–17.
9. Doctrină și legăminte 84:33, 35, 37–38.
10. 1 Corinteni 1:27.
11. Vezi Romani 8:31.
12. Maleahi 3:10.
13. Matei 16:25.
14. Efeseni 4:13.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Noi suntem uniți

Mă rog ca, indiferent unde ne aflăm și indiferent de îndatoririle pe care le avem în preoția lui Dumnezeu, să fim uniți în cauza de a duce Evanghelia în întreaga lume.

Domnul a declarat foarte clar, la începutul acestei ultime dispensații, că noi trebuie să propovăduim Evanghelia în întreaga lume. Ceea ce le-a spus celor câtorva deținători ai preoției în anul 1831, este valabil și pentru numeroșii deținători ai preoției din prezent. Indiferent de vârsta, competența, chemarea în Biserică sau de locul unde trăim, suntem chemați să conlucrăm în unitate pentru a-L ajuta în lucrarea Sa de a aduna suflete, până când El va veni din nou. Acelor primi lucrători în vie, El le-a spus:

„Și iarăși, vă spun vouă, Eu vă dau o poruncă pentru ca fiecare om, atât tânăr, preot, învățător și, de asemenea, membru, să meargă să lucreze cu toată puterea lui, cu munca mâinilor sale, pentru a pregăti și a îndeplini lucrurile pe care Eu le-am poruncit.

Și predica voastră să fie glasul de avertizare, fiecare către vecinul lui, cu blândețe și bunătate.

Și ieșiți din mijlocul celor răi. Salvați-vă voi înșivă. Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului”¹.

Acum, voi, membri care dețineți Preoția aaronică, puteți vedea că această poruncă a Domnului este valabilă și pentru voi. Deoarece știți că Domnul pregătește întotdeauna o cale

pentru ca poruncile Sale să fie ținute, puteți fi siguri că El va face la fel și pentru fiecare dintre voi.

Permiteți-mi să vă spun cum a făcut El acest lucru pentru un băiat care deține acum oficiul de preot în cadrul Preoției aaronice. El are 16 ani. Trăiește într-o țară în care misionarii au ajuns pentru prima dată în urmă cu numai un an. Ei au fost desemnați să slujească în două orașe, însă nu în orașul unde locuiește acest băiat.

Când el era foarte mic, părinții lui l-au adus în Utah, din motive legate de siguranța sa. Familia a fost învățată și botezată de misionari. El nu fusese botezat în Biserică, deoarece nu împlinise încă opt ani.

Părinții lui au murit într-un accident. Prin urmare, bunica lui a aranjat ca el să se întoarcă acasă, peste ocean, în orașul unde se născuse.

Cu numai un an în urmă, în luna martie, în timp ce mergea pe stradă, a simțit că trebuia să i se adreseze unei femei pe care nu o cunoștea. I-a vorbit în puțina engleză pe care și-o mai amintea. Era o asistentă medicală pe care președintele de misiune o trimisese în orașul lui pentru a căuta o locuință și asistență medicală pentru misionarii care urmau să slujească în scurt timp acolo. În timp ce vorbeau,

s-au împrietenit. Când ea s-a întors la sediul misiunii, le-a povestit misionarilor despre el.

Primii doi vârstnici au sosit în luna septembrie a anului 2012. Băiatul orfan a fost primul lor botez în Biserică lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. În luna martie a acestui an, el a împlinit patru luni de când este membru. A fost rânduit preot în cadrul Preoției aaronice și, astfel, el l-a putut boteza pe cel de-al doilea convertit la Biserică. A fost primul pionier deținător al preoției care a adunat alături de el pe ceilalți copii ai Tatălui Ceresc pentru a stabili Biserică într-un oraș de aproximativ 130.000 de locuitori.

La data de 31 martie 2013, în duminica de Paște, numărul membrilor Bisericii aflați în acel oraș a crescut la „uriașă” cifră de șase. El a fost singurul membru local care a participat la adunare, în acea duminică. Se lovise la genunchi cu o zi înainte, însă a fost hotărât să fie prezent. S-a rugat pentru a avea puterea să meargă la Biserică. Și, astfel, a putut fi prezent. A luat din împărtășanie alături de patru misionari tineri și de un cuplu misionar – aceasta fiind întreaga congregație.

Această povestire nu pare ieșită din comun dacă nu recunoașteți în ea tiparul mâinii lui Dumnezeu în clădirea împărăției Sale. Eu l-am văzut de multe ori.

L-am văzut în New Mexico, când eram tânăr. De generații întregi, profeții ne spun că trebuie să-i ajutăm pe misionari să-i găsească și să-i învețe pe cei cu inima sinceră și, apoi, să-i iubim pe cei care intră în împărăție.

M-am convins de ceea ce pot face conducătorii credincioși ai preoției și membrii. În anul 1955, am devenit ofițer în Forțele Aeriene ale Statelor Unite. Episcopul meu de acasă mi-a dat o binecuvântare chiar înainte de

a pleca la primul meu post, în Albuquerque, New Mexico.

În binecuvântarea pe care mi-a dat-o, el a spus că timpul pe care-l voi petrece în forțele aeriene va fi unul de slujire misionară. În prima mea duminică acolo, m-am dus la Biserică, în Ramura Unu Albuquerque. Un bărbat a venit spre mine, s-a prezentat ca fiind președintele de district și mi-a spus că urma să mă cheme să slujesc în calitate de misionar al districtului.

I-am spus că urma să fiu acolo doar pentru câteva săptămâni, pentru instruire, iar apoi urma să fiu trimis în altă parte a lumii. El a spus: „Nu știu nimic despre ce o să se întâmple cu

tine, însă noi trebuie să te chemăm să slujești”. În mijlocul instruirii mele cu caracter militar, prin ceea ce părea a fi o întâmplare, am fost ales, dintre sute de ofițeri care participau la instruire, să-l înlocuiesc, la birou, pe un ofițer care murise subit.

Prin urmare, în cei doi ani cât am stat acolo, am slujit în chemarea mea. În cele mai multe dintre seri și în fiecare sfârșit de săptămână, am propovăduit Evanghelia lui Isus Hristos oamenilor pe care membrii ni-i aduceau.

Colegii mei și cu mine făceam, în medie, pe lună, peste 40 de ore de slujire misionară fără să fi trebuit

vreodată să batem la ușă pentru a găsi pe cineva căruia să-i propovăduim. Membrii ne țineau atât de ocupați, încât adesea propovăduiam la două familii în aceeași seară. Eu însumi am văzut puterea și binecuvântarea rezultate din chemarea profeților, adresată fiecărui membru, de a fi misionar.

În ultima duminică premergătoare plecării mele din Albuquerque, a fost organizat primul țărșuș în acel oraș. Acum, acolo, există un templu sacru, o casă a Domnului, într-un oraș în care, la un moment dat, ne întâlneam într-o singură capelă cu sfinții care-și aduceau prietenii la noi pentru a fi învățați și pentru a simți mărturia Spiritului. Acei prieteni s-au simțit bineveniți și ca acasă în adevărata Biserică a Domnului.

Apoi, am văzut acest lucru în New England, când m-am dus la studii. Am fost chemat să slujesc în calitate de consilier al unui mareș președinte de district, un om care fusese, la un moment dat, dezinteresat de Biserică și care ajunsese un om cu o mare putere spirituală. Învățătorul lui de acasă l-a iubit suficient de mult încât să-i ignore obiceiul de a fuma și să poată vedea ceea ce putea să vadă Dumnezeu la el. Președintele de district și cu mine mergeam cu mașina peste dealuri și de-a lungul țărmurilor pentru a vizita ramuri mici care erau situate de-a lungul statelor Massachusetts și Rhode Island pentru a clădi și binecuvânta împărăția lui Dumnezeu.

În anii în care am slujit alături de acel conducător mareș, i-am privit pe oameni aducându-și prietenii în Biserică datorită exemplului lor și al invitației pe care le-au adresat-o de a-i asculta pe misionari. Mie, creșterea acelor ramuri mi se părea înceată și șovăitoare. Însă, în duminica în care am plecat, după cinci ani petrecuți acolo, în capela Longfellow Park din

Los Angeles, California, SUA

Cambridge au venit doi apostoli pentru a organiza districtul nostru într-un țarăș.

După mulți ani, m-am întors acolo pentru a conduce o conferință de țarăș. Președintele de țarăș m-a dus să văd un deal stâncos, în Belmont. Mi-a spus că acela ar fi un loc perfect pentru un templu al lui Dumnezeu. Astăzi, acolo este un templu. Când îl privesc, îmi aduc aminte de membrii umili alături de care am stat în ramuri mici, de vecinii pe care i-au invitat și de misionarii care-i învățau.

În această seară, se află aici un nou diacon. Am fost alături de el în aceeași duminică de Paște în care preotul, despre care am vorbit mai devreme, s-a dus la adunarea la care a participat un singur membru local. Acest diacon a radiat de fericire când tatăl său i-a spus că va participa, alături de el, la această adunare a preoției. Acest tată a fost un misionar extraordinar în aceeași misiune în care tatăl său a fost președinte. Am văzut ediția din anul 1937 a *Missionary Handbook (Îndrumarului misionarului)* pe care l-a avut străbunicul său. Familia sa are o lungă tradiție în ceea ce privește aducerea oamenilor în Biserică.

Așadar, am vorbit cu episcopul acestui diacon pentru a afla la ce trebuie să se aștepte acest băiat atunci când își îndeplinește responsabilitatea preoției de a participa la adunarea sufletelor pentru Domnul. Episcopul a descris cu entuziasm modul în care

conducătorul muncii misionare din episcopie urmărește progresul simpatizanților. El primește acele informații în cadrul deselor întâlniri cu misionarii.

Episcopul și membrii consiliului episcopiei sale discută despre fiecare simpatizant care progresează. Ei hotărăsc ce pot să facă pentru a ajuta fiecare persoană și familia acesteia să se împrietenească, înainte de botez, cu membrii Bisericii, pentru a-i include în activități și pentru a se îngriji de cei botezați. El a spus că sunt momente când misionarii au atâtea discuții programate, încât îi iau cu ei, ca însoțitori, pe deținătorii Preoției aaronice.

Planul episcopiei cu privire la munca misionară cuprinde obiective ale cvorumurilor preoției, care constau în invitarea unor persoane, pe care membrii acestora le cunosc, de a-i întâlni pe misionari. Chiar și președinția cvorumului diaconilor este invitată să stabilească obiective și să planifice pentru membrii cvorumului său modalități care să ajute la aducerea celor pe care ei îi cunosc în împărăția lui Dumnezeu.

Diaconul din episcopia puternică și noul preot – convertitul – din noul și micul grup de membri par să aibă ceva în comun unul cu altul sau cu voi. Poate că nu vedeți o mare asemănare între experiențele de care aveți parte în ceea ce privește clădirea Bisericii și ceea ce am perceput eu ca fiind miracole în New Mexico și în New England.

Dar există un singur mod în care noi suntem uniți în responsabilitatea noastră în cadrul preoției. Ne sfințim și ne îndeplinim responsabilitățile individuale ce țin de porunca de a duce Evanghelia tuturor copiilor Tatălui nostru Ceresc.

Avem experiențe similare în ceea ce privește modul în care Domnul clădește împărăția Sa pe pământ. În Biserica Sa, cu toate uneltele și organizațiile minunate care ni s-au pus la dispoziție, încă există adevărul fundamental propovăduit de profeți despre modul în care trebuie să ne îndeplinim responsabilitatea din cadrul preoției de a face muncă misionară.

În cadrul conferinței generale din luna aprilie a anului 1959, președintele David O. McKay ne-a învățat acest adevăr fundamental, tot așa cum au făcut-o profeții începând cu zilele sale, inclusiv președintele Thomas S. Monson. Președintele McKay a relatat în comentariile sale de încheiere că, în anul 1923 în Misiunea Britanică, a avut loc o instruire generală care a fost făcută cunoscută membrilor Bisericii din acea misiune. Li s-a spus să nu cheltuiască bani pentru reclame care să combată sentimentele negative pe care oamenii le aveau față de Biserică. Președintele McKay a anunțat următoarea hotărâre: „Dați-i fiecărui membru al Bisericii responsabilitatea ca, în anul 1923, să fie misionar. Fiecare membru să fie misionar! O puteți aduce pe mama dumneavoastră în Biserică sau poate pe tatăl dumneavoastră; poate pe colegul dumneavoastră de muncă. Cineva va auzi mesajul bun al adevărului prin intermediul dumneavoastră”.

Președintele McKay a continuat: „Acesta este, astăzi, mesajul meu. *Fiecare membru* – un milion și jumătate – *să fie misionar!*”².

Când s-a anunțat, în anul 2002, că munca misionară devine responsabilitatea episcopilor, m-am întrebat cum avea să se realizeze acest lucru. Fusesem episcop. Mi se părea că munca lor de a le sluji membrilor și de a conduce organizațiile din episcopia lor reprezenta un volum de muncă aproape de limita lor maximă la care puteau ajunge.

Un episcop pe care-l cunoșteam a văzut acest lucru nu ca pe o responsabilitate suplimentară, ci ca pe o șansă de a uni episcopia într-o cauză măreață în care fiecare membru devenea misionar. El a chemat un conducător al muncii misionare la nivel de episcopie. El însuși s-a întâlnit cu misionarii în fiecare sâmbătă pentru a afla despre munca lor, pentru a-i încuraja și pentru a afla despre progresul simpatizanților acestora. Consiliul episcopiei a găsit modalități prin care organizațiile și cvorumurile să folosească ocaziile de slujire ca pregătire misionară. În calitate de judecător în Israel, el i-a ajutat pe tineri să simtă binecuvântările ispășirii pentru a-i menține puri.

Recent, l-am întrebat cum explica creșterea rapidă a numărului de

converșiți din episcopia sa și numărul sporit de tineri care sunt pregătiți și dornici să ducă Evanghelia lui Isus Hristos în întreaga lume. El a spus că, din punctul lui de vedere, fericirea de care aveau parte nu se datora doar faptului că ei au îndeplinit anumite responsabilități, ci și faptului că ei toți au devenit uniți în entuziasmul lor de a-i aduce pe oameni în comunitatea sfinților.

Pentru unii dintre ei a fost chiar mai mult decât atât. Asemenea fiilor lui Mosia, ei au simțit efectele păcatului în viața lor și minunata vindecare a ispășirii care se produce în cadrul Bisericii lui Dumnezeu. Din dragoste față de Salvator și din recunoștință față de darul pe care l-au primit de la El, ei au dorit să-i ajute, pe toți aceia pe care puteau, să scape de tristețea păcatului, să simtă bucuria iertării și să-i adune în împărăția lui Dumnezeu, unde au parte de protecție.

Dragostea lui Dumnezeu și dragostea pentru prietenii și vecinii lor au fost ceea ce i-a unit pentru a le sluji oamenilor. Ei au dorit să ducă Evanghelia tuturor celor care trăiau în acea parte a lumii. Și și-au pregătit copiii să

fie demni pentru a fi chemați de Domnul să propovăduiască, să depună mărturie și să slujească în alte părți ale viei Sale.

Indiferent că are loc în episcopia mare, unde noul diacon își va îndeplini datoria de a împărtăși Evanghelia și de a clădi împărăția sau în micul grup de departe unde slujește noul preot, ei voi fi uniți în scop. Diaconul va fi inspirat de dragostea lui Dumnezeu să-și întindă brațele către un prieten care nu este, încă, membru al Bisericii. El își va include prietenul într-o slujire sau activitate organizată de Biserică și, apoi, îi va invita pe el și pe familia lui să fie învățați de misionari. Pentru cei care sunt botezați, el va fi prietenul de care ei vor avea nevoie.

Preotul îi va invita pe alții să i se alăture în micul grup de sfinți unde el a simțit dragostea lui Dumnezeu și pacea binecuvântată a ispășirii.

Dacă el continuă să-și îndeplinească îndatoririle preoției cu credință, va vedea cum grupul va deveni o ramură și, apoi, cum un țărșuș al Sionului va fi întemeiat în orașul său. Acolo va fi o episcopie cu un episcop grijuliu. Poate că unul dintre fiii sau nepoții săi va duce, într-o zi, un slujitor al lui Dumnezeu la un deal din apropiere și-i va spune: „Acesta ar fi un loc minunat pentru un templu”.

Mă rog ca, indiferent unde ne aflăm și indiferent de îndatoririle pe care le avem în preoția lui Dumnezeu, să fim uniți în cauza de a duce Evanghelia în întreaga lume și să-i încurajăm pe toți oamenii pe care-i iubim să fie curățiți de păcat și să fie fericiți, alături de noi, în împărăția lui Dumnezeu. În numele lui Isus Hristos, a Căruia Biserică este aceasta, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 38:40–42.
2. David O. McKay, în Conference Report, apr. 1959, p. 122.

Președintele Thomas S. Monson

Fii ai lui Dumnezeu, ce-ați primit preoția

Fie ca noi toți să cercetăm scripturile cu sârguință, să ne planificăm viața având un scop, să propovăduim adevărul depunându-ne mărturia și să-L slujim pe Domnul cu dragoste.

De două ori pe an, acest grandios Centru de conferințe pare să ne spună, cu glasul său persuasiv: „Fii ai lui Dumnezeu, ce-ați primit preoția”¹. Există un spirit specific prezent peste tot în cadrul adunării generale a preoției organizată de Biserică.

În această seară, sunt mii dintre ai noștri care-L slujesc cu timp deplin pe Domnul, în calitate de misionari ai Săi. Așa cum am menționat în mesajul meu din această dimineață, avem, în prezent, peste 65.000 de misionari în câmpul misiunii și alte mii care așteaptă să intre în Centrul de Pregătire a Misionarilor sau ale căror formulare sunt în prezent în curs de procesare. Îi iubim și îi felicităm pe cei care sunt dornici și nerăbdători să slujească.

În scripturile sfinte, nu există declarație mai clară, responsabilitate mai obligatorie, îndemn mai direct decât cea poruncă dată de Domnul înviat atunci când li S-a arătat, în Galileea, celor unsprezece ucenici. El a spus:

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în

toate zilele, până la sfârșitul veacului”².

Această poruncă divină, alături de promisiunea ei glorioasă, este motoul nostru de astăzi, tot așa cum a fost și la jumătatea timpului. Munca misionară este o caracteristică distinctivă a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Întotdeauna a fost; întotdeauna va fi. Profetul Joseph Smith a declarat: „După ce toate acestea au fost spuse, cea mai mare și mai importantă îndatorire este să predicăm Evanghelia”³.

Într-un interval scurt de doi ani, toți misionarii cu timp deplin care slujesc în prezent în această oaste regală a lui Dumnezeu își vor fi încheiat eforturile misionare cu timp deplin și se vor fi întors la casele lor și la cei dragi. În cazul vârstnicilor, cei care îi vor înlocui sunt, în această seară, deținători ai Preoției aaronice în cadrul Bisericii. Tineri băieți, sunteți pregătiți să răspundeți? Sunteți dornici să lucrați? Sunteți pregătiți să slujiți?

În cel mai fericit caz, munca misionară necesită o schimbare radicală a modului de viață a persoanei respective. Necesită mult timp și un devotament uriaș, sacrificiu altruist

și rugăciune ferventă. În consecință, slujirea misionară devotată oferă drept recompensă bucurie eternă, atât în timpul vieții muritoare, cât și în eternitate.

Provocarea este aceea de a fi slujitori mai eficienți în via Domnului. Aceasta este valabilă pentru noi toți, indiferent de vârsta pe care o avem, nu doar pentru cei care se pregătesc să slujească în calitate de misionari cu timp deplin, căci fiecare dintre noi a primit porunca de a împărtăși Evanghelia lui Hristos.

Permiteți-mi să vă sugerez o formulă care ne va asigura succesul: prima componentă, **cercetați scripturile cu sârguință**; a doua componentă, **planificați-vă viața având un scop** (și, eu aș adăuga, planificați-vă viața indiferent de vârsta pe care o aveți); a treia componentă, **propovăduiți adevărul depunându-vă mărturia**; și, a patra componentă, **slujiți-L pe Domnul cu dragoste**.

Să analizăm, pe rând, fiecare componentă a formulei.

Prima componentă, **cercetați scripturile cu sârguință**.

Scripturile depun mărturie despre Dumnezeu și conțin cuvintele vieții veșnice. Ele devin temelia mesajului nostru.

Programele de învățământ ale Bisericii pun un accent deosebit pe scripturile sfinte, fiind elaborate și coordonate printr-un efort de corelare. Suntem, de asemenea, încurajați să studiem scripturile în fiecare zi, atât individual, cât și împreună cu familiile noastre.

Permiteți-mi să fac referire doar la o singură trimitere la scripturi ce poate fi pusă în practică imediat în viața noastră. În Cartea lui Mormon, în capitolul 17 din Alma, citim relatarea despre bucuria simțită de Alma când i-a revăzut pe fiii lui Mosia și când a remarcat

fermitatea lor cu privire la cauza adevărului. Cronica ne relatează: „Ei se întăriseră în cunoașterea adevărului; pentru că ei erau oameni cu bună înțelegere și cercetaseră scripturile cu sârguință pentru ca să poată cunoaște cuvântul lui Dumnezeu.

Dar aceasta nu este totul; ei se dedaseră la multă rugăciune și post; de aceea, aveau spiritul profeției și spiritul revelației și atunci când propovăduiau, ei propovăduiau cu puterea și autoritatea de la Dumnezeu”⁴.

Dragi frați, **cercetați scripturile cu sârguință.**

A doua componentă a formulei noastre: **planificați-vă viața având un scop.**

Probabil că nicio generație de tineri nu a trebuit să ia decizii cu efect pe termen atât de lung ca cea a tinerilor din zilele noastre. Sunt necesare pregătiri pentru școală, misiune și căsătorie. În cazul unora, serviciul militar va trebui inclus.

Pregătirea pentru misiune începe de timpuriu. Pe lângă pregătirea spirituală, părintele înțelept va pune la dispoziție mijloacele prin care fiul tânăr să poate începe să-și strângă bani pentru misiune. El poate fi, de asemenea, încurajat, odată cu trecerea anilor, să studieze o limbă străină, astfel încât, dacă va fi cazul, abilitățile lui lingvistice să poată fi folosite. În cele din urmă, sosește acea zi glorioasă, când episcopul și președintele de țarăș îl invită pe tânărul băiat în birou pentru un interviu. Se determină demnitatea; se completează recomandarea de a sluji în misiune.

Nu există un alt timp în care întreaga familie să se uite și să aștepte cu atâta nerăbdare poștașul și scrisoarea care să conțină adresa de retur *47 East South Temple, Salt Lake City, Utah*. Scrisoarea sosește, așteptarea este copleșitoare; chemarea este citită.

Adesea, locul de slujire desemnat este departe de casă. Indiferent de locul unde este chemat să slujească, răspunsul misionarului pregătit și supus este același: „Voi sluji”.

Încep pregătirile pentru plecare. Dragi tineri băieți, sper că voi apreciați sacrificiile pe care părinții voștri le fac de bunăvoie pentru ca voi să slujiți. Roadele muncii lor vă vor susține, credința lor vă va încuraja, rugăciunile lor vă vor înălța spiritual. Misiunea este o chestiune de familie. Chiar dacă pot fi despărțiți de continente sau oceane, inimile lor vor fi unite.

Stimați frați, când vă planificați viața având un scop, nu uitați că ocaziile dumneavoastră de a face muncă

misionară nu se limitează la perioada slujirii oficiale. În cazul aceluia dintre dumneavoastră care vă satisfaceți stagiul militar, timpul respectiv poate fi și trebuie să fie util. În fiecare an, tinerii noștri care poartă uniformă aduc multe suflete în împărăția lui Dumnezeu cinstindu-și preoția, trăind conform poruncilor lui Dumnezeu și învățându-i pe alții cuvântul divin al Domnului.

Nu vă neglijați privilegiul de a fi misionari în timp ce vă dobândiți educația formală. Exemplul pe care-l dați, în calitate de sfânt din zilele din urmă, va fi observat, analizat și, adesea, urmat.

Dragi frați, indiferent de vârsta pe care o aveți sau de circumstanțele

dumneavoastră, vă îndemn să **vă plănificați viața având un scop.**

Trecem acum la a treia componentă a formulei noastre: **propovăduiți adevărul depunându-vă mărturia.**

Supuneți-vă sfatului apostolului Petru, care ne-a îndemnat: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi”⁵. Înălțați-vă glasurile și depuneți mărturie despre adevărata natură a Dumnezeirii. Depuneți-vă mărturia despre Cartea lui Mormon. Faceți cunoscute adevărurile glorioase și frumoase cuprinse în planul salvării.

În timp ce slujeam în calitate de președinte de misiune în Canada, cu mai mult de 50 de ani în urmă, un tânăr misionar care venise dintr-o comunitate mică, rurală s-a minunat de dimensiunile orașului Toronto. El era mic ca statură, însă mare în mărturie. Nu după mult timp de la sosirea sa, împreună cu colegul său, au sunat la ușa lui Elmer Pollard, în Oshawa, Ontario, Canada. Părându-i rău pentru cei doi tineri care, în timpul

unui viscol puternic, mergeau din ușă în ușă, domnul Pollard i-a invitat pe misionari în casa lui. Ei i-au prezentat mesajul lor. El nu a simțit Spiritul. La un moment dat, i-a rugat să plece și să nu se mai întoarcă. Ultimele sale cuvinte, adresate vârstnicilor în timp ce aceștia ieșeau pe ușă, au fost rostite în batjocură: „Nu-mi puteți spune că voi chiar credeți că Joseph Smith a fost un profet al lui Dumnezeu!”.

Apoi, a închis ușa. Vârstnicii au început să meargă pe drum. Băiatul nostru de la țară i-a spus colegului său: „Vârstnicule, noi nu i-am răspuns domnului Pollard. El a spus că noi nu credem că Joseph Smith a fost un profet adevărat. Să ne întoarcem și să ne depunem mărturiile în fața lui”. Inițial, misionarul mai experimentat a ezitat, însă, în cele din urmă, a fost de acord să-l însoțească pe colegul său. Frica le-a cuprins inima în timp ce se apropiau de ușa de unde tocmai fuseseră dați afară. Au bătut, l-au văzut pe domnul Pollard, au așteptat un moment care a părut extrem de lung și,

apoi, cu putere venită de la Spirit, misionarul nostru neexperimentat a spus: „Domnul Pollard, ați spus că noi nu credem cu adevărat că Joseph Smith a fost un profet al lui Dumnezeu. Vă depun mărturie că Joseph a fost profet. El *chiar* a tradus Cartea lui Mormon. El l-a văzut pe Dumnezeu Tatăl și pe Isus, Fiul. Eu știu aceste lucruri”.

Ulterior, domnul Pollard, acum fratele Pollard, se afla în cadrul unei adunări a preoției și a declarat: „Nu am putut să dorm în acea noapte. Tot auzeam în minte cuvintele: «Joseph Smith a fost un profet al lui Dumnezeu. Eu știu acest lucru. Eu știu acest lucru. Eu știu acest lucru». A doua zi, le-am telefonat misionarilor și i-am rugat să revină. Mesajul lor, alături de mărturiile lor, au schimbat viața mea și pe cea a familiei mele”. Stimați frați, **propovăduiți adevărul depunându-vă mărturia.**

Ultima componentă a formulei noastre este: **slujiți-L pe Domnul cu dragoste.** Nu există înlocuitor pentru dragoste. Misionarii de succes își iubesc colegii, își iubesc conducătorii din cadrul misiunii și iubesc prețioasele persoane cărora le propovăduiesc. În a patra secțiune din Doctrină și legăminte, Domnul a stabilit cerințele pentru cei care slujesc. Să citim câteva versete:

„Voi care vă îmbarcați să-L slujiți pe Dumnezeu, vedeți să-L slujiți cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria voastră, pentru ca să puteți sta fără prihană înaintea lui Dumnezeu în ultima zi...”

Și credința, speranța, caritatea și dragostea, cu ochiul îndreptat numai către slava lui Dumnezeu, îl califică pentru această lucrare.

Amintiți-vă de credință, de virtute, de cunoaștere, de cumpătare, de răbdare, de bunătatea frățească, de evlavie, de caritate, de umilință, de sârguință”⁶.

Ei bine, poate că toți cei care-mi auziți glasul vă întrebați: „Am crescut eu, astăzi, în credință, în virtute, în cunoaștere, în evlavie, în dragoste?”.

Prin intermediul slujirii dumneavoastră făcută acasă sau peste hotare, sufletele pe care le ajutați să fie salvate pot fi, de asemenea, cele pe care le iubiți cel mai mult.

Cu mulți ani în urmă, Craig Sudbury și mama sa, Pearl, niște prieteni dragi de-ai mei, au venit la mine la birou înainte ca Craig să plece pentru a slui în Misiunea Australia Melbourne. Absența lui Fred Sudbury, tatăl lui Craig, era evidentă. Înainte cu 25 de ani, mama lui Craig se căsătorise cu Fred, care nu a împărtășit dragostea ei față de Biserică și care, firește, nu era membru al Bisericii.

Craig mi-a mărturisit dragostea lui profundă și fermă pentru părinții lui și speranța sa ca, într-un anume fel, tatăl său să simtă influența Spiritului și să-și deschidă inima față de Evanghelia lui Isus Hristos. M-am rugat pentru a primi inspirație cu privire la modul în care ar putea fi împlinită o asemenea dorință. Am

primit inspirație și i-am spus lui Craig: „Slujește-L pe Domnul cu toată inima ta. Fii supus chemării tale sacre! În fiecare săptămână, scrie-le părinților tăi o scrisoare; din când în când, scrie-i personal tatălui tău și spune-i cât de mult îl iubești, spune-i de ce ești recunoscător pentru că ești fiul lui”. Mi-a mulțumit și, împreună cu mama lui, au ieșit din birou.

Trecuseră 18 luni de când o văzusem ultima dată pe mama lui Craig, când ea a venit la mine la birou și, printre lacrimi, mi-a spus: „Au trecut aproape doi ani de când Craig a plecat în misiune. Nu a fost săptămână în care să nu ne fi scris. Recent, soțul meu, Fred, s-a ridicat pentru prima dată în cadrul unei adunări de mărturii și, spre surprinderea mea și a tuturor celor prezenți, a anunțat că a luat decizia de a deveni membru al Bisericii. A mai spus că el și cu mine vom merge în Australia pentru a-l întâlni pe Craig la sfârșitul misiunii sale, pentru ca Fred să fie ultimul botez al lui Craig în calitate de misionar cu timp deplin”.

Niciun misionar nu a fost mai mândru ca Craig Sudbury când, în

îndepărtata Australia, el l-a ajutat pe tatăl său să intre în apa adâncă până la talie și, ridicându-și brațul drept în unghi drept, a rostit următoarele cuvinte sacre: „Frederick Charles Sudbury, fiind împuternicit de Isus Hristos, eu te botez în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”.

Dragostea și-a reperat victoria.

Slujiți-L pe Domnul cu dragoste.

Dragi frați, fie ca noi toți să **cerțăm scripturile cu sârguință, să ne planificăm viața având un scop, să propovăduim adevărul depunându-ne mărturia și să-L slujim pe Domnul cu dragoste.**

Păstorul perfect al sufletelor noastre, Misionarul care a mântuit omenirea, ne-a oferit asigurarea Sa divină:

„Și dacă va fi ca voi să lucrați toate zilele propovăduind pocăința către acest popor și veți aduce chiar numai un suflet la Mine, ce mare va fi bucuria voastră cu el în împărăția Tatălui Meu!

Și acum, dacă bucuria voastră va fi mare cu un singur suflet pe care l-ați adus la Mine, în împărăția Tatălui Meu, ce mare va fi bucuria voastră, dacă veți aduce mai multe suflete la Mine!”⁷.

Despre Cel care a rostit aceste cuvinte, eu îmi depun mărturia: El este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul și Salvatorul nostru.

Mă rog ca noi să răspundem mereu invitației Sale blânde: „Tu vino după Mine”⁸. În numele Său sfânt – chiar numele lui Isus Hristos, Domnul – amin. ■

NOTE

1. „Fii ai lui Dumnezeu, ce-ați primit preoția”, *Immuri*, nr. 205.
2. Matei 28:19–20.
3. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 348.
4. Alma 17:2–3.
5. 1 Petru 3:15.
6. Doctrină și legăminte 4:2, 5–6.
7. Doctrină și legăminte 18:15–16.
8. Ioan 21:22.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Speranța luminii oferite de Dumnezeu

În timp ce căutăm să ne dezvoltăm dragostea față de Dumnezeu și ne străduim să ne iubim aproapele, lumina Evangheliei ne va cuprinde și ne va înălța.

Accesul la cunoaștere

Prețuiesc un tablou pe care îl am în biroul meu, intitulat *Accesul la cunoaștere*. A fost realizat de un prieten de-al meu, un artist danez, pe nume Johan Benthin, care a fost primul președinte de țarăș din Copenhaga, Danemarca.

Tabloul înfățișează o cameră întunecată cu o ușă deschisă prin care străbate o lumină. Mi se pare interesant faptul că lumina care străbate prin ușă nu umple întreaga cameră – ci doar spațiul din fața ușii.

Pentru mine, întunericul și lumina din acest tablou sunt o metaforă a vieții. O parte a condiției noastre de ființe muritoare este să ne simțim, uneori, ca și cum am fi înconjurați de întuneric. Poate că am pierdut pe cineva drag; poate că un copil s-a depărtat de la calea cea dreaptă; poate că am fost diagnosticați cu o boală gravă; poate că avem probleme legate de locul de muncă sau poate că suntem copleșiți de îndoieli și temeri; sau poate că ne simțim singuri sau respinși.

Chiar dacă ne simțim pierduți în mijlocul problemelor noastre curente, Dumnezeu ne promite speranța oferită de lumina Sa – El promite să ne lumineze calea înaintea noastră și să ne arate drumul care să ne scoată din întuneric.

O cameră întunecată

Aș dori să vă vorbesc despre o femeie care a crescut într-o cameră întunecată – o să o numesc Jane.

Încă de la vârsta de trei ani, Jane a fost, în repetate rânduri, bătută, denigrată și abuzată. A fost amenințată și batjocorită. Se trezea în fiecare dimineață fără a ști dacă va mai supraviețui până a doua zi. Cei care ar fi trebuit să o protejeze erau cei care au torturat-o și au permis ca abuzul să continue.

Pentru a se putea proteja, Jane a învățat să fie lipsită de sentimente. Ea nu mai spera să fie salvată, așa că a renunțat la sentimente pentru a se proteja de ororile realității în care trăia. Nu exista lumină în lumea ei, așa că s-a lăsat pradă întunericului. Cu o

insensibilitate care poate fi dobândită doar printr-un contact permanent și necruțător cu răul, ea a acceptat faptul că ar putea fi ucisă în orice moment.

Apoi, la vârsta de 18 ani, Jane a descoperit Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Bucuria și speranța Evangheliei restaurate i-au atins inima și a acceptat invitația de a fi botezată. Pentru prima dată, lumina a pătruns în viața ei și ea a văzut un drum luminos în fața ei. A părăsit întunericul din lumea ei și a decis să meargă la o școală aflată la mare distanță de cel care o abuza. În sfârșit, ea s-a simțit eliberată de mediul plin de întuneric și rău – liberă să se bucure de pacea dulce și de vindecarea miraculoasă a Salvatorului.

Totuși, câțiva ani mai târziu, după ce persoana care a abuzat-o murise, Jane s-a văzut, din nou, chinuită de amintirile întâmplărilor oribile din tinerețea ei. O tristețe și furie profunde amenințau să distrugă minunata lumină pe care o găsise în Evanghelie. Și-a dat seama că, dacă își va concentra atenția asupra aceluși întuneric, cel care a chinuit-o urma să aibă o victorie finală.

Ea a apelat la consiliere psihologică, a cerut ajutor medical și a început să își dea seama că, pentru ea, cea mai bună cale de a se vindeca era să înțeleagă și să accepte faptul că întunericul există – dar să nu se concentreze tot timpul asupra lui. Deoarece, după cum știa acum, există și lumină – și asupra acesteia ea a ales să se concentreze.

Ținând cont de lucrurile prin care a trecut, Jane ar fi putut cu ușurință să devină o persoană răzbuunătoare, crudă sau violentă. Dar acest lucru nu s-a întâmplat. Dar ea a rezistat ispitei de a răspândi întunericul prin a se comporta agresiv din cauza furiei, durerii și cinismului. În schimb, ea s-a concentrat

Autoritățile generale ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

PRIMA PREȘEDINȚIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
președinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tod R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

PRIMUL CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcos A. Adlakonis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Condrige

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Edward Duble

Kevin R. Duncan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fababella

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Goody

Christoffel Golden Jr.

Gerrit W. Gong

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Reiland

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Juan A. Urceda

Arnulfo Valenzuela

Francisco J. Vinas

W. Christopher Watfield

William R. Walker

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballo

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Martino

Jaro Mazzaguardi

Adrian Ochoa

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

Gerald Coussé
primul consilier

Gary E. Stevenson
episcopul care prezidează

Dean M. Davies
al doilea consilier

Sfinți din zilele din urmă se adună, în întreaga lume, cu ocazia celei de-a 183-a Conferințe Generale Anuale. În imaginile prezentate, în sensul acelor de ceasornic începând din stânga sus, sunt membri și misionari din Guayaquil, Ecuador; Pretoria, Africa de Sud; Santiago, Chile; Copenhaga, Danemarca; orașul New York, New York, SUA; Brasilia, Brazilia și Edinburgh, Scoția.

asupra speranței că va fi vindecată cu ajutorul lui Dumnezeu. Ea a ales să fie o sursă de lumină și și-a dedicat viața pentru a-i ajuta pe alții. Această decizie a ajutat-o să uite trecutul și să-și croiască un viitor glorios și luminos.

A devenit învățătoare, iar astăzi, la câteva decenii mai târziu, dragostea ei a influențat viața a sute de copii, ajutându-i să conștientizeze că sunt valoroși, că sunt importanți. Ea a devenit o apărătoare neobosită a celor slabi, a celor persecutați și a celor descurajați. Ea îi ajută, îi întărește și îi inspiră pe toți cei din jurul ei.

Jane a învățat că vindecarea se produce atunci când te îndepărtezi de întuneric și te îndrepti către speranța oferită de o lumină mai strălucitoare. Atunci când a pus în practică în viața ei credința, speranța și caritatea, ea a reușit nu numai să își transforme propria viață, dar și să binecuvânteze pentru totdeauna viețile multora.

Lumina este atrasă de lumină

Poate că unii dintre dumneavoastră simțiți că întunericul vă acaparează din ce în ce mai mult. S-ar putea să vă simțiți copleșiți de griji, frică și îndoială. Pentru dumneavoastră și pentru fiecare dintre noi, repet un adevăr minunat și sigur: lumina lui Dumnezeu este adevărată. Este disponibilă tuturor! Dă viață tuturor lucrurilor¹. Are puterea de a calma cea mai puternică durere. Poate fi un leac pentru singurătatea și boala sufletelor noastre. În momentele de disperare, ne poate aduce o speranță plină de strălucire. Ne poate lumina viața chiar și în cele mai negre momente. Ne poate lumina calea și ne poate ajuta să trecem prin cea mai întunecată noapte, așteptând promisiunea unui nou răsărit.

Acesta este „Spiritul lui Isus Hristos”, care „dă lumină fiecărui om care vine pe lume”².

Cu toate acestea, lumina spirituală este rareori obținută de aceia care stau pur și simplu în întuneric, așteptând ca cineva să o aprindă. Este nevoie să dăm dovadă de credință, să căutăm și să recunoaștem lumina lui Hristos. Lumina spirituală nu poate fi percepută cu ochiul firesc. Însuși Isus Hristos ne-a învățat: „Eu sunt lumina care strălucește în întuneric și întunericul nu a înțeles-o”³. Pentru că „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește”⁴.

Cum căutăm și recunoaștem speranța oferită de lumina lui Dumnezeu?

În primul rând, începeți acum, indiferent de circumstanțele în care vă aflați.

Este minunat să știm că noi nu trebuie să fim perfecți ca să avem parte de binecuvântările și darurile Tatălui nostru Ceresc. Noi nu trebuie să așteptăm până devenim perfecți pentru a primi binecuvântările lui Dumnezeu. De fapt, Dumnezeu începe să ne binecuvânteze în momentul în care noi începem să căutăm lumina.

Cel mai bun loc de unde puteți începe este chiar locul în care vă aflați acum. Nu contează cât de nepregătiți

credeți că sunteți sau cât de în urmă credeți că vă aflați față de alții. Chiar în momentul în care dumneavoastră începeți să îl căutați pe Tatăl dumneavoastră Ceresc, în acel moment, speranța luminii Sale va începe să se trezească, să crească și să vă înobileze sufletul⁵. S-ar putea ca întunericul să nu dispară cu totul deodată, dar lumina se va ivi, la fel de sigur cum noaptea se sfârșește la apariția zorilor.

În al doilea rând, îndreptați-vă inima către Domnul.

Exprimați-vă în rugăciune cele mai profunde sentimente și explicați Tatălui dumneavoastră Ceresc ceea ce simțiți. Recunoașteți faptul că aveți slăbiciuni. Exprimați-vă recunoștința și cele mai profunde sentimente și dorințe. Spuneți-I ce încercări aveți de înfruntat. Rugați-L, în numele lui Hristos, să vă ofere sprijin și tărie. Rugați-vă ca urechile să vă fie deschise, pentru a putea auzi glasul Său. Rugați-vă ca ochii să vă fie deschiși, pentru a putea vedea lumina Sa.

În al treilea rând, mergeți în lumină.

Tată dumneavoastră Ceresc știe că veți face greșeli. El știe că vă veți poticni – poate chiar de multe ori. Acest lucru îl întristează, dar El vă iubește. El

nu dorește să vă risipească speranța și dorința de a progresa. Dimpotrivă, El dorește să progresați și să deveniți persoana care sunteți menită să deveniți.

În acest scop, El L-a trimis pe acest pământ pe Fiul Său să lumineze calea și să trecem în siguranță peste pietrele de poticnire puse în calea noastră. El ne-a oferit Evanghelia, care ne învață calea pe care trebuie să o urmeze un ucenic. Ne învață lucrurile pe care trebuie să le știm, să le facem și ne învață cum trebuie să fim pentru a păși în lumina Sa, mergând pe urmele Fiului Său Preaiubit, Salvatorul nostru.

Lumina învinge întunericul

Da, vom face greșeli.

Da, vom șovăi.

Dar, în timp ce căutăm să ne dezvoltăm dragostea față de Dumnezeu și ne străduim să ne iubim aproapele, lumina Evangheliei ne va cuprinde și ne va înălța. Întunericul va dispărea cu siguranță, deoarece nu poate exista în prezența luminii. Pe măsură ce ne apropiem de Dumnezeu El Se va apropia de noi⁶. Și, zi de zi, speranța luminii oferite de Dumnezeu va crește în noi, „din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei”⁷.

Îi invit pe toți cei care simt că merg în întuneric să se bazeze pe această promisiune sigură făcută oamenilor de către Salvator: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”⁸.

O lumină în Africa

Cu mulți ani în urmă, soția mea, Harriet, și cu mine am avut o experiență memorabilă care ne-a dat ocazia să vedem această promisiune îndeplinită. Ne aflam în vestul Africii, o frumoasă parte a lumii în care Biserica crește și sfinții din zilele din urmă sunt încântători. Totuși, țările din vestul

Africii trec prin multe încercări. În mod special, m-am întristat din pricina sărăciei pe care am văzut-o. În orașe, rata șomajului este mare și familiile se luptă deseori pentru a-și asigura necesitățile zilnice și pentru siguranța lor. Mi s-a frânt inima să văd că mulți din membrii prețioși ai Bisericii trăiesc într-o asemenea sărăcie. Dar am aflat, de asemenea, că acești membri demni se ajută unul pe celălalt pentru a-și ușura greutățile lor mari.

În cele din urmă, am ajuns la una dintre casele de întruniri de lângă un oraș mare. Dar, în loc să întâlnim oameni împovărați și absorbiți de întuneric, noi am descoperit oameni bucurători care radiau lumină! Bucuria pe care o simțeau față de Evanghelia era molipsitoare și ne-a înălțat spiritele. Iubirea cu care ne-au înconjurat ne-a făcut să ne simțim umili. Zâmbetele lor erau sincere și molipsitoare.

Îmi amintesc că, atunci, m-am întrebat dacă existau oare pe fața pământului oameni mai fericiți decât ei. Chiar

dacă acei sfinți dragi erau copleșiți de dificultăți și încercări, ei erau plini de lumină!

În timpul adunării, la scurt timp după ce începusem să vorbesc, a avut loc o pană de curent în clădire și noi am rămas într-un întuneric total.

Timp de câteva minute, nu am putut să văd pe nimeni din congregație, dar am putut vedea și simți zâmbetele minunate ale sfinților noștri. O, cât de mult mi-a plăcut să fiu cu acei oameni minunați!

Capela a rămas în continuare în întuneric, așa că m-am așezat lângă soția mea și am așteptat ca lumina să revină. În timp ce așteptam, s-a întâmplat ceva remarcabil.

Câțiva membri au început să cânte unul dintre imnurile restaurării. Apoi, alții s-au alăturat lor. Și, apoi, încă mulți alții. La scurt timp, glasurile calde și emoționante ale corului format au umplut capela.

Acești membri ai Bisericii nu aveau nevoie de cărțile de imnuri; ei știau pe de rost fiecare cuvânt al fiecărui imn pe care îl cântau. Și au cântat imn după imn cu o putere și un spirit care mi-au atins sufletul.

În cele din urmă, luminile s-au aprins din nou și camera a fost inundată de lumină. Când Harriet și cu mine ne-am uitat unul la celălalt, aveam lacrimi pe obraji.

În mijlocul unui mare întuneric, acești sfinți minunați și frumoși au umplut clădirea Bisericii și sufletele noastre cu lumină.

A fost o experiență care ne-a mișcat profund – una pe care Harriet și cu mine nu o vom uita niciodată.

Veniți la lumină

Da, din când în când, viețile noastre par că sunt afectate sau chiar învăluite în întuneric. Uneori, noaptea care ne înconjoară ni se va părea apăsătoare,

descurajatoare și înfricoșătoare.

Inima mea este îndurerată din cauza necazurilor pe care le aveți de înfruntat, din cauza singurătății dure-roase sau a temerilor greu de suportat pe care le trăiți.

Totuși, eu depun mărturie că speranța noastră vie se află în Isus Hristos! El este calea adevărată, neprihănită și puternică ce duce către cunoașterea divină.

Eu depun mărturie că, avându-L pe Hristos, întunericul nu ne va învinge. Întunericul nu va fi triumfător în fața luminii lui Hristos.

Eu depun mărturie că întunericul nu poate exista în fața luminii strălucitoare a Fiului Dumnezeuului Cel Viu!

Invit pe fiecare dintre dumneavoastră să-și deschidă inima față de El. Căutați-L prin studiu și rugăciune. Veniți la Biserica Lui, chiar la Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Învățați despre El și despre Evanghelia Lui, participați în mod activ, ajutați-vă unii pe alții și slujiți-I cu bucurie Dumnezeuului nostru.

Dragi frați și surori, chiar și după cea mai întunecată noapte, Salvatorul lumii vă va conduce treptat către zorii dulci și strălucitori care, fără îndoială, vor răsări și în interiorul dumneavoastră.

Pe măsură ce vă îndreptați către speranța luminii oferite de Dumnezeu, veți descoperi compasiunea, dragostea și bunătatea unui Tată Ceresc iubitor, „în [care] nu este întuneric”⁹. Depun mărturie despre aceasta în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Doctrină și legăminte 88:11–13.
2. Doctrină și legăminte 84:45–46.
3. Doctrină și legăminte 6:21.
4. 1 Corinteni 2:14.
5. Vezi Alma 34:31.
6. Vezi Iacov 4:8; Doctrină și legăminte 88:63.
7. Doctrină și legăminte 50:24.
8. Ioan 8:12.
9. 1 Ioan 1:5.

Vârstnicul Neil L. Andersen

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Este un miracol!

Dacă nu sunteți misionar cu timp deplin purtând un ecuson prins de haina dumneavoastră, acum este momentul să desenați unul pe inima dumneavoastră – desenat așa cum a spus Pavel, „nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeuului cel Viu.”

Existența muritoare a lui Isus Hristos a abundat în miracole: o mamă virgină, o stea nouă pe cer, îngeri apărând păstorilor, orbii tămăduiți, schilozii vindecați, îngerii din grădina Ghetsimani și de la mormânt și miracolul suprem – învierea Sa glorioasă.

Vi-i puteți imagina pe cei unsprezece apostoli pe muntele din apropierea Galileei, când Domnul înviat a venit la ei și le-a spus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”¹? „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.”²

„Toate neamurile”? „Toată lumea”? „Orice făptură”? Era posibil? Deși Isus îi asigurase, mai mult ca sigur că ei s-au întrebât dacă ei chiar urmau să fie însoțiți de miracole în munca de vestire a Evangheliei.³

Credința a biruit teama și, Petru plin de credință, și-a ridicat glasul spunând:

„Voi toți cei care locuiți în Ierusalim... ascultați cuvintele mele...”

Isus din Nazaret... [care a fost] dat în mâinile voastre... voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege...

Dumnezeu a înviat pe acest Isus... și noi toți suntem martori ai Lui”⁴.

În acea zi, a avut loc o revărsare incontestabilă a Spiritului și 3.000 de suflete au fost botezate. Și, întocmai cum promisese Isus, semne și miracole aveau loc după credința oamenilor.

Când Biserica lui Isus Hristos a fost restaurată pe pământ în urmă cu 183 de ani, porunca Domnului dată grupului mic de ucenici ai Săi a fost aceeași pe care El o dăduse cu secole înainte: „Și glasul de avertizare se va îndrepta către toți oamenii”⁵. „Pentru că, adevărat, sunetul trebuie să se răspândească... în toată lumea și în cele mai îndepărtate locuri ale pământului.”⁶

„Toți oamenii”? „Toată lumea”? „În cele mai îndepărtate locuri ale pământului”? Era posibil?

Salvatorul i-a asigurat pe sfinții Săi din zilele din urmă⁷ de acest lucru, însă au putut ei să întrezărească amplitudinea și destinul acestei minunate lucrări? Mai mult ca sigur că ei s-au întrebât dacă vor fi însoțiți de miracole în munca de vestire a Evangheliei.

Încă o dată, credința a biruit teama și mii de oameni au fost botezați. În Anglia, vârstnicul Wilford Woodruff a găsit o comunitate întregă care aștepta sosirea sa. Spiritul Domnului

S-a coborât asupra lor, iar el a botezat 45 de predicatori și mai multe sute de membri în timpul primei sale luni petrecută la ferma Benbow.⁸

Este la fel și în zilele noastre. Când vârstnicul David A. Bednar și cu mine slujeam în calitate de misionari, cu aproximativ 40 de ani în urmă (și vă asigur că noi doi nu suntem cei mai în vârstă foști misionari care stau acum pe fotoliile roșii), erau 16.000 de misionari. Așa cum președintele Tomas S. Monson a anunțat ieri, acum, avem 65.000 – mai mulți decât am avut vreodată. La acea vreme, erau 562 de țărâși. Astăzi, sunt mai mult de 3.000. La acea vreme, aveam episcopii și ramuri în 59 de țări. Astăzi, avem congregații în 189 dintre cele 244 de națiuni și teritorii din întreaga lume. Noi, membrii Bisericii suntem puțini, așa cum a prezis Nefi.⁹ Dar, în același timp dumneavoastră și cu mine suntem martori oculari ai cuvintelor profetice rostite de Daniel: „piatra... [dezlipită]... fără ajutorul vreunei mâini... [umple] tot pământul”¹⁰.

Aceasta este o vreme remarcabilă în care au loc miracole. În urmă cu șase luni, când președintele Monson a anunțat reducerea vârstei necesare pentru tinerii băieți și tinerele fete care doresc să slujească în misiune, a avut loc o revărsare incontestabilă a Spiritului. Credința a biruit teama și tinerii băieți și tinerele fete au acționat. În joia care a urmat conferinței, am fost desemnat să recomand Primei Președinții chemări în misiune Am fost impresionat să văd formularele tinerilor băieți în vârstă de 18 ani și ale tinerelor fete în vârstă de 19 ani care își modificaseră deja planurile, care își efectuaseră deja vizitele medicale, care fuseseră intervievați de episcopii lor și de președinții lor de țărâși și care-și trimiseseră deja formularele pentru a merge în misiune – toate acestea în

doar cinci zile. Alte mii de tineri li s-au alăturat acum. Este un miracol!

Suntem recunoscători pentru credința energizantă a surorilor noastre misionare, pentru numărul crescând de misionari din țări din întreaga lume și pentru numărul crescând de cupluri căsătorite care sunt pregătite să slujească. Au fost anunțate 58 de noi misiuni, iar Centrul nostru de pregătire a misionarilor din Provo, care este plin până la refuz, are un coleg nou în Mexico City.

Președintele Thomas S. Monson a spus: „Noi tratăm cu cea mai mare seriozitate porunca Salvatorului... «Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh»”¹¹. „Această cauză... va continua să avanseze, schimbând și binecuvântând vieți... Nicio forță din întreaga lume nu poate opri lucrarea lui Dumnezeu.”¹²

Suntem martorii miracolelor Domnului în timp ce Evanghelia Sa este propovăduită în întreaga lume.

Dragi frați și surori, așa cum Domnul a inspirat mai mulți misionari să slujească, tot așa El deșteaptă mintea și deschide inima mai multor oameni buni și cinstiți care să-i primească pe misionarii Săi. Deja îi cunoașteți sau îi veți cunoaște pe acești oameni. Ei fac parte din familia dumneavoastră și locuiesc în cartierul dumneavoastră. Ei trec pe lângă dumneavoastră pe stradă, stau lângă dumneavoastră la școală și socializează cu dumneavoastră pe Internet. Și dumneavoastră sunteți o parte importantă a acestui miracol în desfășurare.

Dacă nu sunteți misionar cu timp deplin purtând un ecuson prins de haina dumneavoastră, acum este momentul să desenați unul pe inima dumneavoastră – desenat așa cum a spus Pavel, „nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului cel viu”¹³. Iar

dumneavoastră, foști misionari, găsiți vechiul ecuson. Nu îl purtați, dar așezați-l undeva unde îl puteți vedea. Domnul are nevoie de dumneavoastră acum mai mult decât oricând pentru a fi o unealtă în mâinile Sale. Aveți o contribuție de adus acestui miracol.

Fiecare membru neprihănit al Bisericii s-a gândit la modul în care să împărtășească Evanghelia. Unii împărtășesc Evanghelia în mod firesc, iar noi putem învăța multe lucruri de la ei.¹⁴ Unii se străduiesc și se întrebă cum pot face mai bine, dorind ca acel sentiment de vinovăție pe care îl simt uneori să se depărteze de la ei.

Dorința noastră de a împărtăși Evanghelia ne face pe toți să îngenunchem în rugăciune, ceea ce este normal, deoarece avem nevoie de ajutorul Domnului.

Președintele Monson ne-a cerut să ne rugăm pentru „zonele unde influența noastră este limitată și unde, în acest moment, nu ni se permite să împărtășim Evanghelia în mod liber”¹⁵. Dacă ne rugăm Tatălui nostru din Cer cu sinceritate și fiind uniți, Domnul va continua să deschidă uși importante pentru noi.

Ne rugăm, de asemenea, pentru a avea propriile ocazii de a împărtăși Evanghelia. Apostolul Petru a spus: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui... cere socoteală de nădejdea care este în voi”¹⁶.

Având în vedere confuzia¹⁷ și tulburarea¹⁸ prezente în lumea de astăzi nu este de mirare că tot mai puțini oameni frecventează locurile de preaslăvire. Deși mulți doresc să fie mai aproape de Dumnezeu și să înțeleagă mai bine scopul vieții, au întrebări pentru care nu și-au primit răspunsul. Inimile multora sunt deschise față de adevăr, dar precum a descris profetul Amos, „vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute cuvântul Domnului

Aceste cupluri din Mozambic care s-au căsătorit vineri și s-au botezat, alături de copiii lor, sâmbătă, aleg să Îl urmeze pe Salvator, pe Isus Hristos.

și tot nu-l vor găsi.¹⁹ Dumneavoastră îi puteți ajuta să primească răspunsuri la întrebările lor. În conversațiile dumneavoastră zilnice puteți să completați credința lor în Hristos²⁰.

Salvatorul a spus: „Țineți sus lumina, pentru ca aceasta să lumineze lumea. Iată, Eu sunt lumina pe care voi o veți ține înălțată”²¹.

Vă promit că, în timp ce vă rugați pentru a ști cu cine să vorbiți, nume și chipuri vă vor veni în minte. Cuvinte ce trebuie rostite vă vor fi date chiar în clipa în care aveți nevoie²². Vă vor fi oferite ocazii. Credința va birui teama și Domnul vă va binecuvânta cu propriile dumneavoastră miracole.

Salvatorul ne-a învățat modul în care să împărtășim Evanghelia. Îmi place povestea lui Andrei, care a întrebat: „Învățătorule, unde locuiești?”²³. Isus ar fi putut să-i răspundă spunându-i unde locuia. Dar, în schimb, El i-a spus lui Andrei: „Veniți de vedeți”²⁴. Îmi place să cred că Salvatorul spunea de fapt: „Veniți să vedeți nu doar unde locuiesc, ci și modul în care trăiesc. Veniți de vedeți cine sunt Eu. Veniți de simțiți Spiritul”. Nu știm toate lucrurile

despre acea zi, dar știm că atunci când Andrei l-a găsit pe fratele său Simon, i-a spus: „Noi am găsit pe Mesia”²⁵.

În cazul celor care sunt interesați de conversațiile noastre, noi putem urma exemplul Salvatorului invitându-i: „Veniți de vedeți”. Unii ne vor accepta invitația, iar alții nu. Fiecare dintre noi cunoaște o persoană care a fost invitată de mai multe ori înainte de a accepta invitația „veniți de vedeți”. Putem, de asemenea, să ne gândim la cei care au fost cândva cu noi, dar care acum sunt tot mai rar zăriți, invitându-i să se întoarcă și să mai vadă încă o dată.

Noi respectăm alegerea și nevoia de timp ale fiecărei persoane. Domnul a spus: „Lăsați ca fiecare om să aleagă pentru el însuși”²⁶. Lipsa de interes a unei persoane nu trebuie să diminueze prietenia și dragostea noastră față de acea persoană. Indiferent dacă invitația dumneavoastră „veniți de vedeți” adresată altora este sau nu acceptată, veți simți aprobarea Domnului și, cu acea aprobare, veți avea mai multă credință de a vă împărtăși convingerile în mod repetat.

Pentru cei care folosesc Internetul și telefonul mobil, sunt puse la dispoziție noi modalități de a le spune altora „veniți de vedeți”. Haideți să facem din împărtășirea online a credinței noastre o parte a vieții noastre de zi cu zi. LDS.org, Mormon.org, Facebook, Twitter – toate oferă ocazii.

Pentru a împărtăși Evanghelia, membrii tineri din Boston au făcut mai multe bloguri²⁷. Oamenii care s-au alăturat Bisericii au început să învețe online despre Evanghelia, iar apoi au fost învățați de misionari. Această experiență i-a ajutat, de asemenea, pe tineri să aibă mai multă credință atunci când vorbesc personal despre Evanghelia. Unul dintre ei a spus: „Acest lucru nu înseamnă muncă misionară. Acest lucru înseamnă să te distrezi făcând munca misionară”²⁸.

Noi toți facem această lucrare împreună. Împreună cu ceilalți membri ai episcopiei și cu misionarii, planificăm, ne rugăm și ne ajutăm reciproc. Vă rog să-i amintiți pe misionarii cu timp deplin în gândurile și rugăciunile dumneavoastră. Faceți-le cunoștință

cu familia și prietenii dumneavoastră. Domnul are încredere în ei și i-a chemat pentru a-i învăța și binecuvânta pe cei care Îl caută.

Președintele Misiunii Mozambic Maputo, Paulo Kretly, a împărtășit următoarea experiență: „În Mozambic este ceva obișnuit ca bărbatul și femeia să-și trăiască viața împreună [fără a fi căsătoriți, deoarece] tradiția africană solicită o zestre foarte scumpă din partea familiei miresei, zestre pe care cele mai multe cupluri nu și-o permit”²⁹.

Membrii și misionarii s-au gândit și s-au rugat pentru a ști cum să ajute.

Răspunsul la rugăciunile lor a fost că ei trebuiau să accentueze legea castității și importanța căsătoriei și a familiei veșnice. Și, în timp ce ajutau cuplurile să se pocăiască și să se căsătorească legal, ei le învățau despre fericirea care rezultă doar dacă Îl urmăm pe Isus Hristos.

Aceasta este o fotografie în care se află cupluri din două orașe diferite din Mozambic. S-au căsătorit vineri, iar sâmbătă au fost botezați împreună cu fiul lor cel mare³⁰. Prietenilor și familiei le-a fost adresată invitația „veniți de vedeți” și sute „[au venit de au văzut].”

După ce a fost botezată, o soră a spus: „Am fost puși în situația de a alege între a urma tradiția părinților noștri sau a-L urma pe Isus Hristos. Am ales să-L urmăm pe Hristos”³¹.

Poate că nu locuiți în Mozambic, dar în propriul dumneavoastră mod, în propria dumneavoastră cultură, puteți să împărtășiți Evanghelia restaurată lui Isus Hristos.

Rugați-vă Tatălui dumneavoastră Ceresc. Aceasta este lucrarea Lui sacră. El vă va îndruma ce să faceți. El vă va deschide uși, va îndepărta blocaje și vă va ajuta să depășiți obstacole. Domnul a declarat: „Glasul de avertizare

se va îndrepta către toți oamenii, prin gura ucenicilor Mei... și nimeni nu-i va împiedica”³².

Depun mărturie că „glasul Domnului se [va îndrepta] până la marginile pământului, pentru ca toți care vor să audă să poată auzi”³³. Este un miracol! Este un miracol! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 28:19.
2. Marcu 16:15.
3. Vezi Matei 28:20; Marcu 16:17-18.
4. Faptele apostolilor 2:14, 22-23, 32.
5. Doctrină și legăminte 1:4.
6. Doctrină și legăminte 58:64.
7. Vezi Doctrină și legăminte 1:5.
8. Vezi *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), p. 89-92.
9. Vezi 1 Nefi 14:12.
10. Daniel 2:34-35.
11. Thomas S. Monson, „Bine ați venit la conferință”, *Liahona*, mai 2009, p. 5.
12. Thomas S. Monson, „Acum, când ne adunăm din nou”, *Liahona*, mai 2012, p. 4.
13. 2 Corinteni 3:3.
14. Vezi Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel* (2013).
15. Thomas S. Monson, „Bine ați venit la conferință”, *Liahona*, nov. 2009, p. 6.
16. 1 Petru 3:15.
17. Ei își dau seama că adevăruri străvechi au fost redefinite sau ignorate; vezi Doctrină și legăminte 1:16; vezi, de

asemenea, Doctrină și legăminte 132:8.

18. Vezi Doctrină și legăminte 45:26; 88:91.

19. Amos 8:12.

20. Profetul Joseph Smith a spus: „Au prezbiterienii vreo fărâamă de adevăr? Da... Au bapțiștii, metodiștii, etc. vreo fărâamă de adevăr? Da... Noi trebuie să adunăm toate principiile bune și adevărate din lume și să le prețuim” (*History of the Church*, 5:517). „Noi nu cerem nimănui să arunce vreun bun pe care l-a primit... noi îi cerem doar să vină și să ia mai mult. Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar accepta această Evanghelie? Atunci, ei se vor înțelege, iar binecuvântările lui Dumnezeu ar fi revărsate asupra oamenilor, ceea ce îmi doresc din tot sufletul.” (*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 163). Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Vreau să spun că noi apreciem adevărul care se găsește în toate bisericile și binele pe care acestea îl fac. Noi le spunem oamenilor: «Aduceți tot ceea ce aveți bun și permiteți-ne să vedem dacă putem să adăugăm ceva». Aceasta este esența acestei lucrări. Aceasta este esența slujirii noastre misionare” („Words of the Living Prophet”, *Liahona*, aprilie 1999, p. 19). „Noi trebuie să fim oameni prietenoși. Trebuie să vedem ce este bun în toți oamenii. Noi nu criticăm alte religii. Noi propovăduim și predăm într-o manieră pozitivă și plăcută. Noi le spunem oamenilor de alte religii: «Aduceți tot ceea ce aveți bun și permiteți-ne să vedem dacă putem să adăugăm ceva». Aceasta este, în principiu, esența marelui nostru program misionar și rezultatele sale” („Messages of Inspiration from President Hinckley”, *Church News*, 7 nov. 1998, p. 2; vezi ldschurchnews.com).

21. 3 Nefi 18:24.

22. Vezi Doctrină și legăminte 84:85; 100:6.

23. Ioan 1:38.

24. Ioan 1:39.

25. Ioan 1:41.

26. Doctrină și legăminte 37:4.

27. Vezi, spre exemplu, youngandmormon.com.

28. Convorbire telefonică avută cu Jackson Haight la data de 22 martie 2013.

29. E-mail personal din partea președintelui Paulo V. Kretly, 6 martie 2013.

30. Fotografii oferite de președintele Paulo V. Kretly. Primul cuplu este din Maputo; ei au fost căsătoriți pe 30 noiembrie 2012 și au fost botezați pe 1 decembrie 2012. Al doilea cuplu este din Beira; ei au fost căsătoriți pe 1 martie 2013 și au fost botezați pe 2 martie 2013.

31. E-mail personal din partea președintelui Paulo V. Kretly, 6 martie 2013.

32. Doctrină și legăminte 1:4-5.

33. Doctrină și legăminte 1:11.

Rosemary M. Wixom
președinta generală a Societății Primare

Cuvintele pe care le rostim

Modul în care le vorbim copiilor noștri și cuvintele pe care le folosim îi pot încuraja și înălța spiritual și le pot întări credința.

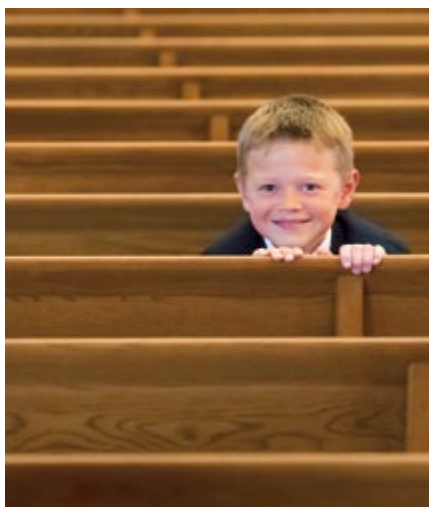
Un tată tânăr a aflat recent de decesul extraordinarei sale învățătoare din clasa a doua. În amintirea ei, el a scris: „Dintre toate sentimentele și experiențele de care-mi aduc aminte, sentimentul cel mai puternic care-mi revine în minte este acela de «alinare». Este adevărat că m-a învățat ortografie, gramatică și matematică, însă, cel mai important, ea m-a învățat să-mi placă să fiu copil. La ora dânzei, era în regulă să scrii greșit un cuvânt, din când în când; «Vom lucra asupra acestui aspect», spunea dânsa. Era în regulă să verși, să stropești sau să pătezi; «Vom repara și vom curăța», spunea dânsa. Era în regulă să încerci, era în regulă să accepți provocări, era în regulă să visezi, să te bucuri de acele plăceri care rezultă din lucrurile neînsemnate pe care doar copiii le găsesc entuziasmante”.

Una dintre cele mai mari influențe pe care un om le poate avea în această lume este aceea pe care o are asupra unui copil. Crezurile și prețuirea de sine ale copiilor sunt modelate în primii lor ani de viață. Toți cei care-mi pot auzi glasul au puterea de a spori încrederea unui copil în el însuși și de a mări credința unui copil în Tatăl

Ceresc și în Isus Hristos prin intermediul cuvintelor pe care le rostesc.

În Helaman, capitolul 5, citim: „Și acum, fiii mei, aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră”¹.

Acestea erau *cuvintele* pe care Helaman le-a rostit către fiii săi. Și, citim mai departe: „Și ei și-au adus aminte de *cuvintele* lui; și... au mers mai departe... pentru a propovădui cuvântul lui Dumnezeu printre tot poporul”².

Deși fiii lui Helaman au fost persecutați și aruncați în închisoare, acele cuvinte pe care le auziseră i-au încurajat mereu. Ei au fost protejați și înconjurați de un stâlp de foc. Apoi, s-a auzit un glas, care le-a spus celor care-i țineau prizonieri:

„Pocățiți-vă, și nu mai căutați să-i distrugeți pe slujitorii Mei...”

Nu era glasul tunetului și nici nu era acesta glasul unui zgomot tumultuos, ci iată, acesta era un glas liniștit, de o blândețe deplină, ca și cum ar fi fost o șoptire care pătrundea chiar până în suflet”³.

Noi putem învăța de la acel glas din cer. Nu era tare, dojenitor sau înjosiitor; era un glas liniștit de o blândețe deplină, care oferea atât instrucțiuni ferme, cât și speranță.

Modul în care le vorbim copiilor noștri și cuvintele pe care le folosim îi pot încuraja și înălța spiritual și le pot întări credința de a rămâne pe calea care duce înapoi la Tatăl Ceresc. Ei vin pe acest pământ pregătiți să asculte.

Un exemplu de copil care ascultă a avut loc într-un magazin de textile. Magazinul era plin de cumpărători în momentul în care a devenit clar pentru toată lumea că o mamă intrase în panică pentru că-și pierduse fiul. La început, ea l-a strigat pe nume. „Connor”, spunea ea în timp ce se deplasa foarte repede prin magazin. Pe măsură ce timpul trecea, glasul ei a crescut în intensitate exprimând din ce în ce mai multă panică. În scurt timp, agenții de pază ai magazinului au fost anunțați și toți cei prezenți în magazin au fost implicați în căutarea copilului. Au trecut minute bune fără ca el să fie găsit. Desigur, mama lui Connor devenea mai agitată odată cu trecerea timpului și-l striga pe nume în mod repetat.

O clientă, după ce s-a rugat în gând, a avut sentimentul că băiețelul, Connor, era înspăimântat auzindu-și mama

care-l striga pe nume. Ea i-a spus acest lucru unei alte femei implicată în căutare și au întocmit repede un plan. Împreună, au început să meargă printre mesele cu textile, repetând, cu un glas liniștit, cuvintele: „Connor, dacă-mi poți auzi glasul, spune: «Sunt aici»”. În timp ce mergeau, încet, către partea din spate a magazinului repetând acele cuvinte, au auzit un glas timid, încet spunând: «Sunt aici». Connor se ascundea între rolele de material textil de sub o masă. Un glas de o blândețe deplină a fost ceea ce l-a încurajat pe Connor să răspundă.

Rugați-vă pentru a cunoaște nevoile copilului

Pentru a vorbi inimii unui copil, noi trebuie să cunoaștem nevoile copilului. Dacă ne rugăm pentru a cunoaște acele nevoi, cuvintele pe care le rostim pot avea puterea de a le pătrunde în inimă. Eforturile noastre sunt amplificate când căutăm îndrumarea Duhului Sfânt. Domnul a spus:

„Spuneți gândurile pe care am să vi le pun în inima voastră...”

Pentru că vi se va da vouă chiar în ceasul acela, da, chiar în acel moment, ceea ce va trebui să spuneți”⁴.

Deconectați-vă și ascultați cu dragoste

Din nefericire, elementele perturbatoare ale acestei lumi îi împiedică pe

mulți copii să audă cuvinte încurajatoare care să le poată influența părerea despre ei înșiși.

Doctorul Neal Halfon, medicul care conduce Centrul pentru copii, familii și comunități mai sănătoase din cadrul UCLA, vorbește despre „neglijarea parentală benignă”. Un exemplu i-a inclus pe un copil în vârstă de 18 luni și pe părinții lui:

„Fiul lor părea fericit, activ și implicat în activități, plăcându-i în mod evident timpul petrecut cu părinții și să mănânce pizza... După cină, mama s-a ridicat pentru a face ceva, lăsându-l pe tată să aibă grijă de copil.»

Tatăl... a început să-și citească mesajele din telefon în timp ce copilașul încerca să-i capteze atenția aruncând bucăți din coaja pizzei. Atunci, tatăl a început să-i acorde din nou atenție fiului său, uitându-se la el și jucându-se cu el. Cu toate acestea, nu după mult timp, tatăl a început să se uite la un film cu băiețelul lui pe care-l avea în telefon, până când s-a întors soția lui...

[Dr.] Halfon a observat o întunecare a luminii interioare a copilului, o slăbire a legăturii dintre părinte și copil.”⁵

Răspunsul la rugăciunea noastră privind modul în care putem îndeplini nevoile copiilor noștri poate fi acela de a nu mai folosi atât de mult aparatura electronică. Ocaziile

prețioase de a interacționa și conversa cu propriii copii sunt irosite când suntem preocupați cu lucruri care ne distrag atenția. De ce nu alegem un timp, în fiecare zi, când să ne deconectăm de tehnologie și să creăm o legătură unul cu celălalt? Închideți, pur și simplu, toată aparatura electronică. Când faceți aceasta, căminul dumneavoastră poate să pară tăcut, la început; puteți chiar să aveți sentimentul că nu știți ce să faceți sau ce să spuneți. Apoi, după ce le acordați atenție deplină copiilor dumneavoastră, va începe o conversație și vă veți putea bucura de faptul de a vă asculta unul pe altul.

Scriem ca să-i convingem pe copiii noștri

Îi putem influența, de asemenea, pe copiii noștri prin cuvintele pe care le scriem către ei. Nefi scrie: „Noi lucrăm cu sârguință ca să scriem, ca să-i convingem pe copiii noștri... să creadă în Hristos și să se împace cu Dumnezeu”⁶.

Președintele Thomas S. Monson a împărtășit experiența lui Jay Hess, un pilot militar care a fost doborât deasupra Vietnamului de Nord, în anii 1960: „Timp de doi ani, familia lui nu a știut dacă murise sau dacă era în viață. Cei ce-l luaseră prizonier în Hanoi i-au permis, în cele din urmă, să scrie acasă, dar i-au limitat mesajul la 25 de cuvinte”. Președintele Monson a întrebat: „Ce am spune, dumneavoastră și cu mine, familiilor noastre dacă am fi în aceeași situație – nu i-am văzut de peste doi ani și nu știm dacă îi vom mai vedea vreodată din nou? Dorind să comunice ceva ce familia sa ar fi putut recunoaște ca venind de la el și dorind, de asemenea, să le dea un sfat prețios, fratele Hess a scris [următoarele cuvinte]: «Aceste lucruri sunt importante: căsătoria în templu, misiunea și studiile. Mergeți înainte, stabiliți-vă

țeluri, scrieți istoria, faceți fotografii de familie de două ori pe an”⁷.

Ce cuvinte le-ați scris copiilor dumneavoastră dacă ați avea dreptul la maximum 25 de cuvinte?

Tânărul tată despre care am vorbit mai devreme, cel care a scris despre memoriile sale legate de învățatoarea sa din clasa a doua, are acum o fetiță frumoasă. El simte încrederea cerească ce i-a fost încredințată. Care va fi viitorul ei atunci când va crește? Ce-i va spune el care să pătrundă profund în inima ei? Ce cuvinte o vor încuraja, o vor înălța spiritual și o vor ajuta să rămână pe cărare? Va conta dacă el își face timp să-i șoptească: „Ești un copil al lui Dumnezeu”? Își va aduce ea aminte, într-o bună zi, că tatăl ei i-a rostit, adesea, cuvintele: „Iubesc tot ce are legătură cu tine”?

Nu aceasta a spus Tatăl nostru Ceresc Fiului Său și nouă, tuturor, atunci când a afirmat: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit”, iar apoi a adăugat: „în care Îmi găsesc plăcerea”⁸.

Fie ca acele cuvinte pe care le rostim și le scriem copiilor noștri să reflecte dragostea pe care Tatăl nostru Ceresc o are pentru Fiul Său, Isus Hristos, și pentru noi. Și, apoi, fie ca noi să ne oprim și să ascultăm, căci, la rândul lui, copilul este foarte capabil să rotească multe lucruri mari și minunate. Eu spun aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Helaman 5:12.
2. Helaman 5:14; subliniere adăugată.
3. Helaman 5:29–30.
4. Doctrină și legăminte 100:5–6.
5. Lois M. Collins, „Baby’s Development Potentially Harmed by Parents Texting”, *Deseret News*, 4 iunie 2012, deseretnews.com/article/print/865556895/Babys-development-potentially-harmed-by-parents-texting.html.
6. 2 Nefi 25:23.
7. Thomas S. Monson, „Să găsești bucuria de a trăi”, *Liahona*, nov. 2008, p. 86.
8. Matei 3:17.

Vârstnicul L. Whitney Clayton
din Președinția celor Șaptezeci

Căsnicia – privește și învață!

Promisiunile Domnului sunt oferite tuturor celor care urmează modelul de viață care clădește căsniciile sfinte și fericite.

Într-o seară, în urmă cu mai mulți ani, soția mea și cu mine am mers în vizită acasă la familia unuia dintre fiii noștri, pentru a lua cina împreună cu el, cu soția și copiii lor. O caracteristică obișnuită pentru o familie care are copii mici: foarte multă gălăgie și distracție și mai multă. La scurt timp după cină, nepoata noastră în vârstă de patru ani, Anna, și cu mine eram încă la masă. Înțelegând că beneficiază de toată atenția mea, s-a ridicat în picioare pe bancă și m-a fixat cu privirea. Când a fost sigură că mă uitam la ea, mi-a poruncit pe un ton solemn: „Privește și învață!”. Apoi, ea a dansat și a cântat un cântec pentru mine.

Îndemnul Annei de a „[privi și a învăța]” era înțelepciune venită din gura unui copil. Noi *putem* să învățăm foarte mult privind și, pe urmă, gândindu-ne la ceea ce am văzut și simțit. Păstrând în minte acest lucru, dați-mi voie să vă împărtășesc câteva principii pe care le-am observat privind și învățând din căsniciile minunate, în care există multă credință. Aceste principii clădesc căsniciile puternice și fericite care sunt compatibile cu principiile cerești. Vă adresez invitația de a privi și a învăța alături de mine.

În primul rând, am observat că în cele mai fericite căsnicii soțul și soția consideră relația lor ca fiind un mărgăritar de mare preț, o comoară inestimabilă. Amândoi își lasă tații și mamele și hotărăsc împreună să întemeieze o căsnicie care va prospera pentru veșnicie. Ei înțeleg că pășesc pe o cale rânduită în mod divin. Ei știu că nicio altă relație de orice fel nu poate să aducă la fel de multă bucurie, să genereze la fel de mult bine, sau să producă la fel de mult rafinament personal. Privește și învață: cei mai buni parteneri consideră căsnicia ca fiind neprețuită.

Al doilea lucru este credința. Căsniciile eterne de succes sunt clădite pe temelia credinței în Domnul Isus Hristos și învățăturilor Sale.¹ Am observat că acele cupluri care priveșc căsniciile ca pe ceva neprețuit, urmează tipare de credință: participă la adunarea de împărtășanie și la alte adunări în fiecare săptămână, desfășoară seara în familie, se roagă și studiază scripturile împreună și în mod individual și plătesc zeciuiala integral. Obiectivul comun este acela de a fi supuși și buni. Ei nu consideră poruncile ca fiind un bufet din care

pot ciuguli și alege doar ofertele cele mai atrăgătoare.

Credința este temelia fiecărei virtuți care întărește căsnicia. Consolidarea credinței întărește căsnicia. Credința crește în timp ce respectăm poruncile, în același mod cresc și bucuria și armonia din căsnicie. Astfel, ținerea poruncilor este esențială în vederea întemeierii unei căsnicii eterne puternice. Privește și învață: credința în Domnul Isus Hristos reprezintă temelia căsniciilor fericite și veșnice.

Al treilea lucru este pocăința. Am observat modul în care căsniciile fericite se bazează pe darul pocăinței. Aceasta reprezintă un element esențial în cadrul fiecărei căsnicii bune. Soții care, în mod regulat, se autoexaminează în mod cinstit și care urmează cu promptitudine pașii necesari pentru a se pocăi și a se perfecționa, au parte în căsniciile lor de un leac vindecător. Pocăința ajută la restaurarea și menținerea armoniei și păcii.

Umilința este cea mai importantă parte a pocăinței. O persoană umilă este altruistă, nu egoistă. Nu caută propriul interes și nici nu vorbește de parcă ar fi superioară moral față de ceilalți. Mai degrabă, umilința răspunde cu blândețe² și ascultă cu amabilitate pentru a înțelege, nu pentru a se apăra. Umilința acceptă faptul că o

persoană nu o poate schimba pe alta, dar cu ajutorul credinței, cu efort și cu ajutorul lui Dumnezeu *putem* avea parte de *propria noastră* schimbare măreață a inimii.³ Trăirea experienței de schimbare în inimă ne determină să-i tratăm pe alții, în special pe soții sau soțiile noastre, cu blândețe.⁴ Umilința înseamnă că atât soțul, cât și soția caută să se binecuvânteze, să se ajute și să se ridice reciproc, punându-l pe celălalt pe primul plan atunci când iau o decizie. Privește și învață: pocăința și umilința clădesc căsniciile fericite.

Al patrulea lucru este respectul. Am observat că, în cadrul căsniciilor reușite și fericite, soțul și soția se tratează unul pe celălalt ca parteneri egali. Obiceiurile de pretutindeni și din orice vreme în care soții își dominau soțiile ori le tratau ca fiind partenere inferioare în cadrul căsniciei nu sunt în acord cu legea divină și trebuie să fie înlocuite de principii și tipare de conduită.

Soții și soțiile care au căsnicii minunate iau decizii în unanimitate, fiecare dintre ei având drepturi depline în ce privește exprimarea și luarea deciziei.⁵ Ei își canalizează eforturile, în primul rând, asupra căminului și a faptului de a se ajuta reciproc în ceea ce privește responsabilitățile comune.⁶ Căsniciile lor sunt clădite pe cooperare, nu pe negociere. Cina și timpul petrecut cu

familia care urmează cinei devin cel mai important eveniment din ziua respectivă și lucrul pentru care merită depuse cele mai mari eforturi. Ei închid aparatele electronice și renunță la distracția personală pentru a se putea ajuta la treburile casnice. În măsura în care se poate, ei citesc, în fiecare seară, împreună cu propriii copii și amândoi îi pregătesc pe cei mici de culcare. Ei merg la culcare împreună. Dacă circumstanțele și responsabilitățile le permit, soții și soțiile lucrează deopotrivă pentru a face cea mai importantă muncă, și anume – munca din căminele noastre.

Acolo unde există respect, există și sinceritate, element cheie pentru căsniciile fericite. Nu există secrete cu privire la problemele relevante în căsniciile clădite pe respect reciproc și sinceritate. Soțul și soția iau împreună toate deciziile cu privire la aspectul financiar și amândoi cunosc toate detaliile.

Loialitatea este o formă de respect. Profeții ne învață că partenerii căsniciilor de succes sunt „înverșunați în a fi loiali” unul altuia.⁷ Ei se asigură că rămân demni din toate punctele de vedere în timp ce folosesc mijloacele media. Nu își permit să aibă vreo experiență secretă pe Internet. Ei își cunosc în mod reciproc parolele de la rețelele de socializare. Ei nu se uită la profilul virtual al vreunei persoane într-un mod care ar trăda încrederea sacră a jumătății lor. Nu fac și nu spun niciodată ceva care ar putea fi nepotrivit, fie virtual, fie fizic. Privește și învață: căsniciile minunate sunt clădite pe respect deplin, sinceritate și loialitate.

Al cincilea lucru este dragostea. Cele mai fericite căsnicii pe care le-am văzut radiază supunere față de una dintre cele mai fericite porunci – aceea de a „trăi împreună în dragoste”⁸.

Adresându-se soților, Domnul a poruncit: „Iubește-ți nevasta cu toată inima ta și lipește-te de ea și de nimeni altul”⁹. Unul dintre manualele de instrucțiuni ale Bisericii ne învață: „Termenul *a se lipi* înseamnă a fi devotat și loial în totalitate unei anumite persoane. Cuplurile căsătorite se lipes de Dumnezeu și unul de celălalt slujindu-se și iubindu-se unul pe celălalt, precum și ținând legămintele cu o loialitate totală unul față de celălalt și față de Dumnezeu. „Atât soțul cât și soția lasă în urmă viața lor de persoane necăsătorite și fac din căsnicia [lor] prioritatea principală a vieții lor... Ei nu permit niciunei alte persoane sau niciunui alt lucru să aibă, în viața lor, o prioritate mai mare decât ținerea legămintelor pe care le-au făcut cu Dumnezeu și unul cu celălalt”¹⁰. Privește și învață: soții cuplurilor care au succes sunt devotați complet iubirii pe care o simt unul pentru celălalt.

Există oameni ale căror căsnicii nu sunt atât de fericite pe cât își doresc, oameni care nu s-au căsătorit niciodată, oameni care sunt divorțați, oameni care sunt părinți singuri sau care, din motive diferite, nu se află în postura de a se căsători. Aceste circumstanțe pot fi pline de provocări și suferințe, dar această stare nu trebuie să fie veșnică. Acelora dintre dumneavoastră care vă aflați într-o astfel de situație și, cu toate acestea, „[faceți] cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea [voastră]” pentru a persevera, fie ca cerurile să vă binecuvânteze din belșug¹¹. Faceți tot ce puteți pentru a întemeia o familie veșnică, inclusiv să vă pregătiți să deveniți un soț bun sau o soție bună. Respectați poruncile și încredeți-vă în Domnul și în dragostea Sa perfectă pe care o simte pentru voi. Într-o zi, fiecare binecuvântare promisă cu privire la căsătorie va fi a voastră¹².

Unul dintre cele mai frumoase versete din Cartea lui Mormon spune simplu: „Și ei au fost căsătoriți și au fost dați pentru căsătorie și au fost binecuvântați în acord cu mulțimea făgăduielor pe care Domnul le făcuse lor”¹³. Promisiunile Domnului sunt oferite tuturor celor care urmează modelul de viață care clădește căsnicii sfinte și fericite. Astfel de binecuvântări vin ca o consecință încântătoare, anticipată a vieții trăită cu credință conform Evangheliei lui Isus Hristos.

Sunt recunoscător pentru soția mea minunată, Kathy, care este iubirea vieții mele.

Căsătoria este un dar de la Dumnezeu pentru noi; calitatea căsniciilor noastre este un dar din partea noastră oferit Lui. Depun mărturie despre

marele plan al Tatălui nostru Cereș iubitor, care oferă căsătorii eterne minunate. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
2. Vezi Proverbele 15:1.
3. Vezi Alma 5:11–12, 26–31.
4. Vezi Moroni 7:43–48; 8:25–26.
5. Vezi Doctrină și legăminte 107:27–31.
6. Vezi „Familia: o declarație oficială către lume”, p. 129.
7. Vezi Thomas S. Monson, „Puterea preoției”, *Liahona*, mai 2011, p. 68; Gordon B. Hinckley, „Life’s Obligations,” *Liahona*, mai 1999, p. 4.
8. Doctrină și legăminte 42:45.
9. Doctrină și legăminte 42:22.
10. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 1.3.1.
11. Doctrină și legăminte 123:17.
12. Vezi *Manualul 2*, 1.3.3.
13. 4 Nefi 1:11.

Vârșnicul L. Tom Perry

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Supunerea față de lege înseamnă libertate

Bărbații și femeile au primit libertatea lor de a alege ca un dar de la Dumnezeu, dar libertatea lor și, apoi, fericirea eternă vin odată cu supunerea față de legile Sale.

Anul trecut, de Crăciun, am primit un cadou special încărcat cu multe amintiri. Nepoata mea mi l-a dăruit. Era unul dintre lucrurile pe care le-am lăsat în vechea locuință a familiei noastre, atunci când m-am mutat după ce m-am căsătorit. Cadoul a fost această cărticică maro pe care o țin în mână. Este o carte care a fost dată soldaților SZU care s-au înrolat în forțele armate în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Eu personal, am considerat cartea ca fiind un cadou din partea președintelui Heber J. Grant și a consilierilor săi, J. Reuben Clark jr. și David O. McKay.

La începutul acestei cărți, acești trei profeți ai Domnului au scris: „Evenimentele din cadrul forțelor armate nu ne permit să păstrăm o legătură personală permanentă cu voi, fie directă sau printr-o altă persoană. Cea mai bună opțiune a noastră este să vă oferim vouă acele fragmente din revelațiile moderne și din explicațiile principiilor Evangheliei, care să vă aducă, indiferent de locul unde vă veți afla, speranță și credință reînnoite și, de asemenea, alinare, mângâiere și pace în suflet”¹.

Astăzi, ne aflăm în mijlocul unui alt război. Acesta nu este unul purtat cu arme. Este un război al gândurilor, cuvintelor și faptelor. Este un război împotriva păcatului și, mai mult ca oricând, avem nevoie să ni se reamintescă să ținem poruncile. Concepțiile laice devin etalon și multe dintre aceste principii și practici sunt într-un conflict direct cu cele care au fost instituite de Însuși Domnul, pentru beneficiul copiilor Săi.

În cărticica maro, imediat după scrisoarea din partea Primei Președinții, se găsește o introducere adresată persoanelor înrolate, intitulată „Supunerea față de lege înseamnă libertate”. Introducerea face o comparație între legea militară, care „este pentru binele tuturor celor care sunt înrolați”, și legea divină.

În introducere se afirmă: „De asemenea, în univers, unde Dumnezeu poruncește, există o lege – o lege... universală și eternă – cu anumite binecuvântări și pedepse neschimbătoare”.

Ultimele cuvinte din introducere se concentrează asupra supunerii față de legea lui Dumnezeu: „Dacă dorești să te întorci la cei dragi fără să

ai remușcări... dacă vrei să fii bărbat și să trăiești fericit – atunci acordă o atenție deosebită legii lui Dumnezeu. Făcând acest lucru, vei putea avea, în afara acestor libertăți prețioase, pe care încerci să le aperi, o altă libertate de care și alții au nevoie, și anume libertatea față de păcat; căci, într-adevăr, «supunerea față de lege înseamnă libertate»².

De ce expresia „supunere față de lege înseamnă libertate” a avut atât de mult sens în acea perioadă? De ce ni se pare tuturor acum că are sens?

Poate pentru că avem cunoștințe primite prin revelație despre viața noastră premuritoare. Noi știm că, la începutul timpului, atunci când Dumnezeu, Tatăl Etern, ne-a prezentat planul Său, Satana a dorit să modifice acest plan. El a spus că va salva toți oamenii. Niciun suflet nu avea să fie pierdut, iar Satana era convins că va putea duce la bun sfârșit proiectul său. Dar acesta avea un preț de neacceptat – distrugerea libertății de a alege a omului, care era și este un dar oferit de Dumnezeu (vezi Moise 4:1–3). Despre acest dar, președintele Harold B. Lee a spus: „Pe lângă darul vieții, libertatea de a alege este cel mai mare dar al lui Dumnezeu pentru omenire”³. În consecință, nu a fost lipsit de însemnătate faptul că Satana a desconsiderat libertatea omului de a alege. De fapt, a devenit principala problemă care a dus la declanșarea războiului din cer. Victoria în războiul din cer a fost o victorie a libertății de a alege a omului.

Totuși, Satana nu s-a oprit. Planul său de rezervă – planul pe care l-a pus în aplicare din timpul lui Adam și al Evei – a fost de a ispiti bărbați și femei, în mod special pentru a demonstra că nu merităm darul libertății de a alege oferit de Dumnezeu. Satana are multe motive pentru a face ceea ce face. Poate că cel mai puternic motiv este

răzbunarea, dar, de asemenea, el vrea ca toți bărbații și toate femeile să fie nenorociți la fel cum este el. Niciunul dintre noi nu trebuie să subestimeze cât de motivat este Satana ca să reușească. Rolul său în planul etern al lui Dumnezeu creează „o opoziție în toate lucrurile” (2 Nefi 2:11) și ne pune la încercare libertatea de a alege. Fiecare alegere, pe care eu sau dumneavoastră o facem, reprezintă un test cu privire la libertatea noastră de a alege – faptul că alegem să fim supuși sau nesupuși poruncilor lui Dumnezeu reprezintă, de fapt, o alegere dintre „[libertate și viață veșnică]” sau „[robie și moarte]”.

Această doctrină de bază ne este predată în mod clar în 2 Nefi, capitolul al doilea: „Prin urmare, oamenii sunt liberi în trup; și le sunt date toate lucrurile care sunt de folos omului. Și ei sunt liberi să aleagă libertatea și viața veșnică, prin intermediul marelui Mijlocitor al tuturor oamenilor sau să aleagă robia și moartea, potrivit robiei și puterii diavolului; căci el caută ca toți oamenii să fie nenorociți la fel ca și el” (2 Nefi 2:27).

În multe privințe, această lume a fost mereu în război. Eu cred că, atunci când Prima Președinție mi-a trimis acea cărticică maro, ei erau mai îngrijorați de un război mult mai mare decât cel de-al Doilea Război Mondial. De asemenea, eu cred că ei au sperat că acea carte va fi un scut al credinței împotriva lui Satana și a armatelor sale din cadrul acestui război mai mare – războiul împotriva păcatului – și că va fi un lucru care să îmi amintească să trăiesc conform poruncilor lui Dumnezeu.

Un mod de a ne evalua pe noi înșine și de a ne compara cu generațiile anterioare îl reprezintă unul din cele mai vechi standarde cunoscute omului – cele zece porunci. Pentru cea mai mare parte a lumii civilizate, în mod special pentru lumea iudeo-creștină,

cele zece porunci au fost cea mai acceptată și de durată graniță dintre bine și rău.

În opinia mea, patru din cele zece porunci sunt luate în serios astăzi ca și în trecut. Ca civilizație, noi disprețuim și condamnăm crima, furtul și minciuna, și încă mai credem în responsabilitatea pe care copiii o au față de părinții lor.

Dar ca societate, în general, noi desconsiderăm în mod curent celelalte șase porunci:

- Dacă prioritățile lumești reprezintă vreun indiciu că acest lucru este adevărat, cu siguranță, noi avem „alți dumnezei” pe care îi considerăm mai importanți decât adevăratul Dumnezeu.
- Avem ca idoli celebrități, stiluri de viață, bogăția și, da, uneori imagini sau obiecte cioplite.
- Folosim numele lui Dumnezeu în tot felul de moduri profane, inclusiv în exclamațiile și înjurăturile noastre.
- Folosim ziua sabatului pentru cele mai mari competiții sportive, cele mai bune activități recreative, făcând cele mai multe cumpărături și făcând aproape orice altceva în afară de a preaslăvi.
- Considerăm relațiile de natură sexuală din afara căsătoriei ca fiind relaxante și distractive.

- Și invidia față de altul a devenit un mod de viață mult prea frecvent. (Vezi Exodul 20:3–17.)

Profeții din toate dispensațiile ne-au avertizat în mod constant în legătură cu încălcarea a două dintre cele mai grave porunci – cea legată de crimă și adulter. Eu văd o bază comună pentru aceste două porunci cruciale – credința că viața însăși este un dar de la Dumnezeu și că trupurile noastre fizice, templele vieții muritoare, ar trebui create în cadrul limitelor pe care le-a stabilit Dumnezeu. Ca omul să înlocuiască legile lui Dumnezeu cu propriile sale reguli în ceea ce privește conceperea sau luarea unei vieții reprezintă cel mai grav exemplu al îngâmfării și limita extremă a păcatului.

Principalele efecte ale acestor atitudini depreciative față de caracterul sacru al căsătoriei sunt consecințele care se resfrâng asupra familiilor – legăturile de familie se deteriorează cu o viteză alarmantă. Această deteriorare produce pagube mari în societate. Văd în mod direct o cauză și un efect. Când renunțăm la angajamentul și fidelitatea față de partenerul nostru de căsătorie, noi distrugem legăturile care mențin unită societatea noastră.

Un mod mai bun de a ne gândi la porunci este să le considerăm ca fiind sfaturi iubitoare de la un Tată Ceresc înțelept și atotștiutor. Țelul Său

il reprezintă fericirea noastră eternă, iar poruncile Sale sunt instrucțiunile necesare, pe care El ni le-a dat, pentru a putea să ne întoarcem la El, ceea ce reprezintă singurul mod prin care noi vom putea fi fericiți pentru eternitate. Cât de importante sunt căminul și familia pentru fericirea noastră eternă? La pagina 141 din cărticica mea maro scrie: „Într-adevăr, raiul nostru nu este decât o reprezentare a căminelor noastre în eternitate”⁴.

Doctrina familiei și a căminului a fost recent reafirmată cu o mare claritate și putere în „Familia: o declarație oficială către lume”. În ea s-a declarat natura eternă a familiilor și, apoi, s-a explicat legătura cu preaslăvirea în templu. De asemenea, declarația a afirmat care este legea pe care se bazează fericirea eternă a familiilor, și anume, „sacrele puteri de procreare să fie întrebuițate numai între bărbat și femeie, căsătoriți legal ca soț și soție”⁵.

Dumnezeu le oferă revelații profetilor Săi despre faptul că există principii morale. Păcatul va fi întotdeauna păcat. Nesupunerea față de poruncile Domnului ne va priva

totdeauna de binecuvântările Sale. Lumea se schimbă constant și în mod dramatic, dar Dumnezeu, poruncile Sale și binecuvântările promise nu se schimbă. Ele sunt permanente și neschimbătoare. Bărbații și femeile au primit libertatea lor de a alege ca un dar de la Dumnezeu, dar libertatea lor și, apoi, fericirea eternă vin odată cu supunerea față de legile Sale. Așa cum Alma l-a sfătuit pe fiul său neascultător Corianton, „ticăloșia niciodată nu a fost fericire” (Alma 41:10).

În aceste zile ale restaurării plenitudinii Evangheliei, Domnul ne-a dat din nou revelații despre binecuvântările promise nouă dacă ne vom supune poruncilor Sale.

În Doctrină și legăminte, secțiunea 130, citim:

„Este o lege, irevocabil hotărâtă în cer dinaintea de crearea acestei lumi, pe care se bazează toate binecuvântările;

Și când obținem orice binecuvântare de la Dumnezeu, aceasta este prin supunere față de acea lege pe care este bazată binecuvântarea” (D&L 130:20–21).

Cu siguranță, nu poate exista o doctrină explicată mai puternic în scripturi decât cea a poruncilor neschimbătoare ale Domnului și a legăturii lor cu fericirea și bunăstarea noastră ca persoane individuale, ca familii și ca societate. Există principii morale absolute. Nesupunerea față de poruncile Domnului ne va priva totdeauna de binecuvântările Sale. Aceste lucruri nu se schimbă.

Într-o lume în care îndrumarea morală a societății șovăie, Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos nu șovăie niciodată și nici țăruii, episcopii, familiile și membrii săi nu ar trebui să șovăie. Noi nu trebuie să acceptăm doar poruncile pe care le considerăm importante, ci trebuie să acceptăm toate poruncile lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim fermi și neclintiți, având o încredere deplină în consecvența Domnului și încrezându-ne pe deplin în promisiunile Sale.

Fie ca noi să fim totdeauna lumina lumii, să fim un exemplu în ținerea poruncilor care nu s-au schimbat niciodată și nici nu se vor schimba vreodată. Așa cum această cărticică i-a încurajat pe soldații SZU care s-au înrolat să fie puternici din punct de vedere moral în vreme de război, fie ca noi, în acest război din zilele din urmă, să fim un far de lumină pentru toată lumea și, mai ales, pentru copiii lui Dumnezeu care sunt în căutarea binecuvântărilor Domnului. Depun mărturie despre aceasta în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Prima Președinție, în *Principles of the Gospel* (1943), p. i.
2. *Principles of the Gospel*, p. v, vii, viii.
3. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 4.
4. Stephen L Richards, în *Principles of the Gospel*, p. 141.
5. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.

Președintele Thomas S. Monson

Supunerea aduce binecuvântări

Când ne supunem poruncilor lui Dumnezeu, primim o cunoaștere a adevărului și răspunsuri la întrebările noastre cele mai importante.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, cât sunt de recunoscător să mă aflu alături de dumneavoastră în această dimineată. Fac apel la credința și la rugăciunile dumneavoastră în timp ce răspund privilegiului de a vă vorbi.

De-a lungul timpurilor, bărbații și femeile au căutat cunoaștere și înțelegere cu privire la această existență muritoare și la locul și scopul lor în ea, cât și la calea spre pace și fericire. Fiecare dintre noi este implicat într-o asemenea căutare.

Această cunoaștere și înțelegere este disponibilă întregii omeniri. Ea se găsește în adevăruri care sunt veșnice. În Doctrină și legăminte, secțiunea 1, versetul 39, citim: „Pentru că iată, luați seama, Domnul este Dumnezeu și Spiritul mărturisește, și mărturia este adevărată, și adevărul va rămâne în vecii vecilor”.

Un poet cunoscut a scris:

*Chiar de cer și pământ poate-or dispărea
Numai adevărul mereu va
dura,
Etern, neschimbat el va sta.¹*

Unii oameni s-ar putea întreba: „Unde se găsește un asemenea adevăr și cum îl putem recunoaște?”. Într-o revelație dată prin profetul Joseph Smith în Kirtland, Ohio, în mai 1833, Domnul a declarat:

„Adevărul este cunoașterea lucrurilor așa cum sunt, și așa cum au fost, și așa cum o să fie...”

Spiritul adevărului este de la Dumnezeu...

Și niciun om nu primește plenitudinea, dacă nu ține poruncile Lui.

Acela care ține poruncile [lui Dumnezeu] primește adevărul și lumina până când este slăvit în adevăr și cunoaște toate lucrurile².

Ce promisiune glorioasă! „Acela care ține poruncile [lui Dumnezeu] primește adevărul și lumina până când este slăvit în adevăr și cunoaște toate lucrurile.”

Nu este nevoie ca dumneavoastră sau eu, în această perioadă în care avem multă cunoaștere, când plenitudinea Evangheliei a fost restaurată, să navigăm pe mări necunoscute sau să umblăm pe drumuri nemarcate în căutarea adevărului. Un Tată Ceresc iubitor ne-a trasat calea și ne-a oferit un

ghid de nădejde – *supunerea*. Când ne supunem poruncilor lui Dumnezeu, primim o cunoaștere a adevărului și răspunsuri la întrebările noastre cele mai importante.

Noi învățăm să fim supuși de-a lungul vieții noastre. De când suntem foarte mici, persoanele responsabile de grija noastră stabilesc îndrumări și reguli pentru a ne garanta siguranța. Viața ar fi mai simplă pentru noi toți dacă am respecta acele reguli în totalitate. Totuși, mulți dintre noi, învățăm din experiențe înțelepciunea de a fi supus.

Când eram copil, fiecare vară, de la începutul lunii iulie până la începutul lunii septembrie, mi-o petreceam împreună cu familia mea la cabana noastră din Vivian Park, canionul Provo din Utah.

Unul dintre prietenii mei cei mai buni din timpul acestor zile lipsite de griji din canion a fost Danny Larsen, a cărui familie avea, de asemenea, o cabană în Vivian Park. Ne petreceam fiecare zi hoinărind în acest paradis al băieților, pescuind în râu, adunând pietre și alte comori, mergând în excursii, cățărându-ne și, pur și simplu, bucurându-ne de fiecare minut din fiecare oră din fiecare zi.

Într-o dimineată, Danny și cu mine am hotărât ca în acea seară să facem un foc de tabără cu toți prietenii noștri din canion. Trebuia doar să facem curățenie într-o porțiune din câmpul din apropiere unde să ne putem aduna cu toții. Iarba care acoperea câmpul în luna iunie devenise uscată și plină de spini, îngreunându-ne situația. Am început să rupem iarba mai înaltă, gândindu-ne să curățăm o zonă mare, în formă de cerc. Am tras și-am smuls cu toată puterea noastră, dar nu am reușit decât să rupem câțiva pumni de buruieni încăpățănate. Știam că această operațiune avea să ne ia

întreaga zi și energia și entuziasmul nostru scădeau.

Apoi, în mintea mea de copil de opt ani, mi-a venit ideea unei soluții pe care am considerat-o perfectă. I-am spus lui Danny: „Tot ce trebuie să facem este să dăm foc acestor buruieni. Vom *arde* doar un cerc de buruieni!” El a fost repede de acord și eu am fugit la cabană să iau niște chibrituri.

Ca să nu credeți că la vârsta fragedă de opt ani aveam voie să folosim chibrituri, vreau să vă asigur că ne era interzis atât lui Danny, cât și mie, să folosim chibrituri fără a fi supravegheați de un adult. Amândoi fusese-răm avertizați de mai multe ori despre pericolele focului. Cu toate acestea, știam unde ținea familia mea chibriturile și noi trebuia să curățăm câmpul de buruieni. Fără să mă gândesc de două ori, am fugit în cabană și am luat câteva bețe de chibrituri, asigurându-mă că nu mă vede nimeni. Le-am ascuns repede într-un buzunar.

Am fugit înapoi la Danny, entuziasmat că soluția problemei noastre se afla în buzunarul meu. Îmi amintesc că mă gândeam că focul va arde numai porțiunea dorită de noi și că apoi se va stinge de la sine, ca prin magie.

Am aprins un chibrit de o piatră și am dat foc ierbii uscate de iunie. S-a aprins ca și cum ar fi fost îmbibată cu benzină. La început, Danny și cu mine am fost încântați să vedem cum dispăreau buruienile dar în scurt timp a fost clar că focul nu avea să se stingă de la sine. Am intrat în panică și ne-am dat seama că nu puteam face nimic ca să-l oprim. Flăcările amenințătoare au început să ardă iarba în sus, spre munte, punând în pericol pini și tot ce le stătea în cale.

În cele din urmă, nu am avut altă soluție decât să fugim după ajutor. Curând, toți bărbații și toate femeile din Vivian Park alergau înainte și

înapoi cu saci din pânză uzi, luptându-se cu flăcările, în încercarea de a le stinge. După mai multe ore, ultimele flăcări ce ardeau mocnit au fost înăbușite. Bătrânii pini au fost salvați, la fel și casele care ar fi putut fi atinse de flăcări.

Danny și cu mine am învățat câteva lecții grele dar importante în ziua aceea – una majoră fiind importanța supunerii.

Există reguli și legi pentru a ne ajuta să fim în siguranță din punct de vedere fizic. În același mod, Domnul ne-a dat îndrumări și porunci pentru a ne ajuta să fim în siguranță din punct de vedere spiritual, ca să putem călători cu bine în această existență muritoare înșelătoare și, în final, să ne întoarcem la Tatăl nostru Ceresc.

Cu multe secole în urmă, Samuel a declarat cu îndrăzneală unei generații de oameni care fuseseră învățați despre tradiția jertfelor de animale: „Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor”³.

În această dispensație, Domnul i-a revelat profetului Joseph Smith că El cere „inima și un suflet binevoitor, și cei care sunt binevoitori și supuși vor mânca cele mai bune roade ale ținutului Sionului în aceste zile din urmă”⁴.

Toți profeții, din vechime sau moderni, au știut că supunerea este esențială pentru salvarea noastră. Nefi a declarat: „Mă voi duce și voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit”⁵. Deși alții s-au clătinat în credința și supunerea lor, Nefi nu a refuzat nici măcar odată să facă ceea ce Domnul i-a cerut. Multe generații au fost binecuvântate datorită acestui lucru.

Povestea lui Avraam și Isaac este o poveste emoționantă despre supunere. Cât de greu și dureros trebuie să fi fost pentru Avraam să se supună poruncii lui Dumnezeu de a-l duce pe

preaiubitul său fiu, Isaac, în țara Moria să-l ofere ca jertfă. Ne putem imagina tristețea din inima lui Avraam în timp ce călătorea spre locul desemnat? Cu siguranță, chinul i-a distrus trupul și i-a torturat mintea pe măsură ce îl lega pe Isaac, îl așeza pe altar și își lua cuțitul să-l omoare. Având credință neclintită și încredere deplină în Domnul, el a împlinit porunca Sa. Cât de minunat a fost când Dumnezeu a pronunțat cuvintele următoare, și cât de fericit trebuie să fi fost Avraam când le-a auzit: „Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine”⁶.

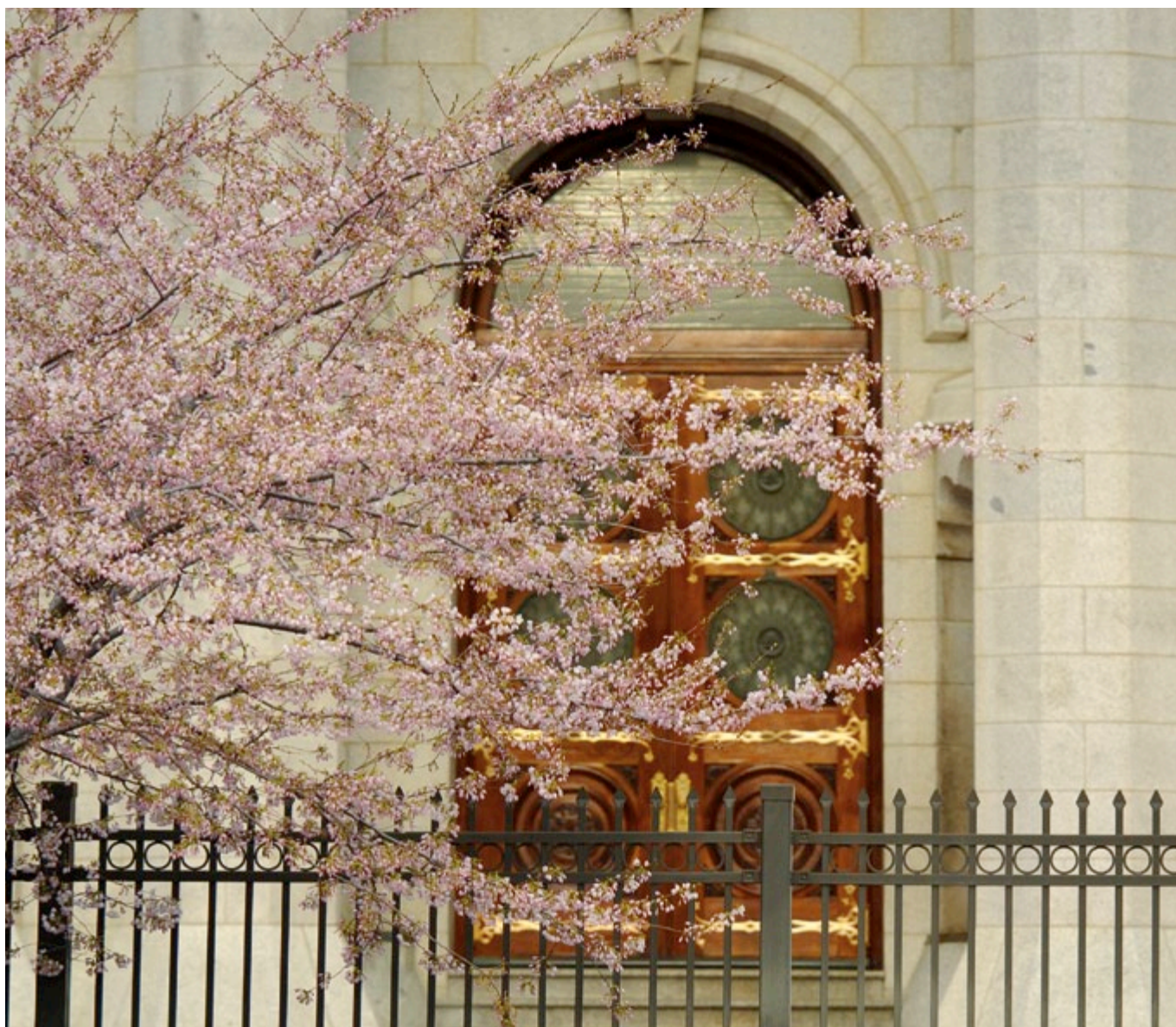
Avraam fusese încercat și testat și, datorită credinței și supunerii sale, Domnul i-a făcut această promisiune glorioasă: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!”⁷

Chiar dacă nouă nu ni se cere să demonstrăm supunerea noastră într-un mod atât de dramatic și de dureros din punct de vedere emoțional, și nouă ni se cere să fim supuși.

Președintele Joseph F. Smith a declarat în octombrie 1873: „Supunerea este prima lege din cer”⁸.

Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Supunerea față de poruncile lui... Dumnezeu este esențială pentru fericirea sfinților din zilele din urmă, pentru pacea sfinților din zilele din urmă, pentru progresul sfinților din zilele din urmă, pentru prosperitatea sfinților din zilele din urmă și salvarea eternă și exaltarea acestui popor”⁹.

Supunerea este o caracteristică comună a profeților; de-a lungul istoriei, aceasta le-a oferit tărie și cunoaștere. Este esențial ca noi să ne dăm seama că și noi avem dreptul la această sursă de tărie și cunoaștere. Este ușor disponibilă pentru fiecare dintre noi, cei din

prezent, când ne supunem poruncilor lui Dumnezeu.

De-a lungul anilor, am cunoscut nenumărate persoane care au fost, în mod deosebit, credincioase și supuse. Ele m-au binecuvântat și m-au inspirat. Aș dori să vă împărtășesc o povestire despre două dintre aceste persoane.

Walter Krause a fost un membru neclintit al Bisericii care a locuit, împreună cu familia sa, în ceea ce se numea Germania de Est de după cel de-al Doilea Război Mondial. În ciuda greutăților pe care le-a înfruntat din cauza lipsei de libertate din acel colț al lumii din perioada aceea, fratele Krause era un om care-L iubea și-L slujea pe Domnul. El și-a îndeplinit

cu credință și conștiinciozitate fiecare îndatorire care i-a fost încredințată.

Cealaltă persoană, Johann Dennedorfer, născut în Ungaria, a fost convertit la Biserică în Germania și a fost botezat acolo în anul 1911, la vârsta de 17 ani. Nu după mult timp, s-a întors în Ungaria. După cel de-al Doilea Război Mondial, el a constatat că era pur și simplu prizonier în propria țară, în orașul Debrețin. Poporul maghiar fusese, de asemenea, privat de libertate.

Fratele Walter Krause, care nu îl cunoștea pe fratele Dennedorfer, a primit însărcinarea de a fi învățătorul lui de acasă și de a-l vizita cu regularitate. Fratele Krause l-a sunat pe colegul său din echipa de învățători de acasă

și i-a spus: „Am primit însărcinarea de a-l vizita pe fratele Johann Dennedorfer. Puteți veni cu mine în această săptămână să-l vizităm și să-i oferim un mesaj din Evanghelie?”. Și apoi a adăugat: „Fratele Dennedorfer locuiește în Ungaria”.

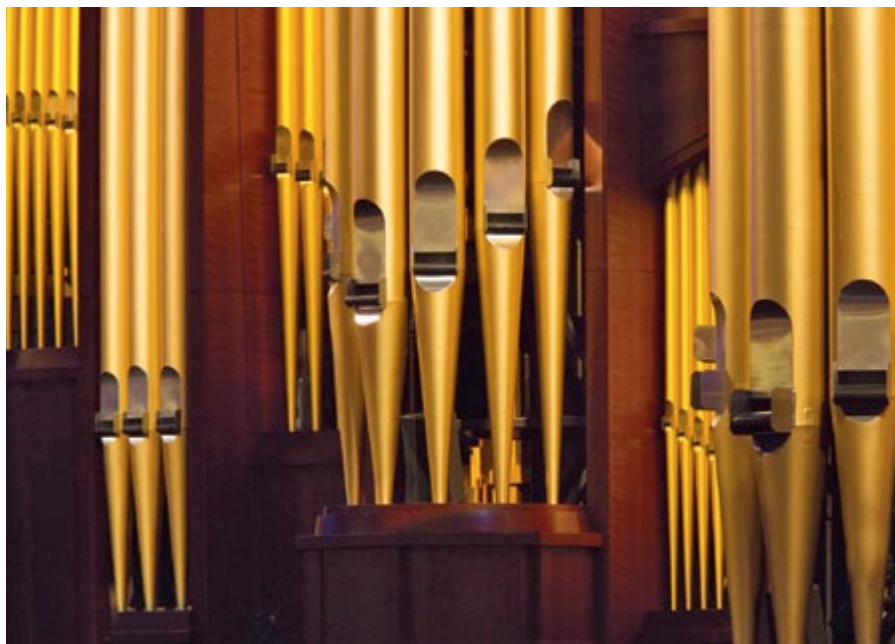
Colegul lui, luat prin surprindere, a întrebat: „Când plecăm?”.

„Mâine”, a răspuns fratele Krause.

„Când ne vom întoarce acasă?”, l-a întrebat colegul lui.

Fratele Krause a răspuns: „O, cam într-o săptămână – dacă ne *întoarcem*”.

Cei doi colegi învățători de acasă au pornit să-l viziteze pe fratele Dennedorfer, călătorind cu trenul și cu autobuzul din nord-estul Germaniei până în

Debrețin, Ungaria – o călătorie lungă. Fratele Denndorfer nu fusese vizitat de învățători de acasă de dinainte de război. Acum, când i-a văzut pe acești doi slujitori ai Domnului, a fost copleșit de recunoștință pentru că veniseră. La început, el nu a dat mâna cu ei. În schimb, s-a dus în dormitorul său și a luat dintr-un dulăpior o cutie care conținea zeciuiala pe care o păstrase de mulți ani. El a dat zeciuiala învățătorilor lui de acasă și a spus: „Acum sunt la zi față de Domnul. Acum mă simt demn să strâng mâna slujitorilor Domnului!” Fratele Krause mi-a spus mai târziu că fusese mișcat mai mult decât se poate exprima în cuvinte să vadă că acest frate credincios, care nu avusese contact cu Biserica de mulți ani, păstrase cu supunere și grijă zece la sută din venitul său modest pentru a-și plăti zeciuiala. Păstrase acești bani fără să știe când sau dacă va avea privilegiul să-și plătească zeciuiala.

Fratele Walter Krause a decedat în urmă cu nouă ani, la vârsta de 94 de ani. El a slujit cu credință și supunere întreaga sa viață și a fost o inspirație pentru mine și pentru toți cei care l-au cunoscut. Când i s-a cerut să îndeplinească ceva, el nu a pus niciodată întrebări, nu a murmurat niciodată și nu a găsit scuze.

Frați și surori, testul cel mare al acestei vieți este supunerea. „Și îi vom

pune la probă prin aceasta”, a spus Domnul, „pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul lor, le va porunci lor”¹⁰.

Salvatorul a declarat: „Pentru că toți aceia care doresc o binecuvântare din mâinile Mele trebuie să trăiască legea care a fost stabilită pentru acea binecuvântare și condițiile legii, așa cum au fost instituite încă dinainte de crearea lumii”¹¹.

Nu există un exemplu mai mare de supunere decât Salvatorul nostru. Pavel a spus despre El:

„Măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.

Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice”¹².

Salvatorul a dat dovadă de dragoste sinceră față de Dumnezeu, trăind o viață perfectă, onorând misiunea Sa sacră. Nu a fost niciodată mândru. Inima Sa nu a fost niciodată umflată în mândrie. Nu a fost niciodată necredincios. A fost întotdeauna umil. A fost întotdeauna sincer. A fost întotdeauna supus.

Deși a fost ispitit de stăpânul înșelătoriilor, care este diavolul, deși a fost slăbit fizic din cauză că a postit 40 de zile și 40 de nopți și era flămând, totuși, când cel rău i-a făcut cele mai atrăgătoare și tentante propuneri, El ne-a dat un exemplu divin

de supunere, refuzând să se abată de la ceea ce știa că era drept.¹³

Când a trecut prin agonia din Ghetsimani, unde a îndurat o durere atât de cumplită încât „sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ”¹⁴, El a fost exemplul perfect al unui Fiul ascultător, spunând: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta”¹⁵.

În același mod în care Salvatorul i-a instruit pe apostolii Săi din vechime, ne instruiește și pe dumneavoastră și pe mine: „Tu vino după Mine!”¹⁶ Suntem dispuși să ne supunem?

Cunoașterea pe care o căutăm, răspunsurile la care tânjim și tăria pe care o dorim astăzi pentru a face față provocărilor unei lumi complexe și schimbătoare pot fi ale noastre când ne supunem de bunăvoie poruncilor Domnului. Citez, din nou, cuvintele Domnului: „Acela care ține poruncile [lui Dumnezeu] primește adevărul și lumina până când este slăvit în adevăr și cunoaște toate lucrurile”¹⁷.

Mă rog cu umilință să fim binecuvântați cu recompense mari promise celor supuși. În numele lui Isus Hristos, Domnul și Salvatorul nostru, amin. ■

NOTE

1. „Ce-i adevărul?” *Immuri*, nr. 173.
2. Doctrină și legăminte 93:24, 26–28.
3. 1 Samuel 15:22.
4. Doctrină și legăminte 64:34.
5. 1 Nefi 3:7.
6. Genesa 22:12.
7. Genesa 22:18.
8. Joseph F. Smith, „Discourse”, *Deseret News*, 12 nov. 1873, p. 644.
9. Gordon B. Hinckley, „If Ye Be Willing and Obedient”, *Ensign*, dec. 1971, p. 125.
10. Avraam 3:25.
11. Doctrină și legăminte 132:5.
12. Evrei 5:8–9.
13. Vezi Matei 4:1–11.
14. Luca 22:44.
15. Luca 22:42.
16. Ioan 21:22.
17. Doctrină și legăminte 93:28.

Vârșnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Cred, Doamne!”

Recunoașteți-vă cu sinceritate nedumeririle și îngrijorările, dar mai întâi întăriți puțină credință pe care o aveți, deoarece toate lucrurile sunt posibile celor care cred.

O dată, Isus s-a întâlnit cu un grup de oameni care purtau o discuție aprinsă cu ucenicii Săi. Atunci când Salvatorul a întrebat care este cauza disputei, tatăl unui copil suferind a pășit înainte și a spus că el a venit la ucenicii lui Isus pentru a obține o binecuvântare pentru fiul său, pe care aceștia nu au putut să i-o ofere. Deoarece băiatul încă scrâșnea din dinți, făcea spume la gură și se tăvălea pe jos în fața lor, tatăl, probabil cu ultima fărâamă de speranță și cu disperare în glas, a apelat la Isus:

„Dar dacă poți face ceva”, a spus el, „fie-Ți milă de noi și ajută-ne.

Isus a răspuns: «Tu zici: Dacă poți!... Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!».

Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: «Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!»¹.

Credința inițială a acestui om, așa cum el recunoscuse, era limitată. Dar el avea o dorință urgentă și arzătoare pentru singurul său copil. Ni s-a spus că acest lucru este suficient pentru început. „Chiar dacă nu faceți nimic mai mult decât să doriți să credeți”, spune Alma, „lăsați această dorință să lucreze în voi, chiar până când credeți”². Fiind

ultima speranță, acest tată își afirmă credința pe care o are și îl imploră pe Salvatorul lumii: „Dar dacă [Tu] poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne.”³ Abia pot citi aceste cuvinte fără să-mi dea lacrimile. Pronumele la forma de plural *noi* este, în mod evident, folosit în mod intenționat. De fapt, omul spune: „Toată familia noastră imploră. Lupta noastră nu se oprește niciodată. Suntem la capătul puterilor. Fiul nostru cade în apă. Cade în foc. El este mereu în pericol și nouă ne este teamă mereu. Nu știm la cine altcineva putem apela. Ne poți ajuta Tu? Vom fi recunoscători pentru orice – o binecuvântare parțială, o fărâamă de speranță, puțină alinare care să ușureze povara purtată de mama acestui băiat în fiecare zi a vieții ei”.

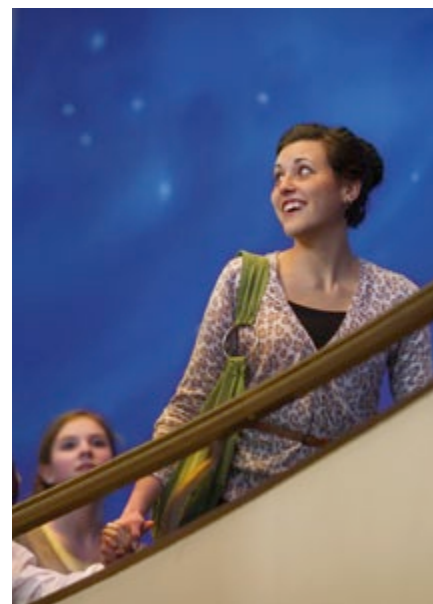
La întrebarea „Dar dacă [Tu] poți face ceva”, adresată de acest tată, i se răspunde de Învățător cu aceeași întrebare: „Dacă [Tu] poți [crede]”⁴.

Scriptura spune „Îndată” – nu încet, nici cu scepticism, nici cu cinism, ci „îndată” – tatăl își exprimă tare, cu sinceritate, durerea părintească: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!”. Ca răspuns la credința nouă și încă parțială, Isus îl vindecă pe băiat,

ridicându-l literalmente din morți, conform relatării oferite de Marcu⁵.

Luând în considerare această poveste emoționantă din scripturi, doresc să mă adresez în mod direct tinerilor din Biserică – tineri ca vârstă, tineri în calitatea lor de membri sau celor cu o credință recent dobândită. Într-un mod sau altul, acest lucru ar trebui să includă pe aproape fiecare dintre noi.

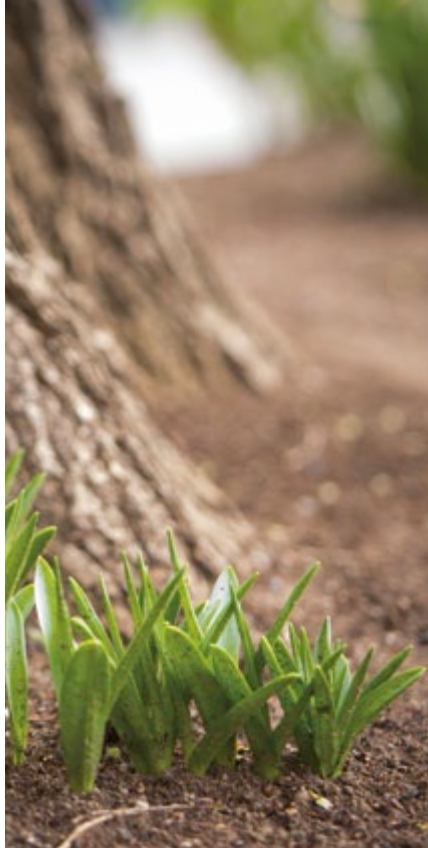
Primul lucru de observat cu privire la această relatare este că, atunci când se confruntă cu un test al credinței, tatăl își afirmă, mai întâi, tăria și doar apoi își recunoaște limitările. Declarația sa inițială este afirmativă și făcută fără ezitare: „Cred, Doamne!” Tuturor celor care vor să aibă mai multă credință doresc să le spun: amintiți-vă de acest om! În momente de frică sau îndoială sau în perioade nesigure, păstrați credința pe care o aveți deja, chiar dacă acea credință este limitată. De-a lungul dezvoltării personale, prin care toți trecem în această viață muritoare, noi toți vom îndura la nivel spiritual ceva asemănător suferinței acestui băiat sau disperării acestui părinte. Atunci când acele momente vor veni și vor apărea probleme, ale căror rezolvare nu este imediată, *țineți-vă bine de ceea ce știți deja și fiți puternici până când veți primi mai multă cunoaștere.*

Acesta a fost evenimentul, miracolul despre care Isus a spus: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici colo», și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință”⁶. Nu este important cât de multă credință sau cunoaștere aveți – ci onestitatea de care dați dovadă față de credința pe care o aveți sau față de adevărul pe care îl cunoașteți deja.

A doua observație este doar o variație a primei. Atunci când apar probleme și se ivesc întrebări, nu începeți călătoria dumnezeoasă în căutarea credinței spunând cât de multă credință *nu* aveți, pornind de la „lipsa [dumnezeoasă] de credință”. Acesta este un lucru foarte dificil! Permiteți-mi să explic: Nu vă cer să pretindeți că aveți o credință pe care de fapt nu o aveți. Vă *cer* să fiți fideli față de credința pe care o *aveți*. Uneori ne comportăm ca și cum o declarație sinceră a îndoielii este o manifestare mai mare de curaj moral decât este o declarație sinceră a credinței. Nu este așa! Așadar, să ne amintim cu toții mesajul clar din această relatare scripturală: Fii pe cât se poate de sincer cu îndoielile tale atât cât este necesar să fii. Viața e plină de astfel de îndoieli legate de un lucru sau altul. Dar, dacă dumnezeoasă și familia dumnezeoasă doriți să fiți vindecați, nu lăsați acele îndoieli să împiedice credința să-și înfăptuiască miracolele.

De asemenea, dumnezeoasă aveți mai multă credință decât credeți datorită a ceea ce Cartea lui Mormon numește „[dovezile] mărețe”⁷. „Îi veți cunoaște după roadele lor”, a spus Isus⁸, iar roadele unei vieți trăite conform principiilor Evangheliei sunt vizibile în viețile sfinților din zilele din urmă de peste tot. Așa cum Petru și Ioan le-au spus unor oameni din vechime, vă spun și eu astăzi: „Căci noi nu putem să nu vorbim despre ce

am văzut și am auzit”, și ceea ce am văzut și am auzit este că „s-a făcut o minune vădită” în viețile a milioane de membri ai acestei Biserici. Acest lucru nu poate fi negat.⁹

Dragi frați și surori, aceasta este o muncă divină aflată în desfășurare, cu binecuvântări care sunt văzute pretutindeni, deci vă rog, nu vă îngrijorați prea mult dacă, din când în când, apar probleme care trebuie examinate, înțelese și rezolvate. Probleme apar și vor apărea. *În această Biserică, ceea ce știm va fi mereu mai important decât ceea ce nu știm. Și amintiți-vă, în această lume, fiecare trebuie să trăiască având credință.*

Deci, fiți blânzi față de slăbiciunile umane – slăbiciunile dumnezeoasă, dar și ale celor care slujesc într-o Biserică condusă de bărbați și femei voluntari, supuși morții. Cu excepția Singurului Său Fiu Născut care a fost perfect, Dumnezeu a avut de-a face doar cu oameni imperfecti. Acest lucru trebuie să fie foarte frustrant pentru El, dar El îl acceptă așa cum e. Astfel trebuie să facem și noi. Și, atunci când vedeți imperfecțiune, amintiți-vă că în divinitatea lucrării *nu* există delimitări. Așa cum a sugerat un scriitor talentat, atunci când se revarsă plinătatea

infinită, nu este vina uleiului dacă există unele pierderi deoarece vasele au o capacitate limitată care nu îl poate cuprinde¹⁰. Aceste vase ne reprezintă pe dumnezeoasă și pe mine, așa că fiți răbdători, blânzi și iertători.

O ultimă observație legată de această poveste: atunci când sunteți cuprinși de îndoială sau vă este greu, nu vă fie frică să cereți ajutor. Și, dacă vom cere ajutor cu umilință și sinceritate, așa cum acest tată a cerut, noi vom putea să-l primim. Scripturile descriu o astfel de dorință sinceră ca fiind cu o „intenție adevărată”, urmată „cu toată inima, fără ipocrizie sau înșelăciune în fața lui Dumnezeu”¹¹. Ca răspuns la *acel* fel de implorare continuă, eu depun mărturie că Dumnezeu va trimite întotdeauna ajutor din ambele părți ale vălului pentru a ne întări credința.

Am spus că mă adresez celor tineri. Încă fac acest lucru. Un băiat în vârstă de 14 ani mi-a spus recent, cu o oarecare ezitare: „Frate Holland, nu pot încă să spun că știu că Biserica este adevărată, dar eu cred că este.” L-am îmbrățișat foarte tare pe *acel* băiat. I-am spus cu toată puterea sufletului meu că acest cuvânt, *credință*, este unul prețios, și, faptul de a îl recunoaște, este un gest și mai prețios, și că nu trebuie să își ceară vreodată scuze pentru că are „doar [credință]”. I-am spus că Hristos Însuși a spus: „Nu te teme, crede numai”¹², o expresie care, de altfel, l-a ajutat pe tânărul Gordon B. Hinckley în misiunea sa¹³. I-am spus acestui băiat că a avea credință este întotdeauna primul pas spre convingere și că toate articolele de credință care definesc credința noastră reafirmă cu tărie expresia: „Noi credem”¹⁴. Și i-am spus cât de mândru sunt de el pentru sinceritatea strădaniei sale de a afla că Biserica este adevărată.

Acum, după ce am trăit și am învățat timp de aproape 60 de ani din momentul în care eram un tânăr de 14 ani care abia credea, eu declar unele lucruri pe care, acum, le știu. Eu știu că Dumnezeu este tot timpul, în orice mod și în toate circumstanțele Tatăl nostru iubitor și iertător din Cer. Eu știu că Isus a fost singurul Său Copil perfect, a cărui viață a fost oferită cu dragoste atât prin voința Tatălui, cât și a Fiului pentru mântuirea noastră, a tuturor celor care nu suntem perfecți. Eu știu că El s-a înălțat din acea moarte pentru a trăi din nou și, pentru că El a făcut acest lucru, îl vom face și noi, dumneavoastră și cu

mine. Eu știu că Joseph Smith, care a recunoscut că nu este perfect¹⁵, a fost, cu toate acestea, un instrument ales în mâinile lui Dumnezeu pentru a restaura Evanghelia nepieritoare pe pământ. De asemenea, știu că făcând acest lucru – mai ales prin traducerea Cărții lui Mormon – el m-a învățat mai mult despre dragostea lui Dumnezeu, despre natura divină a lui Hristos și despre puterea preoției decât oricare alt profet despre care am citit, pe care l-am auzit sau pe care l-am cunoscut vreodată într-o viață de căutare. Eu știu că președintele Thomas S. Monson, care înaintea cu devotament și bucurie pe măsură ce se apropie de

cea de-a 50-a aniversare a rânduiri sale ca apostol, este astăzi succesorul de drept al chemării de profet. La această conferință, am văzut cu toții că el este într-adevăr succesorul de drept al chemării de profet. Eu știu că alți 14 bărbați, pe care îi susțineți ca profeți, văzători și revelatori, îl susțin pe el cu mâinile lor, inimile lor și cu propriile lor chei apostolice.

Vă declar aceste lucruri cu credința fermă pe care Petru a numit-o „cuvântul proorociei făcut și mai tare”¹⁶. Credința mea, cândva asemenea unei semințe mici, a crescut și a devenit un pom al vieții, așa că, dacă vă este testată puțin credința acum sau în alte momente din viața dumneavoastră, vă invit să vă sprijiniți de mine. Eu știu că această muncă reprezintă chiar adevărul lui Dumnezeu și ar fi periculos să permitem îndoielilor sau spiritelor rele să ne oprească să trăim conform învățăturilor și principiilor ei. Continuați să sperați! Mergeți mai departe! Recunoașteți-vă cu sinceritate nedumeririle și îngrijorările, dar mai întâi întăriți, pentru totdeauna, puțină credință pe care o aveți, deoarece toate lucrurile sunt posibile celor care cred. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Marcu 9:22–24; vezi, de asemenea, versetele 14–21.
2. Alma 32:27; subliniere adăugată.
3. Marcu 9:22; subliniere adăugată.
4. Marcu 9:22, 23; subliniere adăugată.
5. Vezi Marcu 9:24–27.
6. Matei 17:20.
7. Helaman 5:50.
8. Matei 7:16.
9. Vezi Faptele apostolilor 4:16, 20.
10. Adaptare după Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah*, 2 volume (1883), 2:108.
11. 2 Nefi 31:13.
12. Marcu 5:36.
13. Vezi Gordon B. Hinckley, în Conference Report, oct. 1969, p. 114.
14. Vezi Articolele de credință 1:1–13.
15. Vezi *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 550.
16. 2 Petru 1:19.

Vârstnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Ucenici ai lui Hristos

A-L urma pe Hristos nu este un lucru întâmplător sau ocazional, ci un angajament continuu și un mod de viață care este valabil în toate timpurile și în toate locurile.

Unul dintre cele mai îndrăgite imnuri ale noastre, interpretat în această dimineață de Corul Tabernacolului, începe cu următoarele cuvinte:

*„Urmați-Mă», a spus Domnul.
Noi toți să Îi urmăm drumul.
Căci doar astfel ca El vom fi,
Lui Dumnezeu, umili copii”¹.*

Aceste cuvinte, inspirate de către invitația din vechime a Salvatorului adresată ucenicilor Săi (vezi Matei 4:19), au fost scrise de către John Nicholson, un convertit scoțian. Asemenea multora dintre conducătorii din vechime ai Bisericii noastre, el a avut parte de puțină educație școlară, însă a avut o dragoste profundă față de Salvatorul nostru și de planul salvării.²

Toate mesajele din cadrul acestei conferințe ne ajută să călcăm pe urmele Salvatorului nostru, al Cărui exemplu și ale Cărui învățături definesc calea fiecărui ucenic al lui Isus Hristos.

Asemenea tuturor celorlalți creștini, membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă studiază viața Salvatorului nostru așa cum este descrisă în Noul Testament în evangheliile după Matei, Marcu, Luca

și Ioan. Voi trece în revistă exemple și învățături cuprinse în aceste patru evanghelii din Biblie și invit pe fiecare dintre noi și pe toți ceilalți creștini să se gândească la modul în care această Biserică restaurată este a Sa și la modul în care fiecare dintre noi este demn să fie ucenic al lui Hristos.

Isus ne-a învățat că botezul este necesar pentru a putea intra în împărăția lui Dumnezeu (vezi Ioan 3:5). El și-a început slujirea prin a fi botezat (vezi Marcu 1:9), iar El și ucenicii Săi i-au botezat pe alții (vezi Ioan 3:22–26). Noi facem la fel.

Isus și-a început propovăduirea invitându-și ascultătorii să se pocăiască (vezi Matei 4:17). Acesta este în continuare mesajul slujitorilor Săi către lume.

De-a lungul slujirii Sale, Isus a dat porunci. El ne-a învățat: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15; vezi, de asemenea, versetele 21, 23). El a spus că ținerea poruncilor Sale îi va face pe ucenicii Săi să renunțe la ceea ce El a numit „ce este înălțat între oameni” (Luca 16:15) și „datina așezată de oameni” (Marcu 7:8; vezi, de asemenea, versetul 13). El a mai avertizat: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea” (Ioan 15:19). Așa cum a descris ulterior apostolul Petru, ucenicii lui Isus trebuie să fie „un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui” (1 Petru 2:9).

Sfinții din zilele din urmă înțeleg că nu trebuie să fim „din lume” sau să respectăm „datina așezată de oameni”, însă, asemenea altor ucenici ai lui Hristos, uneori ne este dificil să ne separăm de lume și de datinile ei. Unii își trăiesc viața după căile lumești, deoarece, așa cum Isus a spus despre unii cărora El le-a propovăduit, „au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu” (Ioan 12:43). Aceste eșecuri de a-L urma pe Hristos sunt mult prea numeroase și prea delicate pentru a fi enumerate aici. Ele cuprind o gamă largă, de la practicile lumești precum corectitudinea politică și extremismul în ceea ce privește modul de îmbrăcare și de îngrijire, la devierile de la valorile de bază precum natura și rolul etern al familiei.

Învățăturile lui Isus nu au fost menite să fie teoretice. Menirea lor a fost mereu aceea de a fi puse în practică. Isus ne-a învățat: „Orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată” (Matei 7:24; vezi, de asemenea, Luca 11:28) și „Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va

găsi făcând așa” (Matei 24:46). Într-un alt imn îndrăgit, cântăm:

„Doamne Îți voi urma calea,
Învățând să Te iubesc...
Și-am să Te iubesc pe Tine;
Doamne, Te voi urma”³.

Așa cum Isus ne-a învățat, cei care-L iubesc țin poruncile Sale. Ei sunt supuși, așa cum ne-a învățat președintele Thomas S. Monson în această dimineață. A-L urma pe Hristos nu este un lucru întâmplător sau ocazional, ci un angajament continuu și un mod de viață care este valabil în toate timpurile și în toate locurile. Salvatorul ne-a învățat acest principiu și modul în care trebuie să ni se reamintească și să fim întăriți să-l urmăm atunci când a instituit rânduiala împărtășaniei (cuminecătura, cum o numesc alții). Știm, din revelația modernă, că El le-a poruncit ucenicilor Lui să ia din acele simboluri în amintirea Sa (vezi Ghid pentru scripturi, Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 26:22, 24 și Marcu 14:21–24). Membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă urmează acea poruncă în fiecare săptămână participând la o adunare de preaslăvire unde iau din pâine și apă și fac legământ că își vor aminti totdeauna de El și că vor ține poruncile Sale.

Isus ne-a învățat că „[oamenii] trebuie să se roage necurmat” (Luca 18:1). El ne-a și dat acel exemplu, cum ar fi atunci când „a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu” (Luca 6:12) înainte de a-i chema pe cei Doisprezece Apostoli ai Săi. Asemenea altor creștini, noi ne rugăm în timpul tuturor adunărilor noastre de preaslăvire. Ne rugăm, de asemenea, pentru îndrumare și propovăduim că trebuie să ne rugăm des, în particular, și să îngenunchem zilnic

în rugăciune cu familia. Asemenea lui Isus, ne rugăm Tatălui nostru din Cer și facem aceasta în numele sacru al lui Isus Hristos.

Salvatorul i-a chemat pe cei Doisprezece Apostoli pentru a ajuta în Biserica Sa și le-a dat cheile și autoritatea de a continua lucrarea Lui după moartea Sa (vezi Matei 16:18–19; Marcu 3:14–15; 6:7; Luca 6:13). Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, fiind Biserica restaurată a lui Isus Hristos, urmează acest exemplu în organizarea sa și în modul ei de a le conferi apostolilor cheile și autoritatea.

Unii cărora Isus le-a spus să-L urmeze nu au răspuns imediat, ci au cerut o amânare pentru a se îngriji de obligații familiare importante. Isus a spus: „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:62). Mulți sfinți din zilele din urmă pun în practică prioritatea propovăduită de Isus. Aceasta include exemplul minunat al miilor de misionari în vârstă și al altora care și-au lăsat copiii și nepoții pentru a îndeplini responsabilitățile misionare la care au fost chemați.

Isus a propovăduit că Dumnezeu a creat bărbatul și femeia și că *bărbatul* trebuie să-și lase părinții și să se lipească de *nevasta* sa (vezi Marcu 10:6–8). Angajamentul nostru față de această învățătură este bine cunoscut.

În cunoscuta pildă despre oaia rătăcită, Isus ne-a învățat că trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru

a căuta pe oricine care s-a rătăcit de turmă (vezi Matei 18:11–14; Luca 15:3–7). Așa cum știm, președintele Thomas S. Monson a accentuat puternic acest lucru în exemplul și învățăturile sale memorabile despre salvarea semenilor noștri, bărbați și femei.⁴

În eforturile noastre de a-i salva pe cei rătăciți, noi urmăm exemplul unic al Salvatorului nostru și învățăturile Sale tandre despre dragoste: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:39). El ne-a poruncit chiar să ne iubim vrăjmașii (vezi Luca 6:27–28). Și, în mărețele Sale învățături de la sfârșitul slujirii Sale în viața muritoare, El a spus:

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.

Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34–35).

Ca parte a iubirii noastre față de ceilalți, Isus ne-a învățat că, atunci când ni se face o nedreptate de către oameni, noi trebuie să-i iertăm (vezi Matei 18:21–35; Marcu 11:25–26; Luca 6:37). Deși mulți au probleme cu această poruncă dificilă, cu toții cunoaștem exemple înălțătoare de sfinți din zilele din urmă care au dat dovadă de iertare plină de dragoste, chiar și atunci când li s-au făcut nedreptăți grave. De exemplu, Chris Williams s-a bazat pe credința sa în Isus Hristos pentru a-l ierta pe șoferul beat care a

provocat moartea soției sale și a doi dintre copiii lor. La doar două zile după tragedie și încă foarte îndurerat, acest om iertător, slujind pe atunci în calitate de unul dintre episcopii noștri, a spus: „În calitate de ucenic al lui Hristos, nu am altă opțiune”⁵.

Cei mai mulți dintre creștini le dăruiesc celor săraci și nevoiași, așa cum ne-a învățat Isus (vezi Matei 25:31–46; Marcu 14:7). În ceea ce privește urmarea acestei învățături a Salvatorului nostru, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și membrii ei excelează. Membrii noștri fac donații generoase pentru acțiuni caritabile, slujesc personal și oferă alte daruri celor săraci și nevoiași. Mai mult, membrii noștri postesc timp de două mese în fiecare lună și donează cel puțin contravaloarea acelor mese sub forma unei donații de post, bani pe care episcopii și președinții noștri de ramură îi folosesc pentru a-i ajuta pe membrii noștri nevoiași. Postirea noastră pentru a-i ajuta pe cei flămânzi este un act de caritate și, când este făcută cu intenție adevărată, ea este un ospăț spiritual.

Mai puțin cunoscută este slujirea umanitară mondială a Bisericii noastre. Folosind bani donați de membri generoși, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă trimite alimente, îmbrăcăminte și alte lucruri necesare pentru a alina suferința adulților și copiilor din întreaga lume. Aceste donații umanitare, totalizând sute de milioane de dolari în ultimul deceniu, sunt

făcute fără a se ține seama de religie, rasă sau naționalitate.

În efortul nostru uriaș de alinare care a urmat cutremurului de pământ și tsunamiului care au avut loc în Japonia, în anul 2011, au fost oferite ajutoare în valoare de 13 milioane de dolari americani constând în numerar și provizii pentru situații de urgență. Pe lângă aceasta, peste 31.000 de voluntari sponsorizați de Biserică au oferit peste 600.000 de ore de slujire. Ajutorul nostru umanitar acordat victimelor uraganului Sandy din estul Statelor Unite a inclus donații mari de resurse diverse plus aproape 300.000 de ore de slujire ce au constat în eforturi de curățare depuse de aproximativ 28.000 de membri ai Bisericii. Printre multe alte exemple de anul trecut, noi am oferit 136.000 de kilograme de îmbrăcăminte și încălțăminte refugiaților din Ciad. În ultimii 25 de ani, noi am ajutat aproximativ 30 de milioane de oameni în 179 de țări.⁶ Cu adevărat, oamenii numiți „mormoni” știu cum să dăruiască celor săraci și nevoiași.

În ultima Sa învățătură consemnată în Biblie, Salvatorul nostru i-a îndrumat pe ucenicii Săi să ducă învățăturile Sale fiecărei națiuni și fiecărui om. Încă de la începutul restaurării, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă a căutat să urmeze acea învățătură. Chiar și când eram o Biserică nouă, săracă, ce avea parte de multe încercări și care avea doar câteva mii de membri, primii noștri

conducători au trimis misionari peste oceane, la est și la vest. Ca popor, noi am continuat să propovăduim mesajul creștin, iar astăzi programul nostru misionar unic are peste 60.000 de misionari cu timp deplin, la care se adaugă alte câteva mii care slujesc cu jumătate de normă. Avem misionari în peste 150 de țări și teritorii din întreaga lume.

În cadrul măreței Sale cuvântări de pe munte, Isus ne-a învățat: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel Cereșc este desăvârșit” (Matei 5:48). Scopul acestei învățături și cel al urmării Salvatorului nostru este de a veni la Tatăl, despre care Salvatorul nostru a spus că este „Tatăl Meu și Tatăl vostru... Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru” (Ioan 20:17).

Din revelația modernă, specifică Evangheliei restaurate, știm că porunca de a tinde spre perfecțiune face parte din planul lui Dumnezeu Tatăl pentru salvarea copiilor Săi. Conform aceluși plan, noi suntem cu toții *moștenitori* ai părinților noștri cerești. „Suntem copii ai lui Dumnezeu”, ne-a învățat apostolul Pavel, „și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8:16–17). Aceasta înseamnă, așa cum ni se spune în Noul Testament, că suntem „moștenitori ai vieții veșnice” (Tit 3:7) și că dacă venim la Tatăl, noi vom „moșteni aceste lucruri” (Apocalipsa 21:7) – tot ceea ce El are – concept pe care mintea noastră de oameni muritori cu greu îl poate înțelege. Însă putem, cel puțin, să înțelegem că împlinirea acestui destin suprem în eternitate este posibilă numai dacă Îl urmăm pe Salvatorul nostru, Isus Hristos, care ne-a învățat că „nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Noi căutăm să-L urmăm și să devenim mai asemănători

Lui, acum și în viața de după moarte. Acesta este motivul pentru care, în ultimele strofe ale imnului nostru „Urmați-Mă”, cântăm:

„E de ajuns să știm oare,
Că Îi urmăm a Sa cale,
În valea tristă, pe pământ?
Nu; ci și sus, în cerul sfânt...”

Căci bogății, împărății,
Și fericire vom primi,
Îndemnul Său de vom urma,
«Urmați-Mă» de-a pururea”⁷.

Eu depun mărturie despre Salvatorul nostru, Isus Hristos, ale Cărui învățături și al Cărui exemplu căutăm să le urmăm. El ne invită pe toți cei care suntem împovărați să venim la El, să învățăm despre El, să-L urmăm și, astfel, să avem parte de odihnă pentru sufletele noastre (vezi Matei 4:19; 11:28). Depun mărturie despre adevărul mesajului Său și despre misiunea și autoritatea divine ale Bisericii Sale restaurate, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Urmați-Mă”, *Imnuri*, nr. 74.
2. Vezi Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages* (1988), p. 142–143, 419.
3. „Doamne, Îți voi urma calea”, *Imnuri*, nr. 138.
4. Vezi, de exemplu, Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), p. 149–161; Thomas S. Monson, „To the Rescue”, *Liahona*, iulie 2001, p. 57–60.
5. Chris Williams, în Jessica Henrie, „Father Relies on Faith to Forgive Intoxicated Teen Driver”, *Deseret News*, 1 aug. 2012, deseretnews.com/article/865559847/Let-It-Go-Chris-Williams-shares-his-story-of-tragedy-and-forgiveness.html; vezi, de asemenea, Chris Williams, *Let It Go: A True Story of Tragedy and Forgiveness* (2012).
6. Vezi „Emergency Response: Church Assists Worldwide”, *Church News*, 9 mart. 2013, p. 9; Welfare Services Emergency Response (Răspuns în situații de urgență al Serviciilor de bunăstare), „2012 Year in Review”, p. 8.
7. *Imnuri*, nr. 74.

Vârstnicul Christoffel Golden jr.
din Cei Șaptezeci

Tatăl și Fiul

La baza Evangheliei lui Isus Hristos și a puterii Sale de a salva se află înțelegerea corectă a naturii Tatălui și Fiului.

Dragii mei frați și dragile mele surori, sunt recunoscător să mă pot adresa dumneavoastră în această după-amiază, în cadrul acestei conferințe generale înălțătoare!

Înainte de a vorbi despre acest subiect, pe care îl consider foarte sacru, aș dori să îmi exprim recunoștința față de devotamentul de care au dat dovadă atât de mulți creștini de-a lungul vremurilor, inclusiv strămoșii mei francezi protestanți și cei irlandezi catolici. Pentru că au crezut în

Dumnezeu și L-au preaslăvit, mulți și-au sacrificat poziția în societate, averile și chiar viața pentru a-L apăra pe Dumnezeu și pentru a-și apăra credința.¹

În calitate de sfinți din zilele din urmă și de creștini, și noi avem o credință puternică și profundă în Dumnezeu, Tatăl Etern și în Fiul Său, Isus Hristos. Devotamentul față de Dumnezeu este întotdeauna o chestiune sacră și personală între fiecare dintre noi și Creatorul nostru.

Dorința noastră de a avea viață veșnică nu este nimic altceva decât dorința de a înțelege cine este Dumnezeu și de a ne întoarce să trăim alături de El. Salvatorul S-a rugat Tatălui Său: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”².

Chiar și având această declarație oferită de Însuși Salvatorul nostru, părerea predominantă cu privire la natura Tatălui și a Fiului, existență de-a lungul secolelor și împărtășită de majoritatea oamenilor, este în mod clar în contradicție cu învățăturile din scripturile sfinte.

Afirmăm cu respect că la baza Evangheliei lui Isus Hristos și a puterii Sale de a salva se află înțelegerea corectă a naturii Tatălui și Fiului.³

Importanța acestui principiu fundamental al Evangheliei lui Isus Hristos este confirmată de Prima Viziune a profetului Joseph Smith care a avut loc în anul 1820. Profetul a scris: „Am văzut două Personaje, ale căror strălucire și slavă întreceau orice descriere și care stăteau deasupra mea, în aer. Unul dintre Ele mi-a vorbit, chemându-mă pe nume, și a spus, arătând către celălalt – *Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!*”⁴.

Această experiență a băiatului Joseph, urmată de multe alte viziuni și revelații, ne arată că Dumnezeu există cu adevărat; Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos, sunt două ființe separate și distincte; omul este creat după chipul lui Dumnezeu; Tatăl nostru Ceresc este literalmente Tatăl lui Isus Hristos; Dumnezeu continuă să Se arate oamenilor; Dumnezeu este totdeauna aproape de noi și interesat de ceea ce facem; El ne răspunde la rugăciuni.

Chiar dacă apariții similare ale Tatălui și Fiului sunt relativ rare în

scrierile sfinte, faptul remarcabil este că Prima Viziune se potrivește atât de bine cu alte evenimente consemnate în scripturile sfinte.

În Noul Testament, de exemplu, citim mărturia finală a lui Ștefan înainte de a fi martirizat: El a spus: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu”⁵.

În timpul unei viziuni mărețe pe insula Patmos, apostolul Ioan îi vede pe „Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic”⁶ și pe Mielul lui Dumnezeu, care „[ne-a răscumpărat]... cu sângele [Său]”⁷.

În Cartea lui Mormon, doctrina referitoare la Tatăl și Fiul susține, ca o mărturie maiestuoasă, Biblia Sfântă. Cartea lui Mormon consemnează vizita Salvatorului nostru făcută nefiților, când glasul Tatălui, în prezența a aproape 2.500 de nefiți, îl prezintă pe Hristosul înviat: „Iată-L pe Fiul Meu Preaiubit, de Care Eu sunt foarte mulțumit, în Care Eu Mi-am slăvit numele – ascultați-L pe El”⁸.

În cele patru evanghelii, Hristos Însuși face referire la Tatăl Său din Cer de 160 de ori, iar în timpul slujirii Sale scurte, de trei zile, printre nefiți, precum este consemnat în Cartea lui

Mormon, El îl menționează pe Tatăl Său de 122 de ori.

De exemplu, în Matei, Isus spune: „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia *Tatălui meu* care este în ceruri”⁹.

În Ioan, El mărturisește: „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe *Tatăl* făcând”¹⁰.

Și în Luca, El exclamă: „*Tată*, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!”¹¹.

De fiecare dată când Domnul nostru face referire la Tatăl Său Ceresc, face acest lucru cu cel mai mare respect și cu cea mai mare supunere.

Spunând aceasta, sper să nu existe neînțelegeri. Isus Hristos este marele Iehova, Dumnezeul lui Israel, Mesia cel promis și, datorită ispășirii Sale infinite, este Salvatorul nostru și Mântuitorul lumii. Apostolul Pavel a declarat despre El: „În urmă, va veni sfârșitul, când [Hristos] va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu *Tatăl*, după ce [Hristos] va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere”¹².

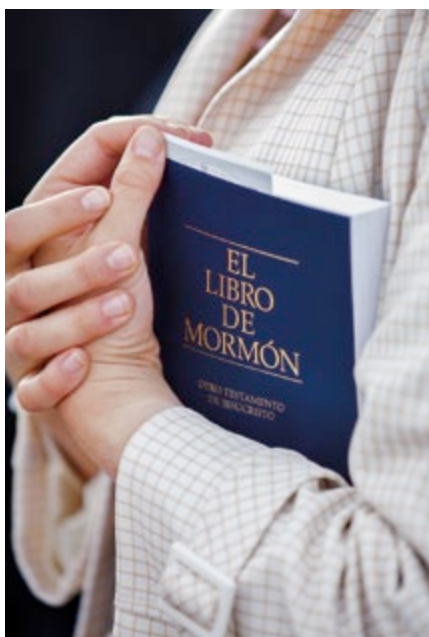
În seara dinaintea ispășirii Salvatorului, El a rostit mărețea Sa rugăciune mijlocitoare adresată Tatălui Său. El a spus:

„Și Mă rog nu numai pentru ei [cu alte cuvinte, apostolii Săi], ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.

Mă rog ca toți să fie *una*, cum Tu, *Tată*, ești în Mine și Eu în Tine; ca, și ei să fie *una în noi*, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.

Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una”¹³.

Tatăl și Fiul sunt ființe distincte, dar Ei sunt perfect uniți și sunt una, în putere și scop. Această unitate nu este doar a Lor; ci, Ei doresc ca această unitate să fie pentru toți cei care, cu devotament, vor urma

poruncile Lor și se vor supune acestora.

Cum poate cel care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu să ajungă să-I cunoască pe Tatăl și pe Fiul? Salvatorul nostru ne-a promis: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt... vă va învăța toate lucrurile”¹⁴.

În Cartea lui Mormon, Nefi, vorbind despre doctrina lui Hristos, a declarat că Duhul Sfânt „depune mărturie despre Tatăl și Fiul”¹⁵.

Este adevărat că puterea sau influența Duhului Sfânt poate fi simțită, ocazional, conform voinței Domnului, de orice persoană, indiferent de convingerea religioasă a acesteia. Dar îndrumarea deplină sau darul Duhului Sfânt poate fi primită doar după ce o persoană a primit cu „o inimă frântă și un spirit smerit”¹⁶ rânduiala botezului și pe cea a acordării darului Duhului Sfânt¹⁷ prin așezarea mâinilor pe cap. Acestea și celelalte rânduieli sacre pot fi înlăptuite doar sub îndrumarea și puterea preoției lui Dumnezeu. Cu privire la aceasta, suntem învățați:

„Și această preoție mai mare administreză Evanghelia și deține cheia

tainelor împărăției, chiar cheia cunoașterii lui Dumnezeu.

De aceea, puterea divinității se manifestă în rânduielile ei”¹⁸.

Având această cunoaștere, doctrina referitoare la Tatăl și Fiul este doctrina cu privire la familia eternă. Fiecare ființă umană a existat înainte, în calitate de copil de spirit, având părinți cerești,¹⁹ Hristos fiind Primul Născut al Tatălui în această familie cerească.²⁰

Acest lucru este valabil pentru fiecare dintre noi. Noi suntem copiii Tatălui nostru Ceresc.

Președintele Ezra Taft Benson, care a avut o perspectivă profetică, ne-a spus: „Ceea ce ne va surprinde cel mai mult, când vom trece de partea cealaltă a vălului, va fi faptul că ne vom da seama cât de bine Îl cunoaștem pe Tatăl nostru [din Cer] și cât de cunoscut ne este chipul Său”²¹.

Am învățat că nu este posibil să exprim prin cuvinte aceste lucruri care ne sunt făcute cunoscute doar prin intermediul Duhului Sfânt și a puterii lui Dumnezeu. În acord cu aceste lucruri, îmi depun mărturia solemnă despre realitatea, apropierea și bunătatea Tatălui nostru Etern și a Fiului Său

Sfânt, Isus Hristos. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Kenneth Scott Latourette, *A History of Christianity, volumul 1: Beginnings to 1500*, ediție revizuită (1975) și *A History of Christianity, volumul 2: Reformation to the Present*, ediție revizuită (1975); vezi, de asemenea, Diarmaid MacCulloch, *The Reformation* (2003).
2. Ioan 17:3.
3. Vezi *Lectures on Faith* (1985), p. 38–44.
4. Joseph Smith – Istorie – 1:17.
5. Faptele Apostolilor 7:56.
6. Apocalipsa 4:8.
7. Apocalipsa 5:9.
8. 3 Nefi 11:7.
9. Matei 7:21; subliniere adăugată.
10. Luca 5:19; subliniere adăugată.
11. Luca 23:46; subliniere adăugată.
12. 1 Corinteni 15:24. Pentru mai multe detalii despre Salvator și misiunea Sa, vezi „The Living Christ: The Testimony of the Apostles”, *Liahona*, apr. 2000, p. 2–3.
13. Ioan 17:20–22; subliniere adăugată.
14. Ioan 14:26.
15. 2 Nefi 31:18.
16. 3 Nefi 9:20; Moroni 6:2.
17. Vezi Ioan 3:5; 3 Nefi 11:31–38.
18. Doctrină și legăminte 84:19–20.
19. Vezi „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
20. Vezi Coloseni 1:15; Doctrină și legăminte 93:21.
21. Ezra Taft Benson, „Jesus Christ – Gifts and Expectations”, în *Speeches of the Year, 1974* (1975), p. 313; vezi, de asemenea, „Jesus Christ – Gifts and Expectations”, *Tambuli*, mai 1977, p. 24.

Vârșnicul Enrique R. Falabella
din Cei Șaptezeci

Căminul: școala vieții

[Lecțiile] se învață acasă – locul de pe pământ care poate deveni un colț de rai.

Unii părinți au ca motiv de scuză pentru greșelile făcute în cămin faptul că nu există școală în care să poată învăța cum să fie părinți buni.

În realitate, există o astfel de școală și poate fi cea mai bună dintre toate. Această școală se numește *cămin*.

În timp ce mă gândesc la experiențe din trecutul meu, îmi amintesc momente prețioase pe care le-am trăit alături de soția mea. În timp ce vă voi împărtăși aceste experiențe, poate vă veți aminti experiențe proprii – atât fericite, cât și triste din care învățăm în egală măsură.

1. Templul este locul

Când m-am întors din misiune, am cunoscut o tânără frumoasă cu părul negru și lung până în talie. Avea ochii mari și foarte luminoși și un zâmbet molipsitor. M-a cucerit din prima clipă în care am văzut-o.

Soția mea își stabilise obiectivul de a se căsători în templu, deși atunci era nevoie de o călătorie de aproximativ 6.400 de kilometri pentru a ajunge la cel mai apropiat templu.

Căsătoria noastră civilă a fost atât un eveniment fericit, cât și unul trist, căci am fost căsătoriți doar pentru această viață. Ofițerul stării civile a rostit cuvintele: „Și acum vă declar soț

și soție”, dar a adăugat imediat după aceea, „până când moartea vă va despărți”.

Așadar am făcut sacrificiile necesare pentru a economisi suficienți bani să cumpărăm două bilete dus până la Templul Mesa din Arizona.

În templu, am îngenuncheat înaintea altarului, iar un slujitor autorizat a rostit cuvintele pe care am dorit să le aud, prin care am fost declarați soț și soție pentru timp și toată eternitatea.

Un prieten ne-a invitat la Școala de duminică. În timpul adunării, s-a ridicat și ne-a prezentat celor din clasă. La sfârșitul adunării, un frate s-a apropiat de mine și a dat mâna cu mine, dându-mi o bancnotă de 20 de dolari. La scurt timp după aceea, un alt frate mi-a întins mâna și, spre surprinderea mea, mi-a dat, de asemenea, o bancnotă. M-am uitat repede după soția mea, care se afla în cealaltă parte a încăperii, și am strigat: „Blanquy, dă mâna cu fiecare!”.

După puțin timp primisem suficienți bani pentru a ne întoarce în Guatemala.

„În gloria celestă sunt trei ceruri sau grade;

Și, pentru a-l obține pe cel mai înalt, un om trebuie să intre în acest ordin al preoției”¹.

2. E nevoie de două persoane pentru a se isca o ceartă

Unul dintre motourile soției mele este: „E nevoie de două persoane pentru a se isca o ceartă, iar eu nu voi fi niciodată una dintre ele”.

Domnul a descris în mod clar trăsăturile care trebuie să se reflecte în relațiile noastre cu alți oameni. Acestea sunt convingerea, răbdarea îndelungată, bunătatea, blândețea și dragostea sinceră².

În anumite culturi, actele de violență domestică au loc din ce în ce mai puțin, ceea ce ne bucură. Cu toate acestea, suntem încă departe de a elimina abuzul emoțional. Răul cauzat de această formă de abuz rămâne întipărit în mintea noastră, ne afectează personalitatea, sădește sentimente de ură în inimile noastre, duce la pierderea încrederii în sine și ne umple de frică.

Pecetluirea în templu ca soț și soție nu este suficientă. Trebuie, de asemenea, să trăim o viață celestă.

3. Un copil care cântă este un copil fericit

Acesta este un alt moto pe care soția mea îl amintește în mod frecvent.

Salvatorul a înțeles importanța muzicii sacre. În scripturi este consemnat că, după ce au sărbătorit Paștele: „Au cântat cântările de laudă [și] au ieșit în muntele Măslinilor”³.

Și, vorbind prin intermediul profetului Joseph Smith, El a spus: „Pentru că sufletul Meu se bucură în cântecul inimii; da, cântecul dreptilor este o rugăciune pentru Mine și i se va răspunde cu o binecuvântare asupra capetelor lor”⁴.

Cât de emoționant este să auzim un copil, care a fost învățat de părinții săi, cum cântă „Copil al Domnului”⁵!

4. Vreau să-mi dai o îmbrățișare

Cuvintele „te iubesc”, „mulțumesc foarte mult” și „iartă-mă” sunt ca un

leac pentru suflet. Ele transformă lacrimile în fericire. Oferă alinare sufletului abătut și sunt în ton cu sentimentele pline de tandrețe ale inimii noastre. Așa cum plantele se ofilesc fără apa atât de necesară, iubirea noastră se stinge și moare dacă punem capăt cuvintelor și gesturilor de dragoste.

Îmi amintesc zilele în care obișnuiam să trimitem scrisori de dragoste prin poștă, cum adunam câteva monede pentru a-i suna pe cei dragi ai noștri dintr-o cabină telefonică sau cum desenam ori scriam poezii de dragoste pe coli albe de hârtie.

Astăzi, toate acestea par atât de demodate încât le-am putea expune într-un muzeu!

Tehnologia din zilele noastre ne permite să înfăptuim miracole. Cât de ușor este să trimiți un mesaj text de dragoste și recunoștință! Tinerii fac acest lucru tot timpul. Mă întreb dacă acest obicei și altele, la fel de frumoase, continuă după ce ne întemeiem un cămin. În unul dintre mesajele text pe care le-am primit recent de la soția mea este scris: „O îmbrățișare cât

cerul de mare, un sărut cald ca soarele și o seară luminoasă ca luna. Să ai o zi frumoasă, te iubesc”.

Simt că plutesc de fericire când primesc un astfel de mesaj.

Tatăl nostru din Cer este un exemplu desăvârșit când vine vorba de exprimarea iubirii. Când L-a prezentat pe Fiul Său, El a folosit cuvintele: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”⁶.

5. Îndrăgesc Cartea lui Mormon și Îl iubesc pe Salvatorul meu, Isus Hristos

Mă emoționez când o văd pe soția mea că citește Cartea lui Mormon în fiecare zi. Când face aceasta, simt mărțuria pe care o are, prin simplul fapt că văd bucuria de pe chipul ei în timp ce citește paragrafele care mărturisesc despre misiunea Salvatorului.

Cât de înțelepte sunt cuvintele Salvatorului nostru: „Cercetați scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața vecinică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”⁷!

Inspirat de acestea, am întrebato pe nepoata mea, Raquel, care a învățat recent să citească: „Ce-ai spune dacă

ți-ai stabili un obiectiv să citești Cartea lui Mormon?”.

Răspunsul ei a fost: „Bunicule, dar e foarte greu. Este o carte mare”.

Apoi am rugat-o să citească o pagină pentru mine. Am luat un ceas și am cronometrat-o. I-am spus: „Ți-a luat doar trei minute, iar versiunea în limba spaniolă a Cărții lui Mormon are 642 de pagini, așadar ai nevoie de 1.926 de minute”.

Ca să nu o sperii și mai mult, am împărțit acel număr la 60 de minute și i-am spus că ar avea nevoie de doar 32 de ore să o citească – mai puțin de o zi și jumătate!

Apoi mi-a spus: „Atunci e așa de ușor, bunicule”!

În cele din urmă, Raquel, fratele ei Esteban și ceilalți nepoți ai noștri au avut nevoie de mai mult timp decât atât deoarece aceasta este o carte ce trebuie citită în spiritul rugăciunii și meditației.

Odată cu trecerea timpului, pe măsură ce învățăm să ne desfășurăm în scripturi, vom exclama asemenea psalmistului: „Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea”⁸!

6. Nu este suficient să cunoaștem scripturile; trebuie să trăim în acord cu principiile lor

Îmi amintesc că, după ce m-am întors din misiune, timp în care citisem scripturile cu sârguință, am crezut că știam totul. În timp ce am mers împreună la întâlniri, Blanquy și cu mine am studiat scripturile împreună. Am folosit multe dintre notițele și referințele făcute de mine pentru a-i împărtăși cunoștințele mele despre Evanghelie. După ce ne-am căsătorit am ajuns la o concluzie izbitoare în timp ce am învățat o lecție importantă de la ea: poate că am încercat să o *învăț* Evanghelia, dar ea m-a învățat cum să o *pun în practică*.

Când Salvatorul a încheiat cuvântarea de pe munte, El a oferit acest sfat înțelept: „De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă”⁹.

Cei care trăiesc conform principiilor celeste găsite în scripturi oferă alinare celor aflați în suferință. Aduc bucurie celor deprimăți, îndrumare celor pierduți, pace celor aflați în suferință și oferă călăuzire sigură celor care caută adevărul.

În concluzie:

1. Templul este locul.
2. E nevoie de două persoane pentru a se isca o ceartă, iar eu nu voi fi niciodată una dintre ele.
3. Un copil care cântă este un copil fericit.
4. Vreau să-mi dai o îmbrățișare.
5. Îndrăgesc Cartea lui Mormon și Îl iubesc pe Salvatorul meu, Isus Hristos.
6. Nu este suficient să cunoaștem scripturile; trebuie să trăim în acord cu principiile lor.

Aceste lecții și multe altele se învață acasă – locul de pe pământ care poate deveni un colț de rai¹⁰. Depun mărturie că Evanghelia lui Isus Hristos și planul Tatălui nostru Ceresc oferă o călăuză sigură în această viață și promisiunea vieții veșnice, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 131:1–2.
2. Vezi Doctrină și legăminte 121:41.
3. Marcu 14:26.
4. Doctrină și legăminte 25:12.
5. „Copil al Domnului”, *Immuri*, nr. 191.
6. Matei 3:17; vezi, de asemenea, Marcu 1:11; 3 Nefi 11:7.
7. Ioan 5:39.
8. Psalmii 119:103.
9. Matei 7:24.
10. Vezi *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), p. 43, 150.

Vârstnicul Erich W. Kopischke
din Cei Șaptezeci

Să fim acceptați de Domnul

Căutarea și primirea acceptării Domnului ne vor conduce la cunoașterea că suntem aleși și binecuvântați de El.

Îmi amintesc că, atunci când eram copil, tatăl meu mă lua uneori cu el pentru a face lucruri împreună. Aveam o mică grădină la câțiva kilometri depărtare de locuința noastră și, în fiecare anotimp, erau întotdeauna foarte multe de făcut în vederea pregătirii grădinii. Lucram la foișor sau construiam ori reparam garduri. Îmi amintesc că această muncă avea loc mereu când afară era ger, când ninge tare sau când ploua torențial. Dar mi-a plăcut. Tatăl meu obișnuia să mă învețe modul în care să fac lucrurile cu răbdare și bunăvoință.

Într-o zi m-a rugat să strâng un șurub și m-a avertizat: „Amintește-ți, dacă îl strângi prea tare, se va rupe”. Cu mândrie, am dorit să îi arăt ce pot face. Am strâns cu toată puterea și, bineînțeles, am rupt șurubul. A făcut un comentariu hazliu și am luat-o de la capăt. Chiar și când „greșeam”, întotdeauna simțeam dragostea sa și încrederea sa în mine. A decedat cu mai mult de zece ani în urmă, dar continui să-mi amintesc învățăturile sale, să simt dragostea sa, să mă pot bucura de încurajarea și să simt acceptarea sa.

Sentimentul de a fi acceptat de o persoană pe care o iubim reprezintă o

nevoie umană primară. Faptul de a fi acceptat de oameni buni ne motivează. Sporește sentimentul de autoapreciere și de încredere în sine. Cei care nu au parte de acceptare din partea unui anumit grup de multe ori caută acest lucru în altă parte. Se pot îndrepta către oameni care nu sunt interesați de bunăstarea lor. Se pot atașa de așa-zii prieteni și, în încercarea de a dobândi aprecierea pe care o caută, fac lucruri care știu că nu sunt drepte. Caută acceptare purtând haine produse de o anumită firmă pentru a transmite un sentiment de apartenență sau statut. Pentru anumiți indivizi, dobândirea unui rol sau a unei poziții proeminente poate indica, de asemenea, un mod de a căuta acceptare. Ei își pot defini valoarea prin prisma unei poziții pe care o dețin sau a unui statut dobândit.

Chiar și în cadrul Bisericii întâlnim uneori această mentalitate. Dobândirea acceptării din partea surselor necorespunzătoare sau din motive incorecte ne poate duce pe o cale periculoasă – de natură să ne ducă în rătăcire și, chiar, către pieire. În loc să ne simțim prețuiți și să avem încredere în noi, ne vom simți, în cele din urmă, abandonați și inferiori.

Alma l-a sfătuit pe fiul său, Helaman: „Vezi să te uiți către Dumnezeu și să trăiești”¹. Sursa supremă de împuternicire și de acceptare nesfârșită este reprezentată de Tatăl nostru Ceresc și Fiul Său, Isus Hristos. Ei ne cunosc. Ei ne iubesc. Ei nu ne acceptă pentru titlul sau poziția noastră. Ei nu se uită la statutul nostru. Ei se uită în inima noastră. Ei ne acceptă pentru ceea ce suntem și pentru ceea ce ne străduim să devenim. A căuta și a primi acceptare din partea Lor, va fi întotdeauna un fapt care ne va înălța și încuraja.

Vă voi împărtăși un tipar simplu care, dacă este urmat, ne poate ajuta pe noi toți să avem parte de acceptarea supremă. Acest tipar a fost făcut cunoscut de către Domnul prin intermediul profetului Joseph Smith: „Adevărat vă spun vouă, toți aceia, dintre ei, care știu că inima lor este cinstită și frântă, și spiritul lor este smerit, și sunt dornici să respecte legămintele prin sacrificiu – da, fiecare sacrificiu pe care Eu, Domnul, îl voi porunci – aceștia sunt acceptați de Mine”².

Acest tipar constă în trei pași simpli:

1. să știm că inima noastră este cinstită și frântă,
2. să știm că spiritul nostru este smerit și
3. să fim dornici să respectăm legămintele prin sacrificiu, așa cum a poruncit Domnul.

Mai întâi, trebuie să știm că inima noastră este cinstită și frântă. Cum știm acest lucru? Începem cu o autoevaluare sinceră. Inima este centrul sentimentelor noastre. Privind înăuntru inimii noastre, ne autoevaluăm. Ceea ce nu știe nimeni din jurul nostru, noi știm cu siguranță. Știm care sunt motivele și dorințele noastre. Când ne autoevaluăm în mod sincer și corect,

nu ne justificăm greșelile și nici nu ne păcălim singuri.

De asemenea, există o cale prin care putem judeca dacă inima noastră este frântă. O inimă frântă este o inimă blândă, deschisă și receptivă. Când Îl aud pe Salvator spunând: „Iată, Eu stau la ușa, și bat”³, Îl aud bătând la ușa inimii mele. Dacă Îi deschid această ușa, sunt mult mai receptiv la îndemnul Spiritului și accept mai mult voia lui Dumnezeu.

Pe măsură ce, în mod sincer și rugându-ne, medităm cu privire la măsura în care inima noastră este cinstită și frântă, suntem învățați de către Duhul Sfânt. Primim o confirmare plăcută sau o corectare tandră care ne invită să acționăm.

Apoi, trebuie să știm că spiritul nostru este smerit. Cuvântul *smerit*, în Dicționarul Oxford, are următoarea definiție: „sentiment de remușcare sau dovadă de remușcare în momentul în care cineva recunoaște faptul că a greșit”⁴. Dacă avem spiritul smerit, ne recunoaștem păcatele și defectele. Putem fi învățați „despre [toate] lucrurile

legate de dreptate”⁵. Simțim întristare după voia lui Dumnezeu și suntem dornici să ne pocăim. Un spirit smerit este dornic să asculte „[chemările] Spiritului Sfânt.”⁶

Un spirit smerit este manifestat prin bunăvoința și hotărârea noastră de a acționa. Suntem dornici să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, să ne pocăim, să învățăm și să ne schimbăm. Suntem dornici să ne rugăm: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta”⁷.

Al treilea pas pe care trebuie să îl facem pentru a fi acceptați de Domnul este hotărârea luată cu bună știință de a respecta legămintele prin sacrificiu, „da, fiecare sacrificiu pe care Eu, Domnul, îl voi porunci”⁸. Prea des, credem că termenul *sacrificiu* se referă la ceva mareț sau greu de făcut pentru noi. În anumite situații, acest lucru poate fi adevărat, dar de cele mai multe ori se referă la faptul de a trăi zilnic asemenea unui adevărat ucenic al lui Hristos.

Un mod în care respectăm legămintele prin sacrificiu este acela de a lua în mod demn din împărtășanie în fiecare săptămână. Ne pregătim

în mod conștient pentru rânduiala sacră. Reînnoim și confirmăm din nou promisiunile sacre făcute Domnului. În acest fel, simțim acceptarea Lui și primim asigurarea Sa că eforturile noastre sunt recunoscute și păcatele noastre sunt iertate prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos. În timpul acestei rânduiei, Domnul ne promite că, în măsura în care suntem dornici să luăm asupra noastră numele Fiului Său și să ne amintim totdeauna de El și să ținem poruncile pe care El ni le-a dat, vom avea totdeauna Spiritul Său cu noi. Faptul de a avea Duhul Sfânt ca însoțitor permanent reprezintă indicatorul suprem al acceptării noastre de către Dumnezeu.

Alte modalități de a respecta legămintele prin sacrificiu sunt acceptarea unei chemări în cadrul Bisericii și slujirea cu credință în acea chemare sau acceptarea invitației adresată de către profetul nostru Thomas S. Monson de a ne întinde brațele către cei care stau pe margine și care au nevoie de salvare spirituală. Respectăm legămintele prin sacrificiu slujind în mod discret în cartierul nostru sau în comunitate

ori identificând numele strămoșilor noștri și înfăptuind pentru ei lucrarea din templu. Respectăm legămintele prin sacrificiu prin simplul fapt de a ne strădui să fim neprihăniți, să fim deschiși și de a da ascultare îndemnelor Spiritului în viața noastră de zi cu zi. Uneori, pentru a respecta legămintele nu trebuie să facem nimic mai mult decât să rămânem fermi și credincioși atunci când ne confruntăm cu dificultăți și provocări ale vieții.

După ce ne explică tiparul privind modul în care putem fi acceptați de El, Domnul folosește un exemplu deosebit pentru a arăta modul în care vom avea de câștigat, în calitate de persoane individuale și ca familii, dacă noi căutăm acceptarea Sa. El a spus: „Pentru că Eu, Domnul, îi voi face să producă la fel ca un pom foarte roditor, care este sădit într-un pământ fertil, lângă o apă curgătoare, pură, care dă multe fructe prețioase”⁹.

Pe măsură ce, în mod personal, dăm ascultare Spiritului Domnului și simțim acceptarea Sa, vom fi binecuvântați peste puterea noastră de a înțelege și vom produce multe roade ale

neprihănirii. Ne vom număra printre cei cărora El le-a spus: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău”¹⁰.

Căutarea și primirea acceptării Domnului ne vor conduce la cunoașterea că suntem aleși și binecuvântați de El. Vom dobândi o încredere sporită că El ne va conduce și ne va îndruma către bine. Îndurarea Sa blândă va deveni clară în inima, viața și familia noastră.

Din toată inima vă invit să căutați acceptarea Domnului și să vă bucurați de binecuvântările Sale promise. Pe măsură ce urmăm tiparul simplu pe care Domnul ni l-a prezentat, vom ajunge să cunoaștem că suntem acceptați de El, indiferent de funcția noastră, de statutul nostru sau de incapacitățile noastre lumești. Acceptarea Sa plină de dragoste ne va motiva, ne va mări credința și ne va ajuta să facem față la tot ceea ce întâmpinăm în viață. În pofida provocărilor noastre, vom învinge, vom prospera¹¹ și vom avea o stare de fericire¹². Ne vom găsi printre cei cărora Domnul le-a spus:

„Nu vă temeți, copii mici, pentru că sunteți ai Mei și Eu am biruit lumea și voi sunteți dintre cei pe care Tatăl Meu Mi i-a dat;

Și nimeni dintre cei pe care Mi i-a dat Tatăl nu va fi pierdut”¹³.

În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Alma 37:47.
2. Doctrină și legămintele 97:8.
3. Apocalipsa 3:20.
4. *Oxford Dictionaries Online*, „contrite (smerit)” oxforddictionaries.com.
5. Alma 21:23.
6. Mosia 3:19.
7. Luca 22:42.
8. Doctrină și legămintele 97:8.
9. Doctrină și legămintele 97:9.
10. Matei 25:21.
11. Vezi Mosia 2:1-3.
12. Vezi Mosia 2:41.
13. Doctrină și legămintele 50:41-42.

Vârșnicul Bruce D. Porter
din Cei Șaptezeci

Dimineți frumoase

Nu trebuie să ne temem de viitor sau să permitem ca speranța și îndrăzneala să ne fie șovăielnice, deoarece Dumnezeu este cu noi.

Într-o seară de joi, în Ierusalim, Isus și ucenicii Lui s-au întâlnit într-o cameră de sus pentru a sărbători Paștele. Bărbații care au fost cu El nu au știut că acea cină urma să fie cunoscută, într-o bună zi, drept Cina cea de taină. Dacă ar fi știut acest lucru și însemnătatea sa, ar fi plâns.

Dar Învățătorul lor a înțeles pe deplin că, la scurt timp, urma să treacă prin chinurile din Ghetsimani și de pe Căpățâna. Cele mai dificile momente din istoria lumii erau iminente; cu toate acestea, Isus le-a spus: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33).

Trăim în vremuri tulburi și nesigure despre care Domnul i-a profetisit lui Enoh că vor fi „zilele răutății și ale răzbunării” (Moise 7:60). Deși, în viitor, putem avea parte de încercări și momente dificile, și noi avem motive să îndrăznim și să ne bucurăm, pentru că trăim în ultima dispensație în care Dumnezeu a restaurat Biserica și împărăția Sa pe pământ pentru a pregăti întoarcerea Fiului Său.

În cadrul conferinței din luna aprilie a anului 2004, președintele Boyd K. Packer a vorbit despre nepoții săi și despre lumea din ce în ce mai nesigură în care trăiesc. El a spus: „Ei vor vedea multe evenimente care se

vor întâmpla în cursul vieții lor. Unele dintre acestea le vor pune la încercare curajul și le vor mări credința. Dar, dacă ei caută prin rugăciune ajutor și îndrumare, lor li se va da putere asupra lucrurilor adverse”.

Și, mai târziu, el a adăugat: „Valorile morale de care civilizația însăși trebuie să depindă se înrăutățesc continuu. Cu toate acestea, eu nu mă tem de viitor” („Nu vă temeți”, *Liahona*, mai 2004, p. 77, 78).

Dragi frați și surori, nu trebuie să ne temem de viitor sau să permitem ca speranța și îndrăzneala să ne fie șovăielnice, deoarece Dumnezeu este cu noi. Printre primele sfaturi consemnate pe care le-a oferit Isus în Galileea noilor Săi ucenici chemați se numără invitația din trei cuvinte: „Nu

te teme” (Luca 5:10). El a repetat acest sfat de multe ori în timpul slujirii Sale. Salvatorul le-a spus sfinților Săi din zilele noastre: „De aceea, îndrăzniți și nu vă temeți, pentru că Eu, Domnul, sunt cu voi și am să stau lângă voi” (D&L 68:6).

Domnul va sta alături de Biserica Sa și poporul Său și-i va păstra în siguranță până la venirea Sa. În Sion și în țărâșii săi va fi pace, pentru că El a declarat: „Și pentru ca adunarea în ținutul Sionului și în țărâșii săi să poată fi pentru apărare și pentru refugiu împotriva furtunii și împotriva mâniei când aceasta va fi revărsată fără amestec pe întreg pământul” (D&L 115:6).

Biserica este ca un zid protector pentru membrii ei. Deși condițiile din lume pot fi, uneori, supărătoare, sfinții din zilele din urmă credincioși vor găsi loc de refugiu în țărâșii Sionului. Domnul a hotărât ca piatra care s-a dezlipit din munte fără ajutorul vreunei mâini să se rostogolească și să umple tot pământul (vezi Daniel 2:31–45; D&L 65:2). Și nicio putere omenească nu poate s-o oprească din drumul ei.

Profetul Nefi a avut o viziune în care a văzut că, în ultimele zile, puterea Mielului lui Dumnezeu se va pogori „asupra celor care făcuseră legământ cu Domnul”, iar ei vor fi „înarmați cu dreptate și cu puterea lui Dumnezeu în mare slavă” (1 Nefi 14:14).

Fiecare dintre noi și dintre membrii familiilor noastre poate fi înarmat cu puterea lui Dumnezeu ca mijloc de apărare dacă, pur și simplu, va rămâne fidel Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și-I va permite Spiritului să-i fie îndrumător. Poate că vom avea încercări și nu vom înțelege tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Dar, dacă ne încredem cu umilință și răbdare în Domnul, El ne va oferi tărie și îndrumare pentru a face față fiecărei provocări pe care o avem de înfruntat. Când singura noastră dorință este de a-L mulțumi pe El, noi vom fi binecuvântați cu o pace sufletească profundă.

În primele zile ale restaurării, membrii Bisericii au avut parte de încercări grele. Referitor la acele momente, președintele Brigham Young a spus: „Când am fost înconjurat de gloate care mă amenințau cu moartea și distrugerea în fiecare moment, îmi amintesc că m-am simțit la fel de fericit [și] liniștit în inima mea precum mă simt acum. Șansele de reușită pot părea foarte neclare și mici, dar nu a fost niciun moment în care să nu știu că rezultatele aduse de această Evanghelie vor fi benefice cauzei adevărului” (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], p. 357).

Colegul meu din misiune, Paul, a fost o persoană care, mereu, strălucea de bucurie. După ce a devenit tată, a fost diagnosticat cu scleroză multiplă. În ciuda necazurilor care au urmat, el a continuat să-i slujească pe alții cu bucurie și să-și păstreze simțul umorului. Odată, a intrat în biroul meu în primul său cărucior cu roțile și a spus: „Viața este mai bună într-un cărucior cu roțile motorizat”. Îmi voi aduce aminte totdeauna de el cum, cu câțiva ani înainte de a muri, ținea torța olimpică ridicată și mergea în căruciorul său cu roțile în timp ce sute de oameni ovaționau. Asemenea acelei

flăcări mereu aprinse, credința lui Paul nu s-a stins niciodată din pricina greutăților vieții.

Când eram student la Universitatea Brigham Young, am locuit într-o casă împreună cu mai mulți tineri. Colegul meu de cameră, Bruce, a fost cea mai optimistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Nu l-am auzit niciodată vorbind în mod negativ despre vreo persoană sau despre vreo situație și era imposibil să nu te simți încurajat în prezența sa. Buna sa dispoziție era rezultatul unei încrederi ferme în Salvator și în Evanghelia Sa.

Într-o zi rece de iarnă, un alt prieten de-al meu, Tom, se plimba prin campusul universității. Era abia ora 7:00 dimineața, iar campusul era pustiu și învăluit în întuneric. Ningea abundent și bătea un vânt aspru. „Ce vreme groaznică”, s-a gândit Tom. Mergând mai departe, în întuneric și prin zăpadă, a auzit pe cineva cântând.

Cum era de așteptat, printre fulgii de nea s-a ivit prietenul nostru mereu optimist, Bruce. Cu brațele îndreptate către cer, el cânta o piesă din muzicalul de pe Broadway, *Oklahoma*: „O, ce dimineață frumoasă! „O, ce clipe senine! Am un sentiment puternic că azi totul va fi bine!” (Richard Rodgers și Oscar Hammerstein II, „Oh, What a Beautiful Mornin'”, [1943]).

În anii ce-au urmat de-atunci, acel glas plăcut din mijlocul furtunii cumplite a devenit pentru mine un simbol ce definește credința și speranța. Chiar și într-o lume din ce în ce mai întunecată, noi, sfinții din zilele din urmă, putem cânta cu bucurie, știind că puterile cerului sunt date Bisericii și poporului lui Dumnezeu. Ne putem bucura de faptul că știm că va urma o dimineață frumoasă – zorii zilei milenare, când Fiul lui Dumnezeu va apărea la răsărit și va domni din nou pe pământ.

Mă gândesc, de asemenea, la alte două dimineți frumoase din istoria lumii. În frumoasa dimineață a unei zile senine din primăvara anului 1820, în Palmyra, New York, un tânăr băiat pe nume Joseph Smith a mers într-o dumbravă și a îngenuncheat în rugăciune. Răspunsul la acea rugăciune, apariția Tatălui și a Fiului, a inaugurat dispensația plenitudinii timpurilor și restaurarea Bisericii lui Isus Hristos pe pământ.

Iar zorii unei alte dimineți și mai frumoase s-au ivit acum aproape 2.000 de ani, în imediata apropiere a zidurilor Ierusalimului. Soarele a avut, fără o îndoială, o strălucire deosebită în acea dimineață de Paște. Un grup mic de femei venise la mormântul din grădină, sperând să poată unge trupul Domnului răstignit. Doi îngeri au întâmpinat femeile și au declarat: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat” (Luca 24:5–6).

Depun mărturie despre triumful lui Isus Hristos asupra păcatului și morții. Mărturisesc despre planul milos al Tatălui Etern și despre dragostea Sa nepieritoare. Este rugăciunea mea ca, de fiecare dată când ne trezim dimineața, să privim spre cer și să spunem cu credință: „O, ce dimineață frumoasă!”, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârșnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Răscumpărarea

În măsura în care Îl urmăm pe Hristos, noi căutăm să participăm la lucrarea Sa de răscumpărare.

În perioada colonizării, forța de muncă era foarte căutată în America. În secolul al XVIII-lea și la începutul secolului al XIX-lea, potențialii muncitori imigranți erau recrutați în Marea Britanie, Germania și alte țări europene, dar mulți dintre cei care doreau să plece nu-și permiteau să achite costul călătoriei. Nu era un lucru neobișnuit ca aceștia să călătorească după ce încheiau un contract prin care se obligau să muncească după sosire, o anumită perioadă de timp, fără a fi plătiți. Alții veneau promițând că membrii familiei care se aflau deja în America aveau să achite costul călătoriei la sosire dar, dacă acest lucru nu se întâmpla, noii veniți erau obligați să muncească în schimbul prețului călătoriei. Termenul folosit pentru a descrie acest tip de imigranți era „răscumpărători”. Ei trebuiau să răscumpere costul călătoriei – să-și cumpere libertatea – prin munca lor.¹

Printre cele mai importante titluri care Îl descriu pe Isus Hristos este acela de Răscumpărător. Așa cum am arătat în scurta mea relatare despre „răscumpărătorii” imigranți, cuvântul *răscumpăra* înseamnă a plăti o datorie sau a te achita de o obligație. *A răscumpăra* poate însemna și a salva sau a elibera plătind o răscumpărare. Dacă cineva comite o greșală și, apoi,

o corectează, spunem că s-a răscumpărat. Fiecare dintre aceste înțelegeri sugerează aspecte diferite ale măreției răscumpărării împlinite de Isus Hristos prin ispășirea Sa, care include, conform definiției din dicționar, „eliberarea de păcat și pedepsele pentru acesta printr-un sacrificiu făcut pentru păcătos”².

Răscumpărarea împlinită de Salvator are două aspecte. Primul, ea plătește pentru încălcarea lui Adam și căderea, care a rezultat, a omului,

biruind ceea ce s-ar putea numi efectele directe ale căderii – moartea fizică și moartea spirituală. Moartea fizică este bine înțeleasă; moartea spirituală înseamnă separarea omului de Dumnezeu. Potrivit cuvintelor lui Pavel: „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos” (1 Corinteni 15:22). Această răscumpărare de la moartea fizică și de la cea spirituală este atât universală, cât și necondiționată.³

Al doilea aspect al ispășirii Salvatorului este răscumpărarea de la ceea ce s-ar putea numi consecințele indirecte ale căderii – păcatele proprii care nu au nicio legătură cu încălcarea lui Adam. Din cauza căderii, noi ne naștem într-o lume muritoare, în care păcatul – adică nesupunerea față de legea instituită de Divinitate – este prezent peste tot. Vorbind despre noi toți, Domnul spune:

„Tot așa, când ei încep să crească, păcatul se concepe în inima lor și ei gustă amarul pentru a învăța cum să prețuiască binele.

Și lor le este dat să deosebească binele de rău; de aceea, ei pot acționa pentru ei înșiși” (Moise 6:55–56).

Pentru că ne aflăm la vârsta responsabilității și facem alegeri, răscumpărarea păcatelor noastre este condiționată – condiționată de mărturisirea și abandonarea păcatului și întoarcerea spre o viață pioasă sau, cu alte cuvinte, condiționată de pocăință (vezi D&L 58:43). Domnul poruncește: „De aceea, învață-i pe copiii tăi că toți oamenii, de pretutindeni, trebuie să se pocăiască sau ei nu vor putea, în niciun mod, să moștenească împărăția lui Dumnezeu, pentru că niciun lucru care nu este curat nu poate locui acolo sau nu poate locui în prezența Sa” (Moise 6:57).

Suferințele Salvatorului în Ghetsi-mani și agonia Sa pe cruce ne răscumpără păcatele prin împlinirea cerințelor dreptății. El arată milă și îi iartă pe cei care se pocăiesc. Ispășirea împlinește, de asemenea, ceea ce dreptatea ne datorează nouă, vindecând și compensând orice suferință am îndurat fără să avem vreo vină. „Căci iată, El suferă durerile tuturor oamenilor, da, durerile fiecărei făpturi vii, atât bărbați, cât și femei și copii, care fac parte din familia lui Adam” (2 Nefi 9:21; vezi, de asemenea, Alma 7:11–12).⁴

În măsura în care Îl urmăm pe Hristos, noi căutăm să participăm la lucrarea Sa de răscumpărare și să ajutăm

la realizarea ei. Cea mai mare slujire pe care o putem face altora în această viață, începând cu cei din propria familie, este să-i aducem la Hristos prin credință și pocăință; astfel ei pot simți actul răscumpărării înfăptuit de El – pace și bucurie acum și nemurire și viață eternă în lumea care va veni. Munca misionarilor noștri este o expresie magnifică a iubirii răscumpărătoare a Domnului. Ca mesageri autorizați ai Săi, ei oferă binecuvântările incomensurabile ale credinței în Isus Hristos, pocăinței, botezului și darului Duhului Sfânt, deschizând calea spre renaștere spirituală și răscumpărare.

De asemenea, putem ajuta la răscumpărarea de către Domnul a celor aflați dincolo de mormânt. „Vârstnicii credincioși ai acestei dispensații, când părăsesc viața muritoare, continuă munca lor de predicare a Evangheliei pocăinței și mântuirii, prin sacrificiul Singurului Fiu Născut al lui Dumnezeu, printre aceia care sunt în întuneric și sub robia păcatului în marea lume a spiritelor morților” (D&L 138:57). Cu ajutorul muncii pentru cei morți pe care o înfăptuim în templele lui Dumnezeu, pot fi eliberați chiar și aceia care au murit în robia păcatului.⁵

Deși cele mai importante aspecte ale răscumpărării au legătură cu pocăința și iertarea, există și un aspect temporal foarte important. Se spune că Isus umbla din loc în loc și făcea

bine (vezi Faptele apostolilor 10:38), îi vindeca pe bolnavi și infirmi, hrănea mulțimi înfometate și propovăduia despre o cale nespus mai bună. „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:28). La fel putem face și noi, sub influența Spiritului Sfânt, putem merge din loc în loc și să facem bine, urmând exemplul de răscumpărare al Învățătorului.

Acest fel de muncă de răscumpărare înseamnă să-i ajutăm pe oameni cu problemele pe care le au. Înseamnă să ne împrietenim cu cei sărmani și cu cei slabi, să alinăm suferințe, să îndreptăm greșeli, să apărăm adevărul, să întărim generația care se ridică și să creăm siguranță și fericire în cămin. O mare parte a muncii noastre de răscumpărare pe pământ înseamnă să-i ajutăm pe alții să crească și să-și realizeze speranțele și aspirațiile drepte.

Un exemplu din romanul *Mizérable* al lui Victor Hugo, deși ficțiune, m-a impresionat și m-a inspirat mereu. Aproape de începutul povestirii, episcopul Bienvenu îi oferă hrană și adăpost peste noapte lui Jean Valjean, care tocmai fusese eliberat din închisoare, unde stătuse 19 ani pentru că furase o pâine pentru a-i hrăni pe copiii înfometați ai surorii lui. Abrutizat și înrăit, Valjean răspunde bunății episcopului Bienvenu furându-i obiectele de argint. Reținut ulterior de jandarmi suspicioși, Valjean minte că argintăria îi fusese dăruită. Când jandarmii l-au adus înapoi în casa episcopului, spre marea surpriză a lui Valjean, episcopul Bienvenu confirmă istorisirea sa și, pentru a fi mai convingător, spune: „Dar ți-am dat și sfeșnicele care sunt și ele din argint și pe care le-ai fi putut vinde cu 200 de franci. De ce nu le-ai luat împreună cu tăvile?...”

Episcopul s-a apropiat de el și i-a spus în șoaptă:

«Nu uita niciodată că mi-ai promis că vei folosi acest argint pentru a deveni un om onest».

Jean Valjean, care nu-și amintea de această promisiune, era derutat. Episcopul... a continuat, vorbind în mod serios:

«Jean Valjean, fratele meu, tu nu mai aparții răului, ci binelui. Sufletul tău este ceea ce cumpăr pentru tine. Îl scap de gândurile întunecate și de condamnare și îl dau lui Dumnezeu!».

Jean Valjean a devenit, într-adevăr, un om nou, un om onest și binefăcătorul multora. De-a lungul vieții, el a păstrat cele două sfeșnice de argint care-i amintea că viața sa fusese răscumpărată pentru a-I sluji lui Dumnezeu.⁶

Unele feluri de răscumpărare temporală au la bază eforturi unite. Răscumpărarea temporală este unul dintre motivele pentru care Salvatorul a creat o biserică. Pentru că suntem organizați în cvorumuri și organizații auxiliare și în țărushi, episcopii și ramuri, noi ne putem învăța și încuraja unul pe altul în Evanghelie și putem apela la oameni și resurse pentru a face față exigențelor vieții. Oamenii care acționează singuri sau în grupuri ad-hoc nu pot asigura întotdeauna mijloacele necesare pentru a soluționa

probleme mai mari. Ca ucenici ai lui Isus Hristos, noi suntem o comunitate de sfinți, organizată pentru a ajuta la răscumpărarea nevoilor semenilor noștri sfinți și ale multor altora de pe glob la care putem ajunge.

Datorită acțiunilor noastre umanitare de anul trecut, menționate de vârstnicul Dallin H. Oaks, 890.000 de oameni din 36 de țări au apă potabilă, 70.000 de oameni din 57 de țări au scaune cu roțile, 75.000 de oameni din 25 de țări au vederea mai bună și oameni din 52 de țări au primit ajutor după dezastre naturale. Conlucrând cu alte organizații, Biserica a contribuit la vaccinarea a aproximativ 8 milioane de copii și i-a ajutat cu bunuri necesare vieții pe sirienii din taberele de refugiați din Turcia, Liban și Iordania. În același timp, în anul 2012, membrii nevoiași ai Bisericii au beneficiat de o asistență, provenită din daruri de post și alte donații, în valoare de peste 500 de milioane de dolari. Vă mulțumim pentru generozitatea dumneavoastră.

Toate acestea nu includ actele individuale de bunătate și asistență – daruri de alimente, îmbrăcăminte, bani, îngrijire și mii de alte forme de alinare și ajutorare – prin care putem participa la lucrarea de răscumpărare al cărei model este Hristos. În copilărie, am

fost martorul eforturilor mamei mele de a răscumpăra o femeie aflată la nevoie. Cu mulți ani în urmă, când copiii îi erau mici, mama a suferit o operație care aproape i-a luat viața și care a imobilizat-o la pat aproape un an. În această perioadă, membrii familiei și ai episcopiei ne-au ajutat, pe mama și pe noi. Pentru a primi și mai mult ajutor, președinta Societății de Alinare din episcopie, sora Abraham, le-a recomandat părinților mei să angajeze o femeie din episcopie care avea nevoie disperată de un loc de muncă. Pentru a vă relata cele întâmplate, voi folosi numele fictive de Sara și Annie pentru această femeie și fiica ei. Aceasta este relatarea mamei mele:

„Îmi amintesc totul clar de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Zăceam în pat și sora Abraham a adus-o pe Sara la ușa dormitorului. Inima mi-a înghețat. Aveam în față cea mai puțin atrăgătoare persoană pe care o cunoscusem vreodată – atât de slabă, neîngrijită, nepieptănată, cu umerii încovoiați, cu capul plecat și privirea în podea. Purta o rochie veche, cu patru numere mai mare. Nu și-a ridicat privirea și vorbea atât de încet încât nu o puteam auzi. În spatele ei, stătea ascunsă o fetiță de aproximativ trei ani. Ce puteam să fac eu cu această făptură? După ce

au ieșit din cameră, am plâns neconștient. Aveam nevoie de ajutor, nu de mai multe probleme. Sora Abraham a stat o vreme cu ea și, în scurt timp, au făcut ordine în casă și au pregătit câteva feluri de mâncare bune. Sora Abraham m-a rugat să încerc câteva zile, [spunând] că această fată trecea printr-o perioadă grea și avea nevoie de ajutor.

Când Sara a venit în dimineața următoare, am reușit s-o determin să se apropie de patul meu și astfel am putut să aud ce spune. A întrebat ce doream să facă. I-am spus și, apoi, am adăugat: «Dar cei mai importanți sunt băieții mei; stai cu ei, citește-le – ei sunt mai importanți decât casa». Era o bucătăreasă bună, ținea casa curată, spăla rufele și se purta bine cu băieții.

Pe parcursul săptămânilor, am aflat povestea Sarei. [Pentru că nu auzea bine, nu a avut rezultate bune la școală și, în cele din urmă, a renunțat. S-a măritat la o vârstă fragedă cu un bărbat care obișnuia să bea. S-a născut Annie și a devenit bucuria vieții Sarei. Într-o noapte de iarnă, soțul ei a venit beat acasă, le-a silit pe Sara și Annie să urce în mașină în pijamale și, apoi, le-a lăsat pe marginea șoselei. De atunci nu l-au mai văzut. În picioarele goale și tremurând de frig, Sara și Annie au străbătut pe jos mai mulți kilometri până la casa mamei ei.] Mama ei le-a permis să stea în casa ei și, în schimb, ea trebuia să facă toată curățenia în casă, să gătească și să se îngrijească de sora și fratele ei care erau la liceu.

Am dus-o pe Sara la un medic orelist și a primit un aparat auditiv... Am determinat-o să urmeze forma de învățământ pentru adulți și a obținut diploma de bacalaureat. A urmat cursuri serale, a absolvit facultatea și a predat în învățământul pentru cei cu nevoi speciale. Și-a cumpărat o casuță. Annie s-a căsătorit în templu și a avut doi copii. În cele din urmă, Sara s-a operat la urechi și, în final, a putut să audă. Mulți ani mai târziu, s-a pensionat și a slujit într-o misiune... Sara ne-a mulțumit deseori și mi-a spus că a învățat atât de multe de la mine, mai ales când i-am spus că fiii mei erau mai importanți decât casa. A spus că aceasta a învățat-o să se poarte la fel cu Annie... Sara este o femeie deosebită”.

Ca ucenici ai lui Isus Hristos, noi trebuie să facem tot ce putem pentru a-i răscumpăra pe alții din suferință și poveri. Cea mai mare slujire a noastră în scopul răscumpărării va fi să-i conducem la Hristos. Dacă El nu ne-ar fi răscumpărat de la moarte și păcat, am fi avut doar o Evanghelie a dreptății sociale. Aceasta ar fi putut oferi un oarecare ajutor și reconciliere în prezent, dar nu ar fi avut nicio putere să coboare din cer dreptatea perfectă și mila infinită. Răscumpărarea supremă este oferită de Isus Hristos și numai de El. Cu umilință și recunoștință, Îl recunosc drept Răscumpărătorul, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, ediția a 10-a (1993), „redemptioner”.
2. *Webster's New World College Dictionary*, ediția a 3-a (1988), „redeem”.
3. „Fiul lui Dumnezeu a ispășit pentru păcatul original drept pentru care păcatele părinților nu pot cădea pe capul copiilor, pentru că ei sunt puri de la crearea lumii” (Moise 6:54). Prin răscumpărarea înfăptuită de Hristos, toți biruiesc mormântul și sunt înviați la nemurire. Pe lângă aceasta, toți biruie moartea spirituală fiind readuși în prezența lui Dumnezeu pentru a fi judecați. Isus a spus: „Așa cum eu am fost înălțat [pe

cruce] de către oameni, tot astfel oamenii vor fi înălțați de către Tatăl, pentru ca să stea înaintea Mea ca să fie judecați după faptele lor” (3 Nefi 27:14). Cei care vor fi curățați de păcat vor rămâne cu Dumnezeu în împărăția cerească, dar cei care nu se vor fi pocăit și nu vor fi curățați nu vor putea locui cu un Dumnezeu sfânt și, după judecată, vor trebui să plece și, prin urmare, să aibă, din nou, parte de moarte spirituală. Aceasta este numită uneori cea de-a doua moarte sau venirea din nou a morții spirituale (vezi Helaman 14:15–18).

4. Cu privire la păcatele noastre, scripturile vorbesc de faptul că unii nu primesc beneficiile răscumpărării: „Cei ticăloși rămân ca și cum nu s-ar fi făcut mântuirea, dacă legăturile morții nu vor fi dezlegate” (Alma 11:41). „Acela care nu practică nicio credință prin pocăință este expus la întreaga lege a cerințelor dreptății; de aceea, marele și veșnicul plan al mântuirii este realizat numai pentru acela care are credință prin pocăință” (Alma 34:16). Dacă un om respinge ispășirea Salvatorului, el trebuie să-și răscumpere singur dreptatea. Isus a spus: „Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu suferă, dacă ei se vor pocăi; dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să suferă la fel ca și Mine” (Doctrină și legăminte 19:16–17). Suferința, din cauza păcatului, a unei persoane nerăscumpărate este cunoscută sub numele de iad. Înseamnă să fii în puterea diavolului și este descrisă în scripturi prin metafore ca a fi în lanțuri sau în lac de foc și pucioasă. Lehi i-a implorat pe fiii săi să aleagă răscumpărarea înfăptuită de Hristos „și să nu alegeți moartea veșnică potrivit cu voința trupului și cu răutatea care este în el, care îi dă putere spiritului diavolului să vă înrobească, să vă coboare pe voi în iad, pentru ca el să poată să domnească peste voi în împărăția sa” (2 Nefi 2:29). Chiar și așa, datorită ispășirii lui Isus Hristos, iadul ia sfârșit și aceia care sunt siliți să treacă prin el sunt „mântuiți din mâinile diavolului la ultima înviere” (Doctrină și legăminte 76:85). Cei relativ puțini „fii ai pierzaniei” sunt „singurii asupra cărora a doua moarte va avea vreo putere; da, adevărat, singurii care nu vor fi mântuiți la timpul ales de Domnul, după ce au suportat mânia Lui” (Doctrină și legăminte 76:32, 37–38).
5. Profetul Joseph Smith a exultat: „Morții să cânte imnuri de laudă veșnică regelui Emanuel, care a stabilit, înainte de a fi lumea, ceea ce ne va da nouă puterea să-i răscumpărăm din închisoare; pentru că prizonierii vor fi liberi” (Doctrină și legăminte 128:22).
6. Vezi Victor Hugo, *Les Misérables*, (1992), p. 91–92.

Președintele Thomas S. Monson

Până ce ne vom revedea

Dragi frați și surori, mă rog ca... Domnul să vă binecuvânteze și să aibă grijă de dumneavoastră. Fie ca pacea Sa promisă să fie cu dumneavoastră acum și totdeauna.

Dragii mei frați și dragile mele surori, ce conferință minunată am avut! Știu că veți fi de acord cu mine când spun că mesajele au fost pline de inspirație. Inimile noastre au

fost atinse și mărturiile noastre despre această lucrare divină au fost întărite în timp ce am simțit Spiritul Domnului. Fie ca noi să ne amintim pentru mult timp ceea ce am auzit în aceste două zile.

Vă îndemn să studiați mesajele după ce vor fi tipărite în numerele următoare ale revistelor *Ensign* și *Liahona*.

Ne exprimăm recunoștința pentru fiecare persoană care ne-a vorbit, precum și pentru cei care au rostit rugăciuni. De asemenea, muzica a fost înălțătoare și ne-a inspirat. Îndrăgim minunatul nostru Cor al Tabernaculului și mulțumim, de asemenea, tuturor celorlalți care au interpretat muzica.

Ne exprimăm recunoștința pentru surorile din președinția generală și Comitetul General al Tinerelor Fete care au fost eliberate ieri din chemările lor. Slujirea lor a fost remarcabilă și devotamentul lor a fost complet.

Noi am susținut, prin ridicarea mâinii, frați și surori care au primit chemări noi în cadrul acestei conferințe. Vrem ca fiecare dintre ei să știe că așteptăm cu nerăbdare să slujim alături de ei în lucrarea Învățătorului.

Dragi frați și surori, suntem o Biserică mondială. Membrii noștri se găsesc în întreaga lume. Vă îndemn să fiți cetățeni buni ai națiunilor în care trăiți și vecini buni în comunitățile dumneavoastră, ajutându-i atât pe cei de alte credințe, cât și pe ai noștri. Fie ca noi să fim toleranți, cât și plini de bunătate și de dragoste, cu cei care nu împărtășesc crezurile și standardele noastre. Salvatorul a adus pe acest pământ un mesaj de dragoste și bunăvoință față de toți oamenii. Fie ca noi să urmăm, totdeauna, exemplul Său.

Mă rog ca noi să fim atenți la nevoile celor din jurul nostru. Există persoane, în special printre cei tineri, care sunt implicate, în mod tragic, în lucruri precum consumul de droguri, imoralitate, pornografie și așa mai departe. Există acei oameni care sunt singuri, inclusiv văduvele și văduvii, care își doresc mult să aibă parte de compania și afecțiunea altora. Fie ca noi să fim totdeauna pregătiți să ne oferim ajutorul și să dăm dovadă de dragoste.

Trăim într-o perioadă din istoria lumii în care sunt multe încercări

dificile, însă și multe ocazii și motive de bucurie. Există, desigur, acele momente în care avem parte de dezamăgiri, dureri și chiar tragedii în viețile noastre. Cu toate acestea, dacă ne punem încrederea în Domnul, El ne va ajuta să ne depășim greutățile, indiferent de natura lor. Psalmistul ne oferă această asigurare: „Seara vine plânsul, iar dimineața veselie”¹.

Dragii mei frați și dragile mele surori, vreau ca dumneavoastră să știți cât de recunoscător sunt pentru Evanghelia lui Isus Hristos, restaurată în aceste zile din urmă prin intermediul profetului Joseph Smith. Este cheia fericirii noastre. Fie ca noi să fim umili și să ne rugăm și să avem credința că Tatăl nostru Ceresc ne poate îndruma și binecuvânta în viețile noastre.

Vă depun mărturia mea personală că Dumnezeu trăiește, că El aude rugăciunile inimilor umile. Fiul Său, Salvatorul și Mântuitorul nostru, ne vorbește fiecăruia: „Iată, Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el”².

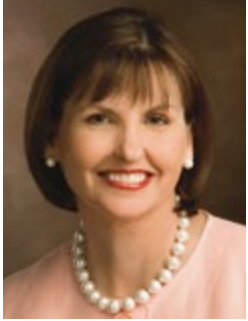
Fie ca noi să credem aceste cuvinte și să profităm de această promisiune.

Acum, când această conferință se află la final, invoc binecuvântările cerului asupra fiecăruia dintre dumneavoastră. Fie ca ale dumneavoastră cămine să fie pline de pace, armonie, amabilitate și dragoste. Fie ca ele să fie pline de Spiritul Domnului. Fie ca dumneavoastră să vă hrăniți și să vă întăriți mărturiile despre Evanghelia, pentru ca ele să vă protejeze împotriva lovirilor lui Satana.

Dragi frați și surori, mă rog ca până ce ne vom revedea din nou, peste șase luni, Domnul să vă binecuvânteze și să aibă grijă de dumneavoastră. Fie ca pacea Sa promisă să fie cu dumneavoastră acum și totdeauna. Vă mulțumesc pentru rugăciunile dumneavoastră oferite pentru mine și celelalte autorități generale. Vă suntem profund recunoscători. În numele Salvatorului și Mântuitorului nostru, Căruia Îi slujim, chiar Isus Hristos, Domnul, amin. ■

NOTE

1. Psalmii 30:5.
2. Apocalipsa 3:20.

Ann M. Dibb

a doua consilieră în Președinția Generală a Tinerelor Fete

Locurile voastre sfinte

Fie că sunt așezări geografice sau momente din timp, [locurile voastre sfinte] sunt la fel de sacre și au putere incredibilă de a întări.

Tema adunărilor comune ale Tinerilor Băieți și Tinerelor Fete, în anul 2013, a fost luată din Doctrină și legăminte, secțiunea 87. Această instrucțiune se găsește în trei secțiuni distincte; în mod evident, îndemnul este important. El explică modul în care putem primi protecție, tărie și pace în vremuri neliniștite. Instrucțiunea inspirată este: „Stați în locuri sfinte și nu vă clintiți”¹.

Meditând la această temă, nu pot decât să mă întreb: „Care sunt «locurile sfinte» la care se referă Tatăl Ceresc?”. Președintele Ezra Taft Benson ne-a sfătuit: „Locurile sfinte sunt templele noastre, capelele noastre, căminele noastre și țărâșii Sionului, care sunt... «pentru apărare și pentru refugiu»”². Pe lângă aceste locuri, cred că fiecare dintre noi poate găsi mai multe locuri sfinte. Este natural ca, în primul rând, să ne gândim la cuvântul *loc* ca la un mediu fizic sau o așezare geografică. Totuși, potrivit dicționarului, un *loc* poate fi „o condiție distinctă, poziție sau stare de spirit”³. Aceasta înseamnă că locurile sfinte pot, de asemenea, include *momente de timp* – momente în care Duhul Sfânt ne mărturisește, momente în care simțim dragostea Tatălui Ceresc sau momente în care primim răspuns la rugăciunile noastre. Mai mult, eu cred că de fiecare dată când aveți curajul să apărați ceea ce este drept, în special în situații în care nimeni altcineva nu face asta, vă creați un loc sfânt.

De-a lungul vieții scurte dar mărețe a lui Joseph Smith, el cu adevărat a „[stat] în locuri sfinte” și nu s-a clintit. Când a fost adolescent, s-a simțit tulburat de tumultul religios din comunitatea lui și a vrut să știe care dintre toate bisericile era adevărată. Zona împădurită din apropierea casei sale a devenit un loc sfânt pentru el când a îngenunchiat printre copaci și a rostit prima sa

rugăciune cu glas tare. Rugăciunea sa a primit răspuns și sfinții din zilele din urmă de astăzi numesc acea pădure Dumbrava sacră.

Tinerele Fete din lume stau în locuri sfinte în mijlocul naturii în taberele Tinerelor Fete. O conducătoare mi-a împărtășit experiența unei tinere fete. Această fată era mai puțin activă și a fost puțin sceptică în legătură cu experiența spirituală pe care ar fi putut să o aibă în pădure. După prima zi în tabără, i-a spus conducătoarei: „Mă simt foarte bine, dar, vă rog, am putea evita să vorbim despre Spirit? Am venit în tabără să mă bucur de natură, să fiu cu prietenele mele și să mă distrez!” Cu toate acestea, la finalul adunării de mărturii, aceeași fată a recunoscut, cu lacrimi în ochi: „Nu vreau să merg acasă. Cum pot păstra ceea ce simt acum, acest Spirit, cu mine tot timpul?”. Ea descoperise un loc sfânt.

Un alt loc sfânt din viața lui Joseph Smith a fost propriul său dormitor. Acest lucru poate fi greu de crezut pentru că, la fel ca mulți dintre voi, el împărțea dormitorul cu frații lui. Acesta a devenit un loc sfânt când Joseph s-a rugat cu credință mare, cu umilință și cu o cerință specială. El a explicat: „După ce m-am urcat în pat pentru noapte, m-am adresat în rugăciune și implorare Atotputernicului Dumnezeu să-mi ierte toate păcatele și slăbiciunile mele”⁴. Cei trei ani care trecuseră de când Joseph avusesese viziunea în Dumbrava sacră nu fuseseră ușori. Joseph în vârstă de șaptesprezece ani îndurase batjocură, fusese ridiculizat și intimidat. Însă în acea noapte, în dormitorul lui Joseph a apărut îngerul Moroni, drept răspuns la rugăciunea sa. Joseph a primit cunoaștere și mângâiere. În acea noapte, dormitorul lui a devenit un loc sfânt.

În timp ce mă uitam la un mesaj mormon pentru tineri, am fost martoră

la un alt dormitor care a devenit un loc sfânt. Mesajul video o prezintă pe Ingrid Delgado, o tânără fată din El Salvador, împărtășind sentimentele ei cu privire la templu. Ea spune: „Este bine să știm că avem un loc în care să ne putem îndepărta de lucrurile din lume, să primim rânduieli sacre și să-i putem ajuta pe cei care nu le-au putut primi în această viață”. În timp ce vorbește, înregistrarea video o arată pe Ingrid citind din scripturi, înconjurată de afișe mormone, citate, cartea Progresul personal, fotografiile cu familia ei și cu templul și da, animalele ei de pluș preferate⁵. Probabil, fără să-și fi dat seama, și-a creat propriul loc sfânt, departe de lucrurile lumii. Mă întreb de câte ori Ingrid a citit din scripturi, a simțit Spiritul și a primit răspunsuri la rugăciunile ei în acest loc sfânt pe care și l-a creat...

Un alt loc sfânt neașteptat din viața lui Joseph Smith a fost închisoarea Liberty. Vârstnicul Jeffrey R. Holland a spus: „Nu a existat în viața lui Joseph o perioadă mai împovărată decât această încarcerare cumplită, ilegală și nejustificată”. Vârstnicul Holland a continuat, explicând că închisoarea Liberty a fost numită „închisoarea-templu” datorită experiențelor sacre pe care profetul Joseph Smith le-a avut acolo⁶.

Este posibil ca unele dintre voi, tinere fete, să treceți prin propria voastră închisoare Liberty, un loc în care sunteți umilite, un loc în care nu simțiți bunătațe, un loc în care sunteți batjocorite, intimidare, chinuite sau poate chiar rănite fizic. Vouă, eu vă ofer cuvintele vârstnicului Holland: „Puteți avea experiențe sacre, revelatoare, profund instructive cu Domnul în cele mai cumplite experiențe din viețile voastre... în timp ce îndurați cele mai dureroase nedreptăți, când vă confrunțați cu greutăți și opoziție care par mai greu de depășit decât orice

altă situație cu care v-ați confruntat vreodată”⁷. Cu alte cuvinte, la fel ca profetul Joseph Smith, *voi* vă puteți crea și puteți sta în locuri sfinte, chiar și în momentele cele mai dificile prin care treceți.

O tânără adultă, Kirsten, mi-a împărtășit experiența ei dureroasă. Liceul a fost pentru ea închisoarea Liberty. Din fericire, sala de repetiții a formației muzicale i-a oferit ușurare sufletească. Ea a spus: „Când pășeam în această încăpere, era ca și cum aș fi pășit într-un loc sigur. Nu se făceau remarci batjocoritoare sau care ridiculizau, nu se folosea un limbaj blasfemator. În schimb, se auzeau cuvinte de încurajare și de dragoste. Eram buni unii cu alții. Era un loc fericit. Sala de repetiții se umplea de Spirit în timp ce exercitam și cântam. Încăperea era așa în special datorită influenței instructorului formației. Era un bun creștin. Îmi amintesc că liceul a fost un loc în care m-am purificat din punct de vedere spiritual. A fost greu, dar am învățat să răspund pozitiv adversității. Voi fi mereu recunoscătoare pentru refugiul meu, locul meu sfânt, sala de repetiții a formației muzicale”⁸.

Ați meditat în această seară la locurile voastre sfinte? Am rugat sute de tinere fete să-mi descrie locurile lor sfinte. Fie că sunt locuri geografice sau momente din timp, ele sunt la fel de sacre și au putere incredibilă de a întări. Acestea sunt nouă dintre răspunsurile lor emoționante:

- Unu: „când am fost în spital și-l țineam în brațe pe frățiorul meu nou-născut”.
- Doi: „de fiecare dată când îmi citesc binecuvântarea patriarhală, simt că Tatăl meu Ceresc mă cunoaște și mă iubește”.
- Trei: „ziua în care am împlinit 12 ani, tinerele fete din episcopie

mi-au decorat ușa cu inimioare de hârtie⁹. M-am simțit iubită, acceptată și fericită!”

- Patru: „în timp ce citeam din scripturile mele într-o zi, o expresie «mi-a atras atenția». Găsisem un răspuns la rugăciunile mele”.
- Cinci: „Mergeam la o petrecere unde oamenii consumau alcool și făceau alte lucruri de neacceptat. Spiritul mi-a spus să mă întorc și să plec acasă. Așa am făcut și bineînțeles, au existat consecințe care mi-au afectat situația socială. Totuși, acel moment mi-a dat încrederea de care aveam nevoie să știu că puteam trăi conform Evangheliei”.
- Șase: „în timpul împărțășaniei, mă gândeam la ispășire. Mi-am dat seama că trebuia să iert pe cineva pe care eram supărată. Alegerea mea de a ierta a fost o faptă pozitivă care urma să aducă ispășirea în viața mea de zi cu zi”.
- Șapte: „după ce am participat la lecțiile „Începuturi noi” împreună cu mama mea, ea m-a sărutat pe obraz și mi-a spus că mă iubește. Aceasta era pentru prima oară când făcea acest lucru din câte îmi puteam aminti”.
- Opt: „având asigurarea episcopului meu, am știut că promisiunea din scripturi este adevărată: «De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada»¹⁰. Am simțit speranță și am știut că puteam începe procesul lung de pocăință”.
- Ultimul: „într-o seară, mi-am adunat curajul pentru a-mi împărțăși sentimentele despre Evanghelie și pentru a oferi Cartea lui Mormon celei care-mi era cea mai bună prietenă. Mai târziu, am avut privilegiul de a participa la botezul ei. Acum, noi mergem la Biserică împreună”.

Îmi permiteți să vă împărțășesc unul dintre locurile mele sfinte? Odată, mă simțeam copleșită, înspăimântată și complet singură. M-am rugat, în gând: „Tată Ceresc, nu știu ce să fac. Te rog, te rog, ajută-mă!” Curând după aceea, o persoană a venit spre mine, în mod neașteptat, și-a pus mâna pe umărul meu și mi-a vorbit cu sinceritate și încurajare. În acel moment am simțit pace. Am simțit că mi s-a răspuns la rugăciune. Se schimbaseră totul. Cuvintele președintelui Spencer W. Kimball mi-au venit în minte: „Dumnezeu ne observă și veghează asupra noastră. Dar, de obicei, El ne îndeplinește nevoile prin intermediul unei alte persoane”¹¹. Pentru mine, acel loc devenise sfânt.

Dragi tinere fete, sunt nenumărate alte locuri sfinte pe care aș fi dorit să le împărțășim unele celorlalte. Când vă întoarceți acasă în această seară, vă încurajez să scrieți în jurnalul vostru care sunt acele locuri pe care le recunoașteți și vi le amintiți. Îmi este foarte clar că mii dintre voi stați în locuri sfinte. Aceste locuri vă oferă protecție, tărie și pace în timpuri neliniștite. Mărturiile voastre devin mai puternice datorită faptului că apărați adevărul și neprihătirea în moduri *glorioase*.

Voi, tineretul nobil al Bisericii, sunteți eroinele mele. Vă iubesc. Simt incredibila dragoste pe care Tatăl Ceresc o are pentru voi și vă depun mărturie că Evanghelia lui Isus Hristos este adevărată. El așteaptă, pregătit să vă sprijine când „stați în locuri sfinte și nu vă clintiti”. Îl iubesc și-l susțin pe președintele Thomas S. Monson, profetul nostru adevărat care ne încurajează. Spun aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 87:8; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 45:32; 101:22.
2. Ezra Taft Benson, „Prepare Yourself for the Great Day of the Lord”, *New Era*, mai 1982, p. 50; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 115:6.
3. Merriam-Webster Online, „place” (loc), merriam-webster.com/dictionary/place.
4. Joseph Smith—Istorie 1:29.
5. Vezi „Practice, Celebration, Dedication: Temple Blessings in El Salvador” (Repetiție, celebrare, dedicare: binecuvântările emplului în El Salvador) lds.org/youth/video.
6. Jeffrey R. Holland, „Lessons from Liberty Jail”, *Ensign*, sept. 2009, p. 26, 28.
7. Jeffrey R. Holland, „Lessons from Liberty Jail”, p. 28.
8. Conversație personală cu autoarea.
9. Uneori, în Statele Unite, se spune „heart attack” (atacul inimilor).
10. Isaia 1:18.
11. Spencer W. Kimball, „The Abundant Life”, *Ensign*, iulie 1978, p.4; *Tambuli*, iunie 1979, p. 3.

San Salvador, El Salvador

Mary N. Cook

prima consilieră în Președinția Generală a Tinerelor Fete

Atunci când salvați o fată, salvați generații

Viețile voastre virtuozose îi vor binecuvânta pe strămoșii voștri, pe familiile voastre de acum și pe membrii familiei care vor urma.

Este o onoare pentru mine să mă adresez vouă, tinere fete credincioase ale Bisericii. Vă vedem cum vă onorați legămintele în timp ce progresați în timpul vieții și știm că viețile voastre virtuozose îi vor binecuvânta pe strămoșii voștri, pe familiile voastre de acum și pe membrii familiei care vor urma, pentru că, așa cum a spus președintele Gordon B. Hinckley: „Atunci când salvați o fată, salvați generații”¹.

Ați pornit pe calea legământului când ați fost botezate și ați primit darul Duhului Sfânt. Și continuați în fiecare săptămână cu adunările de împărtășanie, un loc sfânt unde vă reînnoiți legământul făcut la botez. Acum este timpul să vă pregătiți să faceți legăminte în templu. „Rânduielele și legămintele sacre ce se fac în templele sfinte [ne] dau posibilitatea să [ne întoarcem] în prezența lui Dumnezeu, iar familiilor [noastre] să fie unite pentru eternitate.”²

Stați în locuri sfinte pentru strămoșii voștri. „Fiecare ființă umană care vine pe acest pământ este rezultatul a generații de părinți. Avem o dorință puternică firească de a avea legături cu strămoșii noștri.”³ Când participați la

lucrarea de întocmire a istoriei familiei și la munca în templu, viețile voastre se împletesc cu cele ale strămoșilor voștri prin înfăptuirea rânduielilor necesare salvării pentru ei.

Stați în locuri sfinte pentru voi și familia voastră apropiată. Exemplul vostru neprihănit va fi o sursă de mare bucurie, indiferent de împrejurările familiei voastre. Alegerile voastre drepte vă vor pregăti să faceți și să țineți legăminte sacre care vor uni veșnic familia voastră.

Stați în locuri sfinte pentru familia voastră viitoare. Hotărâți-vă să fiți pecetluite cu soțul vostru prin preoția sfântă, în templu, când veți începe viața ca familie eternă. Copiii voștri vor fi binecuvântați cu adevăr pe măsură ce veți face ca exemplul vostru virtuos și mărturia voastră puternică să devină parte din viețile lor și le veți arăta direcția spre calea legământului.

Am văzut aceste principii eterne prezentate la recentul Concurs Internațional de Artă pentru Tineret. Megan Warner Taylor a realizat o fotografie digitală, reprezentând o abordare modernă a pildei celor zece fecioare.⁴ M-am întâlnit cu Megan și ea

a explicat simbolismul celei de-a zecea fecioare pe care a descris-o ca fiind o fată virtuoză și credincioasă, pregătită să facă și să respecte legămintele sacre făcute în templu. Asemenea celorlalte fecioarele înțelepte, pregătirea ei individuală s-a făcut în timp ce a adăugat untdelemn în candela ei, picătură cu picătură, trăind o viață neprihănită în mod constant. Am observat împletitura frumoasă din părul ei. Megan a explicat că împletitura reprezenta legătura acestei tinere fete virtuozose cu generații nenumărate. O șuviță reprezenta dragostea și respectul pentru strămoșii ei, a doua, influența sa neprihănită asupra familiei actuale și a treia, legătura dintre viața sa și viețile generațiilor care vor urma.

Am întâlnit o altă tânără fată, a cărei pregătire spirituală a generat neprihănire în viața multor generații.

Într-o frumoasă după amiază de septembrie, eu și soțul meu eram la templu, așteptând ocazia de a participa la rânduielile din templu. Chris, un prieten de-al nostru, a intrat în cameră. A fost o plăcere să-l vedem pe acest tânăr băiat, care se întorsese recent din misiune din Rusia.

Când sesiunea era pe punctul de a începe, o tânără drăguță s-a așezat lângă mine. Era radioasă, zâmbitoare și plină de lumină. Am dorit s-o cunosc, așadar m-am prezentat în șoaptă. Ea și-a șoptit numele, Kate, și am recunoscut că numele ei de familie era al unei familii care trăise în Michigan unde locuise și familia mea. Kate era fiica lor cea mare, care cu cinci săptămâni în urmă se întorsese din misiune, din Germania.

În timpul sesiunii, mi-a venit în minte gândul: „Prezint-o pe Kate lui Chris”. Am lăsat de-o parte acest îndemn gândindu-mă: „Când, unde, cum?”. Când ne pregăteam să plecăm, Chris a venit să ne spună la revedere

Queen Creek, Arizona, SUA

și eu am profitat de ocazie. Am tras-o pe Kate spre mine și am șoptit: „Voi sunteți doi tineri virtuoși care trebuie să vă cunoașteți”. Am plecat de la templu satisfăcută că acționasem conform îndemnului primit.

În drum spre casă, eu și soțul meu ne-am amintit despre încercările pe care le-a avut familia lui Kate. De atunci, am ajuns s-o cunosc mai bine pe Kate și ea m-a ajutat să înțeleg motivele expresiei sale de bucurie pe care am observat-o în acea zi la templu.

Kate a încercat totdeauna să stea pe calea legământului ei căutând locuri sfinte. Ea a fost crescută într-un cămin în care serile în familie, rugăciunile făcute împreună și studiul scripturilor au făcut din căminul lor un loc sfânt. Copil fiind, ea a învățat despre templu, iar cântecul „Îmi place să văd templul” era un cântec preferat în cadrul serii în familie.⁵ Când era mică, a observat exemplul părinților ei de a căuta un loc sfânt, când ei mergeau la templu la sfârșitul săptămânii, în loc să meargă la un film sau la un restaurant.

Ea îl iubea mult pe tatăl ei și el a folosit autoritatea preoției pentru a o ajuta să facă primul ei legământ, acela al botezului. Apoi, deținătorii preoției și-au așezat mâinile pe capul ei și L-a primit pe Duhul Sfânt. Kate a spus: „Am fost încântată să-L primesc pe Duhul Sfânt și am știut că mă va ajuta să stau pe calea către viața eternă”.

Viața a continuat pentru Kate într-un mod fericit și binecuvântat. Când avea 14 ani, a început liceul și i-a plăcut să participe la seminar, alt loc sfânt unde se învață despre Evanghelie. Într-o zi, învățătoarea ei a început să vorbească despre încercări și i-a asigurat că ne vom confrunța toți cu ele. Ea și-a spus în sine ei: „Eu nu doresc încercări; nu vreau să aud de așa ceva”.

La doar câteva săptămâni mai târziu, tatăl ei s-a trezit în dimineața de Paște foarte bolnav. Kate a spus: „Tatăl meu era o persoană foarte sănătoasă; alerga la maraton. Mama mea a fost atât de îngrijorată de cât de bolnav era, încât l-a dus la spital. La 36 de ore

după, a avut un atac puternic care i-a paralizat cea mai mare parte a trupului. Putea clipi, dar restul corpului nu funcționa. Îmi amintesc că l-am văzut și m-am gândit: «O, nu, se întâmplă. Învățătoarea mea de la seminar avea dreptate. Am o încercare.» În câteva zile, tatăl lui Kate a murit.

Continuând, Kate a spus: „A fost atât de greu. Niciodată nu vrei să-l pierzi pe eroul vieții tale. Știam că acest lucru mă putea ajuta să mă dezvolt sau putea să-mi întârzie dezvoltarea. Nu am vrut să las să mi se distrugă viața pentru că aveam doar 14 ani. Am încercat să fiu cât mai aproape posibil de Domnul. Am citit mult din scripturi. Alma, capitolul 40, m-a asigurat că învierea este reală și că prin ispășirea lui Hristos puteam să fiu, din nou, cu tatăl meu. M-am rugat mult. Am scris în jurnalul meu cât de des am putut. Pentru a-mi menține mărturia puternică am scris-o. Am mers la Biserică și am participat la Tinerele Fete în fiecare săptămână. M-am înconjurat de prieteni buni. Am stat aproape de rudele

grijulii și în special de mama mea, care a fost ancora familiei noastre. Am cerut binecuvântări ale preoției de la bunicul meu și de la alți deținători ai preoției”.

Aceste alegeri constante, asemănătoare cu cele ale fecioarelor înțelepte, au adăugat untdelemn în candela lui Kate. Ea a fost motivată de dorința ei da a fi, din nou, cu tatăl ei. Kate știa că tatăl ei putea vedea alegerile ei și nu voia să-l dezamăgească. Ea dorea o relație eternă cu el și a înțeles că stând pe calea legământului său va putea menține această legătură cu el.

Cu toate acestea, încercările nu s-au sfârșit. Când Kate avea 21 de ani și a înaintat hârtiile pentru misiunea sa, mama ei a fost diagnosticată cu cancer. Kate avea de luat o decizie importantă în viața ei. Să stea acasă și să o ajute pe mame ei sau să meargă în misiune? Mama ei a primit o binecuvântare a preoției în care i s-a promis că va depăși boala. Asigurată de această binecuvântare, Kate a mers înainte cu credință și a continuat cu planurile de a sluji în misiune.

Kate a spus: „Am făcut un pas în întineric, dar în timpul misiunii, în cele din urmă, lumina a apărut și am primit

vestea că binecuvântarea mamei s-a împlinit. Am fost foarte fericită că nu am amânat să-L slujesc pe Domnul. Când se întâmplă lucruri grele, cred că este ușor să ne oprim și să nu mai vrem să înaintăm, dar dacă Îl punem pe Domnul pe primul loc, adversitățile pot duce spre binecuvântări frumoase. Puteți să vedeți mâna Sa și să fiți martori la miracole”. Kate a trăit realitatea cuvintelor președintelui Thomas S. Monson: „Ocaziile noastre cele mai importante vor fi găsite în momentele de mare încercare”⁶.

Kate a avut o astfel de credință deoarece a înțeles planul salvării. Ea a știut că noi am trăit înainte, că viața pe pământ este o perioadă de testare și că vom trăi din nou. Ea a avut credința că mama ei va fi binecuvântată, dar din experiența cu tatăl său, a știut că dacă mama ei urma să moară, totul urma să fie bine. Ea a spus: „Eu nu doar am supraviețuit morții tatălui meu; ea a avut o influență pozitivă asupra identității mele și, dacă mama mea ar fi murit, s-ar fi întâmplat același lucru. Ar fi dus la o mărturie mai puternică în viața mea”⁷.

În seara în care ne-am întâlnit la templu, Kate căuta un loc sfânt.

Dorind să întrețină strâns relațiile eterne care vin prin slujirea în templu, ea a urmat modelul lăsat de părinții ei de a merge, în mod regulat, la templu.

Nu s-au întâmplat prea multe în seara în care i-am făcut cunoștință lui Kate cu Chris, dar duminica următoare, căutând un alt loc sfânt, Kate l-a văzut pe Chris printre sutele de tineri adulți necăsătoriți la o adunare de devoțiune organizată de institut. Acolo, au aflat mai multe unul despre celălalt. Câteva săptămâni mai târziu, Chris a invitat-o să vizioneze împreună conferința generală. Ei au continuat să caute locuri sfinte care au invitat Spiritul pe durata întregii lor relații și, în cele din urmă, au fost pecetluiți în templu, locul sfânt unde s-au cunoscut. Acum, amândoi îndeplinesc sacra responsabilitate de părinte, împletind mărturiile lor despre planul salvării în viețile a trei mici băieți, arătându-le drumul pe calea legământului.

Atunci când salvați o fată, veți salva generații. Decizia luată de Kate la vârsta de 14 ani, de a sta pe cărare, a adăugat constant untdelemn în candela ei și faptul de a sta în locuri sfinte a salvat și va salva generații. Căutarea strămoșilor

și slujirea în templu au făcut ca inima ei să se întrepătrundă cu a lor. Participarea la lucrarea de întocmire a istoriei familiei și munca din templu va face ca, în mod asemănător, inimile voastre să se întrepătrundă și va da strămoșilor voștri ocazia de a avea viață eternă.

Trăirea conform principiilor Evangheliei în căminele voastre va adăuga, de asemenea, undele în candelile voastre și va întretese tărie spirituală în căminele voastre și va binecuvânta familia voastră viitoare în nenumărate moduri. Și mai mult, cum a spus vârstnicul Robert D. Hales: „Dacă exemplul pe care l-am primit de la părinții noștri nu a fost bun, responsabilitatea noastră este de a schimba ciclul... și de a preda tradiții corecte generațiilor care vor urma”⁸.

Hotărâți-vă, acum, să faceți tot ceea ce puteți pentru a umple candelile voastre, pentru ca mărturia voastră puternică și exemplul vostru să fie întretesute în viețile multor generații, din trecut, prezent și viitor. Eu depun mărturie că viața voastră virtuoaasă nu va salva doar generații, ci va salva viața *voastră* eternă, pentru că este singura cale de întoarcere la Tatăl nostru Ceresc și de a găsi adevărata bucurie, acum și în toată eternitatea. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Gordon B. Hinckley, „Standing Strong and Immovable”, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 10 ian. 2004, p.20; vezi, de asemenea, Gordon B. Hinckley, „Our Responsibility to Our Young Women”, *Ensign*, sept. 1988, p.10.
2. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
3. Russell M. Nelson, „Generații legate în dragoste”, *Liahona*, mai 2010, p. 92.
4. Vezi Matei 25:1–13.
5. Vezi „I Love to See the Temple”, *Children's Songbook*, 95.
6. Thomas S. Monson, „Meeting Your Goliath”, *New Era*, iunie 2008, p. 7.
7. Interviu personal cu autoarea, 2013.
8. Robert D. Hales, „How Will Our Children Remember Us?” *Ensign*, nov. 1993, p. 10.

Elaine S. Dalton

președinta generală a Tinerelor Fete

Rămâneți neclintite!

Stați ferme. Fiți neclintite. „Apărați dreptatea și neprihănirea.” Stați martore. Fiți un standard pentru lume. Stați în locuri sfinte.

În această seară, stau într-un loc sfânt, la acest pupitru, în prezența profesilor, văzătorilor și revelatorilor și a fiicelor cu descendență împărătească ale lui Dumnezeu. Este minunat să te afli în acest timp pe pământ în calitate de tânără fată. Voi sunteți fiicele alese ale Tatălui nostru Ceresc. Sper că înțelegeți care este identitatea voastră și cât de iubite sunteți de Tatăl nostru Ceresc. El vă iubește pe fiecare dintre voi și la fel vă iubesc și eu.

Pe masa de scris din biroul meu, am o sculptură de bronz a unei tinere fete al cărei nume este Kristina. Originalul sculpturii Kristinei, în mărime naturală, se găsește pe un chei în Copenhaga, Danemarca, poziționată astfel încât ea privește dincolo de mare spre Sion.

Hotărârea sa de a se alătura Bisericii și de a-și părăsi căminul nu a fost una ușoară și se poate vedea că vântul potrivnic suflă cu putere înspre ea. Ea stă fermă, făcând un lucru greu, dar știe că acest lucru este corect. Urmașii săi au amplasat această sculptură acolo, pe acel chei, ca tribut adus Kristinei, pentru că hotărârea ei de a se alătura Bisericii în acele zile a avut o importanță eternă pentru generațiile următoare.

Pentru mine, această sculptură a Kristinei vă reprezintă pe fiecare dintre voi. Asemenea Kristinei, voi vă confrunțați cu multe decizii importante și faceți zilnic alegeri, unele dintre ele dificile, care vor modela nu doar viitorul vostru, ci și destinul a generații. Voi, de asemenea, vă confrunțați cu vânturi puternice și distructive, presiuni din partea unor grupuri și poluare morală. Și, totuși, stați neclintite și trăiți potrivit principiilor Evangheliei în timp ce treceți prin aceste încercări constante din societatea noastră. Asemenea Kristinei, voi sunteți îndrumate de Duhul Sfânt. Voi luați decizii corecte. Sunteți loiale și de obârșie împărătească.

Nu pot să mă gândesc la un sfat mai important de la un Tată iubitor decât avertizarea Sa pentru fiecare dintre voi: „stați în locuri sfinte... și nu vă clintiți”¹. El spune: Stați ferme.

Fiți neclintite.² „Apărați dreptatea și neprihănirea.”³ Stați martore.⁴ Fiți un stindard pentru lume. Stați în locuri sfinte. Și astfel, mesajul meu pentru fiecare dintre voi este unul simplu: Nu vă clintiți.

În primul rând, nu vă clintiți când alegeți ce este drept. În aceste zile din urmă, nu există decizii neînsemnate. Alegerile pe care le faceți acum sunt de importanță crucială. Libertatea

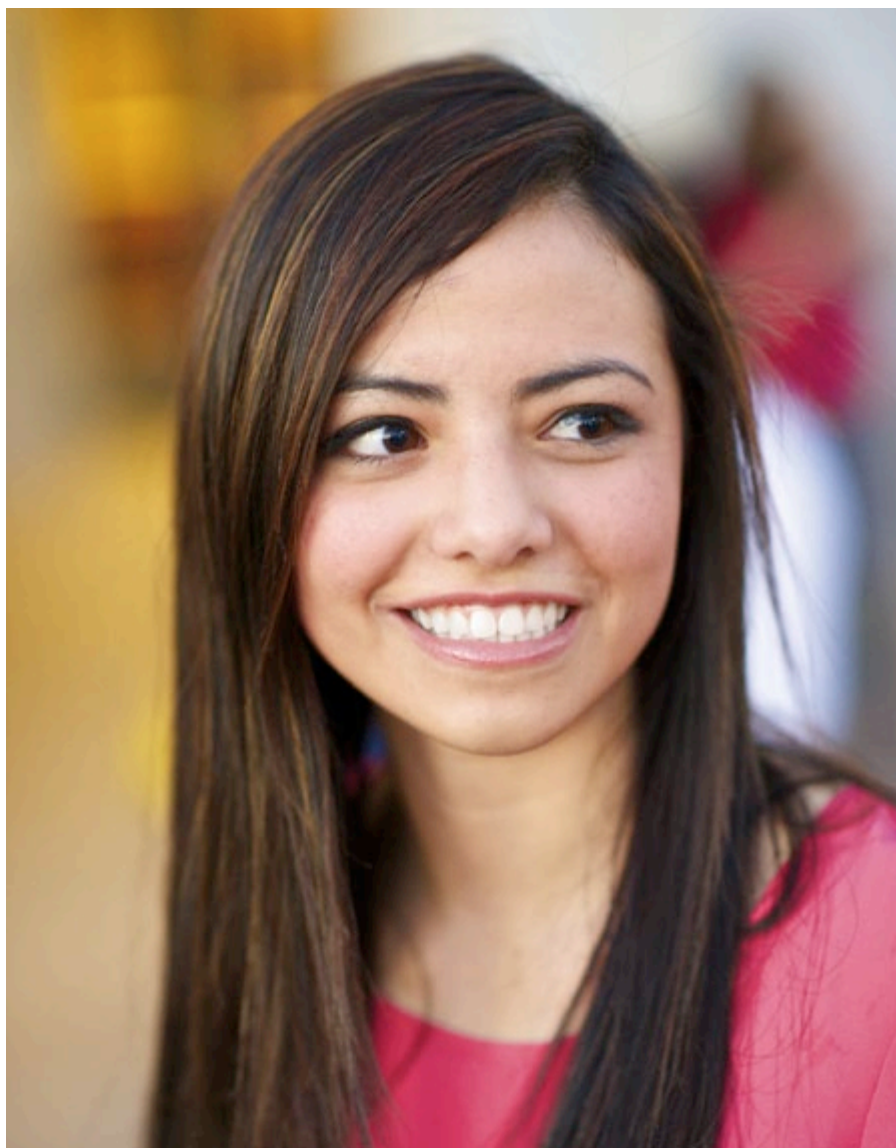
de a alege sau abilitatea de a alege, este unul dintre marile daruri date de Dumnezeu copiilor Lui. Este o parte a planului fericirii pe care voi și cu mine l-am ales și apărat în existența noastră premuritoare. Trăiți-vă viața astfel încât să-L puteți asculta și auzi pe Duhul Sfânt și El vă va ajuta să luați decizii corecte. El vă va „spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceți”⁵.

Cu câteva săptămâni în urmă,

m-am întors la vechiul meu liceu, prima dată după mulți ani. Mergeam la o conferință de țară care avea loc în sala de spectacole a liceului. Când am trecut pe coridoarele liceului meu, brusc, în mintea mea, au năpădit multe amintiri. Mi-am amintit exact cum mă simțeam când mergeam la liceu în calitate de tânără fată – lipsită de încredere, nesigură de mine, timidă și foarte, foarte dornică a mă acomoda. Am intrat în sala de spectacole. Din nou, o serie de amintiri mi-au venit în minte. Eram familiarizată cu fiecare detaliu al acelei săli. Doar un singur lucru se schimbase – eu.

În acea zi, am avut ocazia să stau pe scenă la fel cum făcusem de multe ori în liceu ca reprezentant al elevilor. Am văzut chiar pe unii dintre foștii mei colegi printre cei prezenți – cu unii ieșisem la întâlniri! Dar, de data aceasta, în loc de a conduce o adunare, am avut privilegiul – acolo în sala liceului meu – să „[fiu martoră]”⁵ și să-mi depun mărturia despre Salvatorul Isus Hristos.

Dragi tinere fere, asigurați-vă că relațiile voastre cu ceilalți sunt de o asemenea natură încât peste 40 de ani de acum să nu fiți stânjenite. Nicio presiune a unui grup, nicio acceptare, nicio popularitate nu merită un compromis. Influența voastră asupra tinerilor băieți îi va ajuta să rămână demni de puterea preoției lor, de legămintele din templu și de slujirea misionară. Și cine știe? Peste 40 de ani, poate unul dintre ei va veni la voi, acolo în sala de spectacole a liceului vostru și vă va mulțumi pentru că l-ați ajutat să rămână demn să îndeplinească datoria preoției de a sluji în misiune în mod onorabil. Și cine știe? Poate chiar veți primi o scrisoare de la una dintre soțiile acestor tineri băieți, *mulțumindu-vă* pentru

influența pe care ați avut-o asupra soțului ei și asupra viitoarei familii, în zilele voastre de liceu. Alegerile voastră contează. Alegerile voastre de acum nu vă influențează doar pe voi, ci ele îi influențează și pe alții. Ele au semnificație eternă. Rămâneți neclintite!

În al doilea rând, nu vă clintiți din dorința și angajamentul vostru de a rămâne virtuozose și pure din punct de vedere sexual. Apreciați virtutea. Puritatea voastră spirituală este una dintre cele mai importante surse de putere. Când ați venit pe pământ vi s-a dat darul prețios de a avea un trup. Trupul vostru este controlat de mintea voastră și este un dar divin prin care să vă exercitați dreptul vostru de a alege. Acesta a fost un dar care lui Satana nu i-a fost acordat și, de aceea, el își îndreaptă aproape toate atacurile asupra trupului vostru. El vrea ca voi să disprețuiți, să folosiți greșit și să abuzați de trupul vostru. Indecența, pornografia, imoralitatea, tatuajele și perforarea trupului, dependența de droguri și dependențe de tot felul sunt eforturi de a pune stăpânire pe acest dar prețios – trupul vostru – și de a vă face greutăți în exercitarea libertății de a alege. Pavel a întrebant: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?”⁷

Trupul vostru este un templu. De ce? Deoarece el are capacitatea de a adăposti nu numai spiritul vostru etern, ci și spiritele eterne ale altora care vor veni pe pământ ca parte a familiei voastre eterne. Vârșnicul Dallin H. Oaks ne-a învățat: „Puterea de a crea viață muritoare este [o] putere înălțătoare”⁸. Rolul vostru este un rol înalt. Dumnezeu v-a acordat o încredere sacră! Voi sunteți pregătite să fiți mamele viitoarei generații. Mențineți-vă pure și demne și păziți tot

ceea ce este „mai drag și mai prețios deasupra tuturor lucrurilor – virtutea și castitatea voastră.”⁹ În calitate de fiice alese ale Sale, sfatul înțelept adresat vouă personal este de a „[umbla] pe cărările virtuții în fața [Sa]”¹⁰.

Virtutea este cheia de aur pentru intrarea în templu. *Deci, în al treilea rând, fiți neclintite în demnitate când faceți și țineți legământul.* Legământul pe care îl faceți la botez vă va fixa pe calea virtuții și a fericirii când îl reînnoiți în fiecare săptămână luând din împărțășanie. Pe măsură ce țineți legământul făcut la botez, veți arăta diferit, vă veți îmbrăca diferit și veți acționa în mod diferit față de lume. Ținerea acestui legământ vă va permite să fiți îndrumate de Duhul Sfânt. Stați în locuri sfinte și nu vă apropiați de acele locuri, de muzică, mass media sau persoane care vă pot face să pierdeți tovarășia Duhului Sfânt.¹¹ Și, când țineți legămintele voastre, veți rămâne demne și pregătite să intrați în templele sfinte ale Domnului.

În final, fiți neclintite în recunoașterea ispășirii Salvatorului. Ispășirea este pentru voi și pentru mine. Este o putere care ne dă ajutor și posibilitatea să fim mântuite. Dacă nu vă simțiți demne să stați în locuri sfinte, nu mai purtați această povară nici măcar o zi în plus. În viața muritoare,

noi toți, vom face greșeli. Fiți sigure că Salvatorul vă iubește atât de mult încât v-a dat posibilitatea să vă schimbați și să vă pocăiți dacă faceți o greșală. Satana nu vrea să vă gândiți că vă puteți schimba.¹² El va încerca să vă convingă că nu mai este nicio speranță. Aceasta este o minciună. Vă puteți întoarce. Vă puteți pocăi. Puteți fi pure și sfinte datorită ispășirii infinite a Salvatorului.

Acum, permiteți-mi să închei cu una dintre cele mai minunate povești de dragoste spuse vreodată. Ați putea întreba: „Ce legătură are o poveste de dragoste cu faptul de a sta în locuri sfinte?” Are într-un totu legătură cu a sta în locuri sfinte. Este povestea unei tinere fete numită Rebeca.¹³

După cum se relatează în poveste, Avraam îl însărcinează pe slujitorul lui să găsească o tânără fată care să fie soția fiului său, Isaac. Ea trebuie să fie o fată pregătită pentru legământul căsătoriei – virtuoză, pură și demnă. Și astfel, el îl trimite pe slujitorul său într-o călătorie lungă și periculoasă, într-un loc numit Nahor. Motivul pentru care el trebuie să meargă acolo este clar – bărbații sfinți au nevoie de femei sfinte lângă ei. Când slujitorul s-a apropiat de orașul lui Nahor, el s-a oprit la o fântână să dea apă cămălelor și s-a rugat să fie îndrumat

Brasilia, Brazilia

către tânăra aleasă și ca el să o poată recunoaște după gestul ei de a-i oferi apă, lui și celor 10 cămile ale lui. Am călătorit pe o cămilă și știu bine cel puțin acest lucru – cămilele beau *multă* apă!

În Genesa, citim că Rebeca nu numai că a scos apă din fântână, ci a „alergat”¹⁴ – sau s-a grăbit să îndeplinească sarcina. Atunci, slujitorul i-a dat brățări și bijuterii Rebecăi și a întrebat-o dacă exista loc pentru el să stea în casa tatălui ei. Sunt sigură că bijuteriile au ajutat! În scripturi, citim: „Fata a alergat și a istorisit mamei sale acasă cele întâmplare”¹⁵. Rebeca trebuie să fi fost o alergătoare!

Slujitorul a povestit familiei Rebecăi scopul lungii sale călătorii și Rebeca a fost de acord să devină soția lui Isaac. Slujitorul a dorit să plece a doua zi cu Rebeca, dar familia ei a cerut să mai stea cu ei cel puțin 10 zile. Atunci, ei au întrebat-o pe Rebeca ce voia să facă, iar răspunsul ei a fost simplu: „Mă voi duce”¹⁶. Nu sună acel răspuns asemănător cu răspunsul miilor de tineri care au răspuns cu hotărâre: „Mă voi duce; voi face”¹⁷, când profetul nostru,

președintele Thomas S. Monson, a anunțat ocazia pentru tinerii băieți și tinerele fete de a sluji în misiuni la o vârstă mai mică?

Acum, morala și sfârșitul acestei povești de dragoste. Rebeca era pregătită și demnă de a face și a ține legămintele sacre și de a deveni soția de legământ a lui Isaac. Ea nu trebuia să aștepte și să se pregătească. Înainte de plecarea ei de acasă, a primit o binecuvântare și cuvintele mă impresionează, pentru că i s-a promis că urma să devină „mama a mii de zeci de mii”¹⁸. Dar partea cea mai frumoasă a acestei povești de dragoste este momentul când Rebeca l-a văzut prima oară pe Isaac și când el a văzut-o prima oară. Nu se spune acest lucru în Biblie, dar eu cred că a fost dragoste la prima vedere! Pentru că „virtutea iubește virtutea; [și] lumina este atrasă de lumină”¹⁹. Când Isaac s-a dus să întâlnească respectiva caravană, Rebeca „s-a dat jos de pe [cămila ei]”²⁰. Și apoi se spune: „Și el a iubit-o”²¹. Aici este punctul când eu suspin.

Pentru amândouă fete, Kristina și Rebeca nu a fost ușor să stea în locuri

sfinte. Nu a fost ușor să stea neclintite. Vânturile au suflat cu violență, apa din fântână era grea și despărțirea de familiile lor și de viața dusă înainte, cu siguranță, a fost grea. Dar ele au făcut alegeri corecte. Ele au fost îndrumate de Duhul Sfânt. Ele au fost virtuozose și s-au pregătit singure să facă și să țină legămintele sacre. Domnul este un descendent al Rebecăi. A știut ea, atunci, că acest lucru se va întâmpla? Nu! Sunt alegerile voastre importante? Da!

Dragi tinere fete, de alegerile voastre, de puritatea voastră și de viețile voastre demne depind generații. Nu vă clintiți. Aveți un destin mareț în fața voastră. Acesta este momentul vostru! Cred, cu adevărat, că o tânără fată virtuoză, condusă de Spirit, poate schimba lumea!

Eu depun mărturie că Salvatorul trăiește! El va fi cu voi. El vă va ajuta. Și în momente dificile „îngerii [Lui vor fi] în inima voastră pentru a vă susține”²². În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legămintele 87:8.
2. Vezi Mosia 5:15.
3. Motoul Tinerelor Fete, în *Progresul Personal al Tinerelor Fete* (broșură, 2009), p. 2.
4. Vezi Mosia 18:9.
5. 2 Nefi 32:5.
6. Vezi Mosia 18:9.
7. 1 Corinteni 3:16.
8. Dallin H. Oaks, „The Great Plan of Happiness”, *Ensign*, nov. 1993, p. 74.
9. Moroni 9:9.
10. Doctrină și legămintele 25:2.
11. Vezi 1 Corinteni 6:9; 1 Tesaloniceni 5:22; 2 Timotei 2:22; Doctrină și legămintele 9:13.
12. Vezi *Pentru întărirea tineretului* (broșură, 2011), p. 28–29.
13. Vezi Genesa 24.
14. Genesa 24:20.
15. Genesa 24:28.
16. Genesa 24:58.
17. Vezi 1 Nefi 3:7.
18. Genesa 24:60.
19. Doctrină și legămintele 88:40.
20. Genesa 24:64.
21. Genesa 24:67.
22. Doctrină și legămintele 84:88.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Minunata voastră călătorie spre casă

Pe măsură ce folosiți, cu bucurie, harta pe care Tatăl vostru iubitor v-a oferit-o pentru călătoria voastră, ea vă va conduce spre locuri sfinte și vă veți ridica la potențialul vostru divin.

În această seară, suntem onorați să-l avem alături de noi pe președintele Thomas S. Monson, profetul nostru iubit. Președinte Monson, ne rugăm pentru dumneavoastră neîncetat.

Dragi surori, vă mulțumesc pentru muzică și cuvântul spiritual. A fost atât de inspirator și potrivit pentru Paște, perioada sacră pe care o sărbătorim în această săptămână.

Este o bucurie să mă aflu aici, alături de voi, tinere surori prețioase, și de mamele voastre și de minunatele voastre conducătoare. Aveți spirite radioase și zâmbete molipsitoare. Fără îndoială, Domnul este plin de grijă față de voi și vă privește cu dragoste din cer.

Am crescut în Zwickau, în fosta Germanie de Est. Când aveam în jur de 11 ani, tatăl meu se afla sub supraveghere atentă fiind disident politic și părinții mei au considerat că singura soluție pentru ca familia noastră să fie în siguranță ar fi fost să fugim în Germania de Vest. Părinții mei au hotărât că planul cel mai sigur ar fi fost ca noi să plecăm în diferite momente și să urmăm diferite

trasee spre vest, lăsând toate bunurile noastre în urmă.

Deoarece tatăl meu risca cel mai mult, el a luat-o pe drumul cel mai scurt, prin Berlin. Frații mei mai mari au luat-o spre nord și fiecare și-a găsit propriul drum spre vest. Sora mea – care avea vârsta multora dintre voi care vă aflați astăzi aici – împreună cu Helga Fassmann, învățătoarea ei de la Tinerele Fete și alte câteva persoane, au luat trenul care trecea tangențial prin Germania de Vest. Ele l-au plătit

pe controlor să le deschidă una dintre ușile trenului și, după ce acesta a trecut granița în Germania de Vest, au sărit din trenul aflat în mișcare spre libertate. Ce mult am admirat-o pe sora mea pentru curajul ei!

Eu eram cel mai mic dintre copii și mama mea a hotărât că noi doi vom traversa pe jos un lanț muntos care separa cele două țări. Îmi amintesc că ea a împachetat ceva de mâncare ca și cum am fi mers într-o excursie sau la un picnic în munți.

Am luat un tren cât de departe am putut și apoi am mers pe jos multe ore, apropiindu-ne tot mai mult de granița cu Germania de Vest. Granițele erau atent supravegheate, dar noi aveam o hartă și cunoșteam timpul și locul prin care avea să fie cel mai sigur să trecem. Puteam simți neliniștea mamei mele. A inspectat foarte bine zona să vadă dacă nu eram urmăriți. Picioarele și genunchii ei păreau să fie tot mai lipsiți de putere cu fiecare pas pe care îl făcea. Am ajutat-o să care bagajul greu, plin cu alimente, documente importante și poze de familie, pe măsură ce am urcat un ultim deal lung. Cu siguranță, ea gândea că trecuserăm deja granița. Când în sfârșit a simțit că eram în siguranță, ne-am

Sobral, Brazilia

așezat și am început să mâncăm prânzul pregătit pentru picnic. Sunt sigur că, pentru prima oară în acea zi, ea a respirat ușurată.

De-abia atunci am observat semnul de frontieră. Era în continuare în fața noastră! Mâncaserăm pe partea greșită a graniței. Ne aflam încă în Germania de Est!

Grănicerii ar fi putut apărea în orice moment!

Mama mea a împachetat repede mâncarea și ne-am grăbit spre marginea dealului cât de repede am putut. De această dată, nu am îndrăznit să ne oprim până când nu am știut sigur că am ajuns de partea cealaltă a graniței.

Deși fiecare membru al familiei noastre o luase pe un traseu diferit și experimentase greutăți diferite pe drum, în cele din urmă am ajuns cu toții în siguranță. În final, familia noastră s-a reunit. Ce zi glorioasă a fost aceea!

Povestiri despre călătorii

Ceea ce tocmai v-am spus este o călătorie foarte prețioasă pentru mine. Acum pot să mă uit în urmă și să recunosc mai multe „călătorii” de acest fel pe care le-am făcut de-a lungul timpului. Nu toate au necesitat trecerea unor șiruri de munți sau unor granițe politice; unele au avut mai mult de a face cu trecerea peste încercări sau creșterea în spirit. Dar toate acestea au fost călătorii. Cred că fiecare viață este o colecție de „povești [individuale] despre călătorii”.

Sunt sigur că știți că fiecare tradiție culturală este bogată în povestiri despre călătorii. De exemplu, cunoașteți, probabil, călătoria lui Dorothy și a câinelui ei, Toto, din *Vrăjitorul din Oz*. Dorothy și Toto au fost luați pe sus de o tornadă și duși în țărâmul lui Oz. Acolo, Dorothy a găsit acel drum galben, pavat cu cărămidă, care marca

direcția unei călătorii care, în cele din urmă, avea să o conducă spre casă.

Apoi, Ebenezer Scrooge, personajul lui Charles Dickens, care este purtat în călătoria sa, nu din loc în loc, ci din timp în timp. El călătorește tocmai în interiorul inimii sale și acest lucru îl ajută să înțeleagă de ce devenise omul care era și ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat pe acea cale a egoismului și a nerecunoștinței.¹

Unul dintre marile romane clasice din literatura chineză este *Călătorie spre vest*. Scris în secolul al XVI-lea, acesta relatează foarte frumos aventura și pelerinajul unui călugăr care, cu ajutorul a patru personaje prietenoase, călătorește spre iluminare spirituală.

Și, desigur, Bilbo Baggins, micul hobbit cuminte care tare ar fi preferat să rămână acasă și să-și mănânce supa. Dar, după ce a auzit o bătaie în ușă, el a dat ascultare chemării marelui necunoscut și a ieșit în lume cu un vrăjitor și un grup de pitici pentru a îndeplini o misiune periculoasă, dar extrem de importantă.²

O poveste universală

Nu-i așa că ne plac poveștile acestea pentru că ne putem identifica cu călătoria? Succesele sau eșecurile lor ne pot ajuta să ne găsim calea prin viață. Prezentarea video pe care am

vizionat-o acum câteva minute spune o poveste minunată despre călătorii. Poate că aceste povești ne aduc, de asemenea, aminte de o călătorie care ar trebui să ne fie tuturor familiară – aceea în care noi toți jucăm un rol important.

Povestea a început cu foarte mult timp în urmă, cu mult timp înainte ca pământul să se rotească pe orbita sa, cu mult timp înainte ca soarele să înceapă să-și întindă razele calde în spațiul cel rece, cu mult timp înainte ca făpturile mari și mici să populeze planeta noastră. La începutul acestei povești, voi ați trăit într-un loc îndepărtat și frumos.

Nu cunoaștem multe detalii despre viața din existența premuritoare, însă știm câteva. Tatăl nostru Ceresc ne-a revelat cine este El, cine suntem noi și cine am putea deveni.

Atunci, în acea primă stare, ați știut cu certitudine absolută că Dumnezeu există pentru că L-ați văzut și L-ați auzit. L-ați cunoscut pe Isus Hristos care avea să devină Mielul lui Dumnezeu. Ați avut credință în El. Și ați știut că destinul vostru nu era de a rămâne acolo, în siguranța căminului vostru din lumea premuritoare. Chiar dacă v-a plăcut să trăiți în acea existență eternă, ați știut că trebuia să vă îmbarcați într-o călătorie. Urma să plecați din brațele Tatălui vostru, să treceți printr-un vâl al uitării, să primiți un trup muritor și să învățați și să aveți experiențe care aveau să vă ajute să creșteți și să deveniți mai asemănătoare Tatălui Ceresc și să vă întoarceți în prezența Sa.

În acel loc sfânt, înconjurate de cei pe care i-ați cunoscut și i-ați iubit, întrebarea de pe buzele și din inimile voastre trebuie să fi fost: „Oare mă voi întoarce în siguranță în căminul meu din cer?”

Multe lucruri aveau să fie imposibil de controlat. Viața muritoare avea să

Copenhaga, Danemarca

fie grea uneori, plină de experiențe neașteptate de-a lungul drumului: boli, supărări, accidente, conflicte.

În lipsa amintirilor din existența premuritoare – a faptului că ați trăit odată în prezența Tatălui Ceresc – aveți să recunoașteți glasul Lui în mijlocul zgomotului și a abaterii atenției din viața muritoare?

Călătoria care se așternea în fața voastră părea atât de lungă și de nesigură – atât de riscantă.

Nu avea să fie ușor, dar știați că avea să merite orice efort.

Așadar, erați acolo, la începutul călătoriei voastre eterne, așteptând cu mare entuziasm și speranță – și cu oarecare îngrijorare și frică, îmi imaginez.

Știați că, în cele din urmă, Dumnezeu avea să fie drept – că bunătatea Sa avea să învingă. Participaserăți la marile consilii din cer și știuserăți că Salvatorul și Mântuitorul vostru, Isus Hristos, avea să pregătească o cale prin care să fiți curățate de păcat și salvate de la moartea fizică. Ați avut credință că, în cele din urmă, aveți să vă bucurați și să vă ridicați glasul împreună cu un cor din cer, cântând laude numelui Său cel sfânt.

Și astfel, ați respirat adânc...
Și ați făcut un pas mare înainte...
Și iata-vă!

Fiecare dintre voi v-ați îmbarcat în propria călătorie minunată înapoi spre căminul vostru ceresc!

Harta voastră

Acum, pentru că sunteți aici, pe pământ, ar putea fi înțelept să vă întrebați cum merge călătoria voastră. Sunteți pe drumul cel drept? Deveniți persoana care ați fost desemnată să fiți și s-a dorit să deveniți? Faceți alegerile care vă vor ajuta să vă întoarceți la Tatăl vostru în cer?

El nu v-a trimis în această călătorie doar ca să hoinăriți singure la întâmplare. El dorește să vă întoarceți acasă la El. El v-a dat părinți iubitori și conducători credincioși din Biserică, împreună cu o hartă care descrie locul și identifică pericolele; harta vă arată unde se află pacea și fericirea și vă va ajuta să vă planificați drumul înapoi spre casă.

Unde puteți găsi această hartă?

- în scripturile sfinte;
- în cuvintele profeților și apostolilor;
- și în revelația personală de la Duhul Sfânt.

Această hartă este Evanghelia lui Isus Hristos, vestea cea bună și calea plină de bucurii a unui ucenic al lui Hristos. Este exemplul și sunt poruncile pe care ni le-a dat Avocatul și Mentorul nostru care cunoaște calea pentru că El *este* calea.³

Desigur, nu ne ajută cu nimic să avem o hartă dacă nu o studiem – dacă nu o folosim pentru a naviga prin viață. Vă invit să faceți din studiul și aplicarea cuvântului lui Dumnezeu o mare prioritate. Deschideți-vă inima ca Duhul Sfânt să vă poată îndruma de-a lungul călătoriei voastre prin viață.

Harta voastră este plină de mesaje încurajatoare și prețioase de la Tatăl vostru Ceresc și Fiul Său, Isus Hristos. Astăzi, aș dori să împărtășesc cu voi trei din acele mesaje care vă vor ajuta să aveți o călătorie spre casa din cer încununată cu succes.

Primul mesaj: „Nu vă temeți, pentru că Eu, Domnul, sunt cu voi”⁴.

Nu sunteți singure în această călătorie. Tatăl vostru Ceresc vă cunoaște. Chiar și atunci când nimeni altcineva nu vă aude, El vă aude. Când vă bucurați în neprihănire, El se bucură împreună cu voi. Când

sunteți copleșite de încercări, El plânge împreună cu voi.

Interesul pe care îl are Tatăl Ceresc în voi nu depinde de cât de bogate sau frumoase ori sănătoase sau deștepte sunteți. El nu vă vede așa cum vă vede lumea; El vă vede așa cum sunteți în realitate. El se uită la inima voastră.⁵ Și El vă iubește⁶ pentru că sunteți copiii Lui.

Dragi surori, căutați-L cu toată inima și Îl veți găsi.⁷

Vă promit, nu sunteți singure.

Acum, uitați-vă un moment la oamenii din jurul vostru. Unii pot fi conducătorii voștri, prietenii sau membrii familiei voastre. Pe alții, poate că nu i-ați mai întâlnit niciodată. Totuși, fiecare persoană pe care o vedeți în jurul vostru – la această adunare sau în orice alt loc, azi sau în orice alt moment – a fost curajoasă în lumea premuritoare. Acea persoană modestă și obișnuită care stă lângă voi poate fi una dintre mărețele persoane pe care le-ați iubit și admirat în locuința

spiritelor. Și voi trebuie să fi fost un astfel de model de urmat!

Puteți fi sigure de un lucru: fiecare persoană pe care o vedeți – indiferent de rasă, religie, orientare politică, conformația trupului sau înfățișare – face parte din familie. Tânăra fată la care vă uitați are același Tată Ceresc ca și voi și a plecat din prezența Sa plină de dragoste la fel ca și voi, nerăbdătoare să vină și să locuiască pe acest pământ pentru ca, într-o zi, să se poată întoarce la El.

Cu toate acestea, s-ar putea ca ea să se simtă singură, la fel cum vă simțiți și voi uneori. Uneori, ar putea chiar uita scopul călătoriei sale. Amintiți-i, vă rog, prin cuvintele și faptele voastre, că nu este singură. Suntem aici pentru a ne ajuta unii pe alții.

Viața poate fi dificilă și poate împietri inimile atât de mult încât unii oameni par a fi de neatins. Unii pot fi plini de mânie. Alții își bat joc și-i ridiculizează pe cei care cred într-un Dumnezeu iubitor. Dar gândiți-vă la

acest lucru: chiar dacă ei nu-și amintesc, au dorit și ei, într-un anumit moment, să se întoarcă la Tatăl lor din Ceruri.

Nu este responsabilitatea voastră să convertiți pe cineva. Aceasta este responsabilitatea Duhului Sfânt. Sarcina voastră este să vă împărtășiți crezurile și să nu vă fie teamă. Fiți prietene cu toți, dar nu vă compromiteți niciodată standardele. Rămâneți fidele convingerilor și credinței voastre. Fiți hotărâte, pentru că sunteți fiice a lui Dumnezeu și El este alături de voi!

Al doilea mesaj: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit eu”⁸.

V-ați întrebat vreodată ce limbă am vorbit când am trăit în prezența lui Dumnezeu? Am mari bănuieli că a fost germana, deși cred că nimeni nu știe sigur. Dar știu că în viața noastră premuritoare am învățat în mod direct, de la Tatăl spiritelor noastre, un limbaj universal – limbaj care are putere să depășească bariere emoționale, fizice și spirituale.

Limbajul acela este dragostea pură a lui Isus Hristos.

Este cel mai puternic limbaj din lume.

Dragostea lui Hristos nu este o dragoste prefăcută. Nu este o dragoste exprimată printr-o felicitare. Nu este o dragoste elogiată în muzică și în filme.

Această dragoste produce o adevărată schimbare de caracter. Poate învinge ura și topi invidia. Poate vindeca resentimente și învinge sentimentele de amărăciune. Poate înfăptui miracole.

Noi am primit „primele lecții”⁹ în acest limbaj al dragostei când am fost, ca spirite, în prezența lui Dumnezeu și aici, pe pământ, avem ocazii să exersăm acest limbaj și să-l vorbim fluent. Voi puteți și dacă învățați acest limbaj al dragostei evaluând ceea ce vă motivează gândurile și faptele.

Sydney, Australia

Când gândurile voastre principale sunt concentrate asupra lucrurilor care vă vor aduce beneficii, motivațiile voastre pot fi egoiste și superficiale. Nu acesta este limbajul pe care vreți să-l învățați.

Dar, când gândurile și comportamentele voastre principale sunt concentrate asupra slujirii lui Dumnezeu și altora – când doriți cu adevărat să-i binecuvântați și să-i înălțați pe cei din jurul vostru – atunci puterea dragostei pure a lui Hristos poate să lucreze în inima și în viața voastră. Acesta este limbajul pe care vreți să-l învățați.

Pe măsură ce vorbiți fluent acest limbaj și-l folosiți în interacțiunile cu ceilalți, ei vor recunoaște ceva în voi care s-ar putea să trezească în ei un sentiment ascuns demult, acela de a căuta calea cea dreaptă pentru a călători înapoi spre căminul lor ceresc. La urma urmei, limbajul dragostei este și limba lor maternă.

Această influență profundă și de durată este un limbaj care ajunge la fiecare suflet. Este un limbaj al înțelegerii, un limbaj al slujirii, un limbaj al înălțării, al bucuriei și mângâierii.

Învățați să folosiți limbajul universal al dragostei lui Hristos.

Și cel de-al treilea mesaj: „[Fiți bucuroase]”¹⁰.

Uneori nu avem răbdare în timpul călătoriei noastre, nu-i așa? Dacă aveți 12 ani, ați vrea să aveți 14. La 14 ani, ați vrea să aveți 18. Și la 18 ani, câteodată, ați vrea chiar să aveți din nou 12 și să puteți s-o luați de la capăt.

Vor fi întotdeauna lucruri de care să vă plângeți – lucruri care nu par să meargă tocmai bine. S-ar putea să vă petreceți zilele fiind triste, singure, neînțelese sau nedorite. Dar nu aceasta este călătoria la care ați sperat și nu este călătoria pe care Tatăl Ceresc v-a trimis să o faceți. Amintiți-vă, sunteți cu adevărat o fiică a lui Dumnezeu!

Știind acest adevăr, vă invit să mergeți cu încredere și bucurie. Da, drumul este accidentat și are ocolișuri și chiar unele primejdii. Însă nu vă concentrați pe acestea. Căutați fericirea pe care a pregătit-o Tatăl din Ceruri pentru voi în fiecare etapă a călătoriei voastre. Fericirea este destinația, dar este și drumul spre destinație. „Pace în această lume și viață veșnică în lumea care va veni” este ceea ce promite El.¹¹ De aceea, El ne poruncește să „[fim] bucuroși”.

Pe măsură ce folosiți, cu bucurie, harta pe care v-a dat-o Tatăl pentru

călătoria voastră, ea vă va conduce spre locuri sfinte și vă veți ridica la potențialul vostru divin. Veți crește să fiți fiica lui Dumnezeu care ați sperat că veți deveni.

Dragi surori, dragi tinere fete ale Bisericii, dragi tinere prietene, în calitate de apostol al Domnului, vă las o binecuvântare că vă veți găsi calea în această călătorie spre casă și că veți fi o inspirație pentru ceilalți călători. De asemenea, promisiunea și rugăciunea mea este că, pe măsură ce onorați și trăiți demne de legămintele, principiile și valorile Evangheliei lui Isus Hristos, Tatăl Ceresc va fi acolo, la finalul călătoriei voastre. Vă va îmbrățișa și veți ști odată pentru totdeauna că ați ajuns în siguranță acasă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Charles Dickens, *A Christmas Carol*.
2. Vezi J. R. R. Tolkien, *The Hobbit*.
3. Vezi Ioan 14:6.
4. Doctrină și legăminte 68:6; vezi, de asemenea, Isaia 41:10; Ioan 14:18.
5. Vezi 1 Samuel 16:7.
6. Vezi 1 Petru 5:6–7.
7. Vezi Ieremia 29:13.
8. Ioan 15:12; vezi, de asemenea, Ioan 13:34; Moroni 7:45–48.
9. Doctrină și legăminte 138:56.
10. Doctrină și legăminte 78:18; vezi, de asemenea, Ioan 16:33; 3 Nefi 1:13.
11. Doctrină și legăminte 59:23.

Să facem din conferință o parte din viețile noastre

Gândiți-vă să folosiți unele dintre aceste activități și întrebări ca punct de pornire pentru discuții în familie sau cugetări personale.

Numerele paginilor menționate alături de idei indică prima pagină a cuvântării.

Pentru copii

- Președintele Thomas S. Monson a vorbit despre importanța de a fi supus și despre felul în care supunerea are totdeauna consecințe (pagina 89). Gândiți-vă la un moment în care v-ați supus regulilor familiei. Sau la un moment în care v-ați

supus regulilor lui Dumnezeu. Cum v-a făcut să vă simțiți faptul de a fi supuși?

- Vârstnicul M. Russell Ballard din Cvorumul celor Doisprezece a spus o povestire despre o fetiță care a crescut o plantă de roșii dintr-o sămânță mică (pagina 18). Citiți sau spuneți din nou povestirea în cadrul familiei și discutați despre ceea ce vă învață privind modul în care puteți deveni ca Tatăl Ceresc. Puteți stabili un țel de a face ceva care să vă apropie de Tatăl Ceresc.
- Vârstnicul Enrique R. Falabella, din Cei Șaptezeci, a vorbit despre lucrurile care întăresc familiile (pagina 102). Dânsul ne-a învățat că unele dintre cele mai importante cuvinte pe care trebuie să le spunem fiecărui membru al familiei sunt: „Te iubesc”, „Mulțumesc foarte mult” și „Iartă-mă”. Sora Rosemary M. Wixom, președinta generală a Societății Primare, a sugerat să spunem: „Iubesc tot ce are legătură cu tine” (pagina 81). Fiți atenți la ceea ce se întâmplă când roștiți aceste cuvinte membrilor familiei voastre. Îi face fericiți? Cum vă simțiți voi?

Pentru tineri

- Președintele Thomas S. Monson a predat patru principii care ne pregătesc pentru munca misionară – nu doar ca misionari cu timp deplin, ci și ca membri ai Bisericii (pagina 66). Puteți studia cuvântarea dânsului gândindu-vă la următoarea întrebare: „Ce pot să fac pentru a fi un misionar mai bun acum?”.
- Vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învățat că este în regulă să avem îndoieli și întrebări și, de asemenea, ne-a învățat: „Țineți-vă tare de ceea ce știți deja și fiți puternici până când veți primi mai multă cunoaștere... Fiți fideli față de credința pe care o aveți” (pagina 93). Vă puteți scrie în jurnalele voastre lucrurile în care credeți, mărturia și câteva experiențe spirituale pe care le-ați avut. De asemenea, scrieți întrebările pe care le aveți și păstrați-le astfel încât, pe măsură ce citiți din scripturi și din această revistă, să căutați răspunsuri pentru ele.
- Mulți vorbitori ne-au învățat despre supunere și binecuvântările acesteia. De exemplu, președintele

Monson ne-a învățat: „Când ne supunem poruncilor lui Dumnezeu, primim o cunoaștere a adevărului și răspunsuri la întrebările noastre cele mai importante” (pagina 89). Puteți căuta în acest număr multe binecuvântări ale supunerii pentru a le sublinia sau transcrie. Identificarea acestor binecuvântări vă poate inspira să continuați să trăiți în neprihănire.

- Mai mulți vorbitori ne-au învățat că putem sluji oricând, nu doar în timpul proiectelor de slujire. Fratele David L. Beck, președintele general al Tinerilor Băieți, ne-a învățat: „Sluiți în fiecare zi. Ocaziile sunt peste tot în jurul vostru”. În cuvântarea fratelui Beck, puteți citi câteva exemple de tineri care slujesc altora (pagina 55).

Pentru adulți

- Mulți dintre vorbitori au depus mărturie despre Isus Hristos. Ce puteți învăța despre caracterul Său divin, despre misiunea Sa divină și despre slujirea Sa divină din cuvântările de la paginile 22, 70, 96, 99 și 109?
- Subiectul lunii mai, din programa pentru tineri, este despre profeți și

revelație. Dacă le predați tinerilor la Biserică sau aveți copii adolescenți, puteți discuta cu ei programa și această întrebare: „De ce este important să-i ascultăm și să-i urmăm pe profeții în viață?”. Puteți studia acest număr al revistei pentru a identifica profeții și avertizări care, dacă sunt luate în seamă, ne vor ajuta să prosperăm în vremuri grele.

- Câțiva vorbitori s-au concentrat asupra întăririi familiei. De exemplu,

vârșnicul Richard G. Scott, din Cvo-
rumul celor Doisprezece Apostoli,
ne-a învățat: „Când [Salvatorul]
este punctul central al căminului
dumneavoastră, atunci acolo există
pace și liniște” (pagina 29). Găsiți
modalități de a face ca Salvatorul
să fie punctul central al căminului
dumneavoastră pe măsură ce stu-
diați cuvântarea vârstnicului Scott,
cât și pe cele de la paginile 6, 81,
83 și 102. ■

PREDĂȚI DIN SCRIPTURI

Puteți studia următoarele scripturi, care au fost citate sau la care s-a făcut referire de mai multe ori în cadrul conferinței generale:

1 Samuel 16:7*
Matei 7:24; 28:19
Ioan 13:34-35; 14:6; 16:33
Mosia 3:19*; 18:8-9
Helaman 5:12*
3 Nefi 11:7

Moroni 9:9
Doctrină și legăminte 42:22;
59:23; 64:34; 84:88; 87:8;
115:6
Joseph Smith – Istorie 1:17*
* Scripturi de bază de la seminar

Indexul relatărilor din timpul conferinței

Următoarea listă cuprinde relatări, selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie și cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

VORBITOR	RELATARE
Vârstnicul Neil L. Andersen	(77) Cupluri din Mozambic îl urmează pe Salvator, în loc să urmeze tradițiile lor.
Vârstnicul M. Russell Ballard	(18) O nepoată în vârstă de șapte ani revitalizează o plantă veștejită de roșii.
David L. Beck	(55) Deținători ai Preoției aaronice se împrietenesc cu o tânără fată care era subiectul glumelor proaste. Un diacon din Bangalore, India, ajută la activarea tuturor tinerilor băieți din ramura sa.
Vârstnicul Tad R. Callister	(52) George F. Richards, în vârstă de șaptesprezece ani, învață despre puterea preoției când îi dă mamei sale o binecuvântare.
Vârstnicul D. Todd Christofferson	(109) Mama lui D. Todd Christofferson ajută o tânără fată nevoiașă să își atingă potențialul.
Mary N. Cook	(118) O tânără fată depășește moartea tatălui ei și lupta mamei sale cu cancerul exercitându-și credința.
Vârstnicul Quentin L. Cook	(32) O femeie hindu simte pace în timpul casei deschise de la Templul Suva din Fiji.
Episcopul Dean M. Davies	(9) Cutremurul din Loma Prieta, California, SUA, din anul 1989 i-a reconfirmat, în minte și în inimă, lui Dean M. Davies importanța de a ne clădi viețile pe o temelie sigură.
Ann M. Dibb	(115) O tânără fată mai puțin activă simte Spiritul în timpul unei tabere a Tinerelor Fete.
Președintele Henry B. Eyring	(62) Un băiat orfan devine primul membru al Bisericii într-un oraș de 130.000 de locuitori. În timpul slujirii sale în New Mexico, SUA și în New England, SUA, Henry B. Eyring vede mâna lui Dumnezeu în clădirea împărăției Sale.
Vârstnicul Enrique R. Falabella	(102) Membrii Bisericii din Arizona, SUA, le dau lui Enrique R. Falabella și soției sale bani pentru a se putea întoarce în Guatemala după căsătoria lor în templu.
Vârstnicul Jeffrey R. Holland	(93) Jeffrey R. Holland spune unui băiat în vârstă de 14 ani că nu trebuie să-și ceară niciodată scuze pentru că „doar crede”.
Președintele Thomas S. Monson	(66) Un bărbat din Canada cercetează Biserica și i se alătură după ce doi misionari cu timp deplin depun mărturie puternică despre profetul Joseph Smith. Exprimându-și dragostea prin intermediul scrisorilor săptămânale, un misionar cu timp deplin îl aduce pe tatăl său în Biserică. (89) La vârsta de opt ani, Thomas S. Monson învață să fie supus după ce dă foc unui câmp. Un membru credincios al Bisericii din Ungaria își pune deoparte zeciuiala până când o poate da învățătorilor săi de acasă.
Vârstnicul Richard G. Scott	(29) Un misionar cu timp deplin dorește să-și întemeieze viitoarea familie după modelul oferit de familia președintelui său de misiune.
Președintele Dieter F. Uchtdorf	(70) Sfinții din Africa de Vest încep să cânte imnuri în timpul penei de curent care a avut loc în casa lor de întruniri. Evanghelia o ajută pe o tânără fată să iasă din întunericul cauzat de abuzurile din copilărie. (125) Dieter F. Uchtdorf și membrii familiei sale părăsesc Germania de Est.

Învățături pentru timpul nostru

Lețiile din cadrul adunărilor Preoției lui Melhisedec și ale Societății de Alinare din a patra duminică a fiecărei luni vor fi dedicate lecțiilor din „Învățături pentru timpul nostru”. Fiecare lecție poate fi pregătită dintr-una sau mai multe cuvântări de la cea mai recentă conferință generală (vedeți tabelul de mai jos). Președinții de țară și de district pot alege cuvântările care vor fi folosite sau pot încredința această responsabilitate episcopilor și președinților de ramură. Conducătorii subliniază faptul că este important ca frații din cadrul Preoției lui Melhisedec și surorile din cadrul Societății de Alinare să studieze aceleași cuvântări în aceleași duminici.

Cei care iau parte la clasele din a patra duminică sunt îndemnați să studieze și să aducă la lecție numărul revistei care cuprinde cea mai recentă conferință generală.

Sugestii pentru pregătirea unei lecții din cuvântări

Rugați-vă ca Spiritul Sfânt să fie cu dumneavoastră în

timp ce studiați și predăți din cuvântări. Este posibil să fiți tentați, uneori, să pregătiți lecția folosind alte materiale, dar cuvântările din cadrul conferinței reprezintă programa aprobată. Responsabilitatea dumneavoastră este de a-i ajuta pe alții să învețe și să trăiască potrivit Evangheliei, așa cum se propovăduiește în cea mai recentă conferință generală a Bisericii.

Revedeți cuvântările, căutând principii și doctrine care să răspundă nevoilor membrilor clasei. Căutați, de asemenea, istorisiri, referințe din scripturi și declarații din cuvântări care să vă ajute să predăți aceste adevăruri.

Întocmiți un plan pentru predarea principiilor și doctinelor. Includeți întrebări care să-i ajute pe membrii clasei:

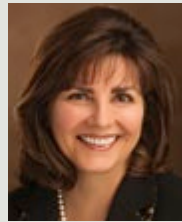
- să caute principii și doctrine în cuvântări;
- să se gândească la înțelesul lor;
- să împărtășească explicații, idei, experiențe și mărturii;
- să pună în practică aceste principii și doctrine în viețile lor. ■

LUNILE ANULUI	MATERIALELE PENTRU LECȚIA DIN A PATRA DUMINICĂ
aprilie 2013 – octombrie 2013	Cuvântări ținute în cadrul conferinței generale din aprilie 2013*
octombrie 2013 – aprilie 2014	Cuvântări ținute în cadrul conferinței generale din octombrie 2013*

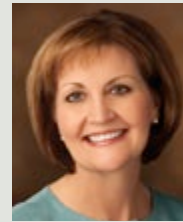
* Pentru lecțiile din a patra duminică din lunile aprilie și octombrie, cuvântările pot fi selectate din cadrul conferinței anterioare sau din cadrul celei mai recente conferințe. Cuvântările sunt disponibile în multe limbi la conference.lds.org.

Președințiile generale ale organizațiilor auxiliare

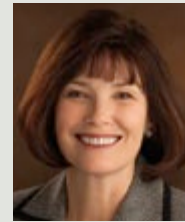
SOCIETATEA DE ALINARE

Carole M. Stephens
prima consilieră

Linda K. Burton
președintă

Linda S. Reeves
a doua consilieră

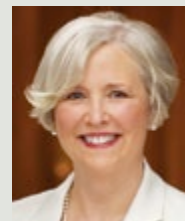
TINERELE FETE

Carol F. McConkie
prima consilieră

Bonnie L. Oscarson
președintă

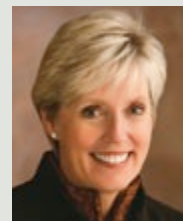

Neill F. Marriott
a doua consilieră

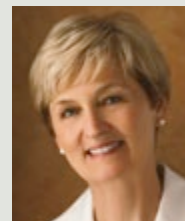
SOCIETATEA PRIMARĂ

Jean A. Stevens
prima consilieră

Rosemary M. Wixom
președintă

Cheryl A. Esplin
a doua consilieră

TINERII BĂIEȚI

Larry M. Gibson
primul consilier

David L. Beck
președinte

ȘCOALA DE DUMINICĂ

David M. McConkie
primul consilier

Russell T. Osguthorpe
președinte

Matthew O. Richardson
al doilea consilier

A 183-a Conferință Generală Anuală include susținerea unei noi Președinții generale a Tinerelor Fete

„nimile noastre au fost atinse”, a spus președintele Thomas S. Monson în cadrul sesiunii de încheiere a celei de-a 183-a Conferințe Generale Anuale, la data de 7 aprilie 2013, „și mărturiile noastre despre această lucrare divină au fost întărite în timp ce am simțit Spiritul Domnului. Fie ca noi să ne amintim pentru mult timp ceea ce am auzit în aceste două zile”.

Peste 100.000 de oameni au participat la cele cinci sesiuni ale conferinței generale în Centrul de conferințe din orașul Salt Lake, Utah, SUA, în perioada 6-7 aprilie. Milioane de oameni din întreaga lume au vizionat sau au ascultat la televizor, la radio, prin intermediul transmisiunilor prin satelit și pe Internet. Fie că au vizionat transmisiunile în direct, fie că au accesat pe LDS.org fișierele video, audio sau text ale conferinței, membrii au putut să aibă acces la conferință în 95 de limbi.

Președintele Monson a deschis conferința anuală făcând cunoscute planurile de a se construi temple în orașul Cedar, Utah, SUA și în Rio de Janeiro, Brazilia – numărul total de temple anunțate sau în construcție ajungând, astfel, la 29. În prezent, numărul templelor în funcțiune este de 141.

Câteva schimbări au fost făcute în conducerea Bisericii în timpul sesiunii de sâmbătă după-amiază. Toate membrele Președinției generale ale Tinerelor Fete au fost eliberate, iar vârstnicul Walter F. González a fost eliberat din chemarea de membru al Președinției celor Șaptezeci. Cincizeci și unu de autorități ale zonei-Cei Șaptezeci au fost, de asemenea, eliberate.

Vârstnicul Ulisses Soares, din Primul Cvorum al celor Șaptezeci, a fost susținut în calitate de membru al Președinției celor Șaptezeci.

Ca membre ale noii Președinții generale a Tinerelor Fete au fost susținute Bonnie Lee Green Oscarson, președintă; Carol Foley McConkie, prima consilieră; și Neill Foote Marriott, a doua consilieră.

Au fost, de asemenea, susținuți trei noi membri ai Primului Cvorum al celor Șaptezeci: vârstnicul Edward Dube din Zimbabwe; vârstnicul S. Gifford Nielsen din Sugar Land, Texas, SUA; și vârstnicul Arnulfo Valenzuela din Queretaro, Mexic. Au fost, de asemenea, susținuți cinci noi membri ai celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci.

Elaine S. Dalton, fosta președintă generală a Tinerelor Fete, a slujit în

Președinția generală a Tinerelor Fete, fie în calitate de consilieră, fie ca președintă, timp de 11 ani înainte de eliberarea ei, care a avut loc în luna aprilie.

Pentru a vedea lista completă a susținerilor și eliberărilor, deschideți la pagina 26.

Citiți biografiile conducătorilor nou chemați începând cu pagina 139. ■

PUTEȚI AJUTA

Atât președintele Thomas S. Monson, cât și vârstnicul Russell M. Nelson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, i-au încurajat pe membri să facă donații financiare în Fondul general pentru misionari. La data de 4 aprilie 2013 slujeau în câmpul misiunii 65.634 de misionari cu timp deplin și peste 20.000 își primiseră chemările.

În timpul sesiunii de deschidere a conferinței generale, președintele Monson a spus: „Pentru a ajuta la menținerea acestei

forțe misionare și pentru că mulți dintre misionarii noștri provin din familii modeste, vă invităm, pe măsura posibilităților dumneavoastră, să contribuiți cu generozitate la Fondul general pentru misionari al Bisericii”.

Membrii pot face donații folosind chitanța „Zeciuală și alte donații” și scriind suma cu care doresc să contribuie în dreptul rubricii „Fond general – misionari”. Membrii pot face, de asemenea, donații online la ldsphilanthropies.org.

Biserica are nevoie de maturitatea și experiența cuplurilor de misionari seniori

Pe lângă numărul sporit de tineri misionari datorat reducerii vârstei necesare pentru slujirea ca misionar, este, de asemenea, mare nevoie de cupluri de misionari seniori în misiunile din întreaga lume. Odată cu recenta creare a 58 de misiuni noi, va fi nevoie de și mai multe cupluri de misionari seniori care să ofere experiența de conducere și sprijinul atât de vitale unei misiuni de succes.

În cadrul conferinței din luna aprilie a anului 2013, președintele Thomas S. Monson a vorbit despre creșterea rapidă a numărului de misionari și și-a exprimat dragostea pentru cei dornici să-L slujească pe Domnul în câmpul misiunii (vezi paginile 4, 66). Vârșnicul Russell M. Nelson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a încurajat în mod concret cuplurile

senioare să slujească. „Dumneavoastră, cuplurile căsătorite, mai în vârstă, pregătiți-vă pentru ziua în care veți merge în misiune. Vom fi foarte recunoscători pentru slujirea dumneavoastră”, a spus el (vezi pagina 45).

În deschiderea conferinței generale din luna octombrie a anului 2012, președintele Monson a spus: „Avem în continuare nevoie de mai multe cupluri de misionari seniori. Dacă împrejurările vă permit, dacă urmează să vă pensionați și dacă sănătatea vă permite, vă încurajez să vă oferiți pentru a sluji în calitate de misionari cu timp deplin. Atât soțul, cât și soția vor avea o mare bucurie slujindu-le împreună copiii Tatălui nostru” („Bine ați venit la conferință”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2012, p. 5).

Conducătorii Bisericii au încurajat, de foarte mulți ani, cuplurile senioare

să slujească. Vârșnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus: „Misiunile de pretutindeni au nevoie de mai multe cupluri. Maturitatea și experiența lor îi ajută să fie unii dintre cei mai buni misionari pe care-i avem. Abilitățile lor speciale... le permit să-i instruiască în mod eficient pe conducătorii locali, să întărească și să reactiveze membri și să aducă la Hristos oameni care nu sunt membri ai Bisericii” („Missionary Couples – Trading Something Good for Something Better”, *Ensign*, iunie 1988, p. 9, 11).

Cuplurile demne care doresc să slujească în calitate de misionari sunt încurajate să-și anunțe episcopul sau președintele de ramură despre dorința lor de a sluji. Durata slujirii poate varia între șase și douăzeci și trei de luni.

Cei care au întrebări despre misiunile seniorilor, put suna la 1-800-453-3860, interior 2-6741 (sau 1-801-240-6741), sau pot trimite e-mail la SeniorMissionaryServices@ldschurch.org pentru a primi răspunsuri la întrebări concrete. ■

Maturitatea și experiența cuplurilor senioare le permit să-i instruiască în mod eficient pe conducătorii locali, să întărească membrii și să aducă la Hristos oameni care nu sunt membri ai Bisericii.

Noi instrumente online ajută la păstrarea și împărtășirea fotografiilor și amintirilor despre familie

Cei care accesează FamilySearch.org vor remarca, începând cu luna aprilie a anului 2013, unele schimbări importante. Culorile vii, strălucitoare, pozele atractive și numeroasele opțiuni noi oferă o diversitate de experiențe care depășesc cercetarea propriu-zisă. Chiar dacă site-ul va continua să fie o destinație deosebită pentru

genealogiști și cercetătorii în domeniul istoriei familiei, noile opțiuni vor atrage o gamă mai largă de vizitatori.

Noile opțiuni vor ajuta la avansarea istoriei familiei dincolo de limitele cercetării și vor atrage interesul unui număr mai mare de începători în istoria familiei, tineri și în vârstă. Vizitatorii pot, acum, să contribuie la crearea propriului lor arbore genealogic, la păstrarea și împărtășirea fotografiilor și povestirilor despre familie – totul gratuit.

Fotografiile și povestirile despre familie ajută la cunoașterea strămoșilor. Oamenii reali din spatele datelor ne pot învăța principii precum munca asiduă, modul de a face față provocărilor vieții și modul în care viața ne este influențată de alegerile pe care le facem.

Faptul de a ușura consemnarea și păstrarea istoriei familiei ne ajută să avem o legătură cu trecutul nostru și să lășăm o moștenire pentru viitor.

Noi opțiuni ale FamilySearch.org

FamilySearch Family Tree (Arborele genealogic FamilySearch). Pentru prima dată, pe FamilySearch.org, oamenii pot să înceapă, în mod colectiv, să-și creeze arborele genealogic împărtășit, în întregime online, începând cu adăugarea de informații despre ei înșiși și, apoi, despre generațiile anterioare.

Caracteristici principale ale arborelui genealogic:

- îl găsiți pe FamilySearch.org la tab-ul „Family Tree”.

- arborele conține deja peste 900 de milioane de nume de persoane introduse de către utilizatori;
- este gratuit;
- le permite oamenilor să colaboreze la crearea, gestionarea și împărtășirea istoriei familiei lor în întregime online;
- utilizatorii pot vedea ce au descoperit deja alții cu privire la istoria familiei lor;
- utilizatorii pot anexa cu ușurință fotografii și povestiri, precum și linkuri sursă;
- utilizatorii își pot păstra permanent arborele genealogic împărtășit pentru generațiile viitoare;
- opțiunea „grab and pull (apucă și trage)” le permite utilizatorilor să-și miște cu ușurință arborele genealogic;
- utilizatorii vor avea acces la miliarde de consemnări gratuite pe FamilySearch.org care-i vor ajuta să completeze ramurile lipsă ale arborelui lor genealogic.

Fotografii. Utilizatorii pot păstra fotografii preferate cu strămoși, le pot anexa profilelor personale din FamilySearch Family Tree (Arborele genealogic FamilySearch) și le pot împărtăși prin intermediul site-urilor de socializare. Peste 200.000 de fotografii au fost deja adăugate, păstrate și împărtășite.

Povestiri. Utilizatorii pot scrie povestiri preferate despre un anumit strămoș în FamilySearch Family Tree (Arborele genealogic FamilySearch). Această opțiune permite familiilor să adune, să împărtășească și să păstreze continuu povestirile despre membrii lor.

Diagramă interactivă sub formă de evantai. În anul 2012, FamilySearch a testat o opțiune care le permitea utilizatorilor să se vadă pe ei înșiși și să-și vadă strămoșii într-o diagramă colorată

prezentată sub forma unui evantai. Această opțiune este, acum, îmbunătățită și disponibilă pe FamilySearch.org.

Family Tree Wizard (Îndrumar privind crearea arborelui genealogic). Cei care sunt începători în ceea ce privește crearea arborelui genealogic vor găsi acest instrument ca fiind util. Într-o manieră plăcută, acest instrument adresează întrebări despre strămoșii dumneavoastră vii și decedați, iar apoi creează legături în arborele genealogic pentru a vă ajuta să începeți.

Live Help (Ajutor în direct). Interesul față de istoria familiei devine din ce în ce mai mare în toată lumea. FamilySearch a lansat o comunitate mondială online care oferă opțiuni de asistență și îndrumare privind cercetarea, în mod gratuit, prin intermediul telefonului și al chat-ului Web 24 de ore pe zi – acum în 10 limbi.

Languages (Limbi). Toate opțiunile și serviciile noi vor fi disponibile în 10 limbi. O colecție de îndrumare video gratuite și alte resurse online sunt puse la dispoziție pentru toate opțiunile. Pentru mai multe detalii, apăsați pe butonul Help (Ajutor). ■

Istoria familiei duce la schimbări în inimă

R. Scott Lloyd
Știrile Bisericii

Multe centre de istorie a familiei vor fi, în viitor, chiar acasă, a prezis vârstnicul Bradley D. Foster, din Cei Șaptezeci, într-o cuvântare rostită la data de 23 martie, în cadrul Conferinței privind tehnologia și istoria familiei RootsTech 2013, ce a avut loc în orașul Salt Lake, Utah, SUA.

Vârstnicul Foster, director executiv adjunct al Departamentelor privind Istoria familiei, a spus că, în scurt timp, pe pământ vor fi nouă miliarde de oameni și că Domnul a pregătit tehnologia care va face posibil să „legăm toate acele familii și să creăm conexiuni între ele”.

El a accentuat importanța de a lucra la realizarea istoriei familiei, de a afla povestiri despre strămoșii noștri – și să nu facem doar muncă

genealogică, găsind nume și date. Pietrele funerare din toate cimitierele din lume conțin un nume, o dată de naștere, o linie și, apoi, o dată a decesului, a spus el. „Acea liniuță dintre data nașterii și cea a decesului pare atât de mică și de neimportantă, însă ea cuprinde întreaga noastră istorie”, a spus el. „Așadar, deși ne concentrăm adesea asupra descoperirii acelor date, dragostea noastră față de strămoșii noștri – întoarcerea inimilor noastre către strămoșii noștri – vine odată cu descoperirea liniuței.”

Istoria familiei ne unește pe măsură ce împărtășim povestiri și conlucrăm, a explicat el. „Așadar, genealogia duce la schimbări în diagramele noastre; istoria familiei duce la schimbări în inima noastră.” ■

Vârstnicul Eldred G. Smith moare la vârsta de 106 ani

Sarah Jane Weaver
Știrile Bisericii

Vârstnicul Eldred G. Smith, care a slujit în calitate de patriarh al Bisericii în perioada 1947-1979, a murit la data de 4 aprilie 2013, la el acasă. Era în vârstă de 106 de ani.

Considerat ca fiind cel mai în vârstă bărbat din Utah, vârstnicul Smith a trăit mai mult decât oricare altă fostă autoritate generală.

Președintele Bisericii, Thomas S. Monson, l-a vizitat pe vârstnicul Smith cu ocazia ultimei sale aniversări a zilei de naștere, la data de 9 ianuarie 2013. „Eldred Smith îmi este un bun prieten”, a spus președintele Monson. „Am călătorit mulți kilometri împreună. Îl iubesc și îl respect pe acest om.”

Eldred G. Smith a fost chemat să slujească în calitate de patriarh al Bisericii la data de 10 aprilie 1947, de către președintele de atunci al Bisericii, George Albert Smith, și a fost ultimul bărbat care a avut această chemare. I s-a acordat statutul de emerit în anul 1979. Chemarea respectivă a fost oferită prima dată în anul 1833, lui Joseph Smith senior, tatăl profetului Joseph Smith. Vârstnicul Smith este stră-strănepotul lui Hyrum, fratele profetului.

În timpul slujirii sale în calitate de patriarh al Bisericii, vârstnicul Smith a călătorit în multe zone ale lumii și dat numeroase

Președintele Thomas S. Monson, la dreapta, îl vizitează pe vârstnicul Eldred G. Smith, care a slujit în calitate de patriarh al Bisericii în perioada 1947-1979, cu ocazia aniversării celei de-a 106-a zi de naștere a sa, la data de 9 ianuarie 2013. Vârstnicul Smith a murit la data de 4 aprilie, la el acasă.

binecuvântări patriarhale acolo unde nu existau patriarhi. În anul 1966, el a călătorit împreună cu Thomas S. Monson, care pe atunci era vârstnicul Monson, în Australia și Samoa pentru a da binecuvântări patriarhale membrilor de acolo. A fost prima dată când un patriarh care prezidează a vizitat Samoa. Astăzi, aproape fiecare țară are un patriarh care locuiește în cadrul limitelor sale geografice.

Atât președintele Monson, cât și vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, au vorbit la funeraliile vârstnicului Smith. Președintele Monson le-a citit membrilor familie o scrisoare de condoleanțe din partea Primei Președinții, după care a spus: „Pentru moment, mi-am pierdut un prieten bun”.

Vârstnicul Ballard, care este, de asemenea, un stră-strănepot al lui Hyrum Smith, a vorbit despre

contribuția pe care vârstnicul Smith a avut-o cu privire la menținerea vie a istoriei familiei lor. „Îl cinștim ca patriarh al Bisericii și ca patriarh al familiei noastre extinse”, a spus el. A mai spus că știe că vârstnicul Smith a simțit că cea mai mare realizare a sa a fost familia lui.

Eldred Smith s-a căsătorit cu Jeanne Audrey Ness în anul 1932; ei au avut cinci copii. După moartea ei, în luna iunie a anului 1977, el s-a căsătorit cu Hortense Child; ea slujea atunci în calitate de consilieră în cadrul Președinției generale a Tinerelor Fete. Ea a murit în luna mai a anului 2012.

Vârstnicul Smith are doi fii și două fiice în viață (o altă fiică a decedat), 22 de nepoți în viață (alți doi au decedat), 63 de strănepoți și 22 de stră-strănepoți. ■

Gerry Avant a contribuit cu informații la acest articol.

Vârstnicul Ulisses Soares

din Președinția celor Șaptezeci

Vârstnicul Ulisses Soares, care a început să slujească în Președinția celor Șaptezeci în luna ianuarie a anului 2013, a văzut cu propriii ochi creșterea rapidă a Bisericii în mai multe părți ale lumii.

Vârstnicul Soares s-a născut în São Paulo, Brazilia, în luna octombrie a anului 1958. Părinții săi, Aparecido și Mercedes Soares, s-au alăturat Bisericii când el avea cinci ani. Pe atunci, adunările aveau loc într-o încăpere situată deasupra unei patiserii. Vârstnicul Soares își amintește bucuria pe care a simțit-o atunci când a avut opt ani, când a fost organizat primul țărșuș din America de Sud, în São Paulo, în anul 1966. Biserica în Brazilia a ajuns repede să aibă 50 de țărșuși, în anul 1990, și peste 200 de țărșuși în anul 2000.

Vârstnicul Soares, care și-a luat licența în contabilitate și științe economice la Universitatea Catolică Pontificia și masteratul în științe economice la Institutul Național de Studii Postuniversitare, lucra în cadrul unei companii internaționale de cauciucuri în momentul în care i s-a oferit o chemare în cadrul Bisericii. Angajat pentru a lucra în cadrul Departamentului de Finanțe, el a devenit, în scurt timp, director al aspectelor temporale în Biroul Bisericii din Zona São Paulo, oferind sprijin președinției zonei timp de 10 ani. El a mai slujit în calitate de primul președinte al țărșușului Cotia, São Paulo, Brazilia.

El a slujit în calitate de președinte al Misiunii Porto, Portugalia, în perioada 2000-2003 și a fost chemat să slujească în cadrul Primului Cvorum al celor Șaptezeci în luna aprilie a anului 2005. El a slujit în președințiile zonelor Brazilia și Sud-Est, Africa.

„Aceste experiențe mi-au oferit ocazia de a vedea că Biserica poate fi întemeiată peste tot unde avem oameni credincioși”, a spus el, „precum și ocazia de a vedea ce trebuie să învăț pentru a sluji mai eficient”.

Vârstnicul Soares și soția sa, Rosana Fernandes Morgado, s-au căsătorit în luna octombrie a anului 1982 în Templul São Paulo, din Brazilia. Ei au trei copii.

Vârstnicul Soares a slujit ca misionar cu timp deplin în Misiunea Rio de Janeiro, Brazilia. El a mai slujit și în calitate de președinte al Cvorumului Vârstnicilor, de consilier într-un episcopat, de înalt consilier, de secretar executiv la nivel de țărșuș și de agent zonal de bunăstare. ■

Vârstnicul Edward Dube

din Cei Șaptezeci

Vârstnicului Edward Dube i s-a prezentat Evanghelia în anul 1981, de către cel în a cărui casă lucra. Bărbatul respectiv i-a dat un exemplar al Cărții lui Mormon.

El nu a citit-o până în anul 1983, însă atunci a fost atât de impresionat de mărturia lui Joseph Smith despre vizita lui Moroni, încât a dat curs invitației de a participa la o adunare de post și mărturii într-o casă de întruniri din Kwekwe, Zimbabwe.

La început, s-a simțit incomod, de parcă le-ar fi fost inferior celor mai mulți dintre cei prezenți.

„Dar, în timp ce-și depuneau mărturiile despre Cartea lui Mormon, am simțit că am ceva în comun cu acei oameni”, a spus el, „și am putut să-mi împărtășesc sentimentele despre Cartea lui Mormon”.

Ulterior, avea să fie învățat de misionari, să fie botezat și, în cele din urmă, să slujească în Misiunea Harare, Zimbabwe.

În acea perioadă, el a propovăduit familiei lui Naume Keresiya Salazani, care avea atunci 16 ani. Ei au ținut legătura după misiunea lui și s-au căsătorit în Kwekwe, la data de 9 decembrie 1989. În luna mai a anului 1992, au fost pecetluiți în Templul Johannesburg, din Africa de Sud. Ei au trei fiice și un fiu.

Născut în luna mai a anului 1962 în satul Chirumanzu din Zimbabwe, avându-i ca părinți pe Clement și Rosemary Dube, vârstnicul Dube a dobândit un atestat în educație de la Colegiul Zimbabwe D. E. în anul 1992 și, apoi, a lucrat pentru Sistemul Educațional al Bisericii, întemeind clase de seminar și institut de religie în Zimbabwe, Zambia și Malawi. A fost binecuvântat să-i vadă pe mulți dintre cursanții cărora le-a înmănat certificate de absolvire ajungând să slujească în cadrul Bisericii în chemări de conducere în acele țări, pe măsură ce Biserica a crescut.

El a slujit în calitate de președinte al Cvorumului Vârstnicilor, de președinte de ramură, de președinte de district, de președinte de țărșuș, de consilier într-o președinție de misiune și, în perioada 2009-2012, în calitate de președinte la Misiunii Harare, Zimbabwe. Înainte de a fi chemat să slujească în Primul Cvorum al celor Șaptezeci, el a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. ■

Vârstnicul S. Gifford Nielsen

din Cei Șaptezeci

Vârstnicul Stanley Gifford Nielsen este pasionat de atletism, însă sportul nu este cel mai important lucru din viața sa. El consideră că echilibrul este vital și că Evanghelia este temelia fericirii, atât în prezent, cât și în eternitate.

Născut în luna octombrie a anului 1954 și avându-i ca părinți pe Harry și Lois Nielsen, el a locuit în Provo, Utah, SUA, până când a absolvit facultatea. Părinții săi l-au învățat un sistem de valori bazate pe Evanghelia care i-a îndrumat viața.

După ce a avut parte de o accidentare gravă care i-a încheiat cariera fotbalistică din timpul facultății, vârstnicul Nielsen a spus că a învățat că cele mai importante lucruri în viață nu pot fi distruse de o accidentare.

După o recuperare reușită, el a jucat pe postul de coordonator în National Football League (Liga Națională de Fotbal), însă cariera sa a luat sfârșit după trei ani. El a fost ridiculizat în public. A fost o perioadă de introspecție și de descoperire a ceea ce credea cu adevărat. „Am învățat că Salvatorul nu te abandonează niciodată, indiferent de situație”, a spus vârstnicul Nielsen, care locuiește acum în Sugar Land, Texas.

Dacă ar exista o referință scripturală conform căreia a încercat să-și modeleze viața, aceasta ar fi Matei 5:14-16: „Voi sunteți lumina lumii... Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”.

„Domnul Își întinde brațele către dumneavoastră”, a spus vârstnicul Nielsen. „Iubiți-L trăind conform Evangheliei.”

În timpul facultății, a cunoscut-o pe Wendy Olson. S-au căsătorit în Templul Provo, din Utah, la data de 23 aprilie 1975. El și-a luat licența în comunicații la Universitatea Brigham Young. A fost coordonator în echipa Houston Oilers și director sportiv pentru postul de televiziune KHOU înainte să fie chemat să slujească în cadrul Bisericii cu timp deplin.

Tată a șase copii, vârstnicul Nielsen a slujit în calitate de învățător la seminar, de președinte al Tinerilor Băieți, de președinte al Cvorumului Vârstnicilor, de episcop și de președinte de țară. În momentul când a fost chemat să slujească în Primul Cvorum al celor Șaptezeci, el slujea în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. ■

Vârstnicul Arnulfo Valenzuela

din Cei Șaptezeci

Vârstnicul Arnulfo Valenzuela a crescut în coloniile mormone din Chihuahua, Mexic, și a absolvit Academia Juárez, aflată în proprietatea Bisericii. Copilăria pe care și-a petrecut-o acolo i-a oferit ocazii prețioase de a fi învățat de oameni credincioși, bărbați și femei deopotrivă, care erau devotați Evangheliei și slujirii Domnului.

Lețiile învățate în acel loc vestit al Bisericii din America Latină îl vor ajuta mult în timp ce-și va îndeplini responsabilitățile de membru al Primului Cvorum al celor Șaptezeci.

„Mă simt foarte binecuvântat datorită acestei chemări de a-I sluji Domnului cu timp deplin”, a spus el.

Născut în luna mai a anului 1959 și avându-i ca părinți pe Gilberto și Rosa Valenzuela, tânărul Arnulfo a fost atras de mic de slujirea în cadrul Bisericii. La vârsta de 19 ani, el a acceptat să slujească în Misiunea Veracruz, Mexic. În acea zonă mirifică a Mexicului, el a înțeles satisfacția ce rezultă ca urmare a propovăduirii Evangheliei în fiecare zi și bucuria de a-i invita pe alții la Hristos.

La scurt timp după misiune, a vizitat familia pe care o botezase și care, ulterior, se mutase în Mexico City. Vecina acestei familii, Pilar Porras, era o convertită credincioasă a Bisericii. Arnulfo și Pilar au devenit prieteni și, la scurt timp, au început să iasă la întâlniri. S-au căsătorit în Templul Mesa, Arizona, la data de 6 aprilie 1982, într-o perioadă în care nu existau temple în țara lor.

Au crescut trei copii, continuând să slujească în cadrul Bisericii pe măsură ce observau cum Mexicul devenea un popor al templelor. „Nu ne-am fi putut imagina vreodată că vom avea 12 temple în Mexic și unul aflat în construcție”, a spus el.

În timpul slujirii sale în calitate de episcop, de consilier atât în președinția țării, cât și în cea a misiunii și de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, vârstnicul Valenzuela a văzut devotamentul remarcabil al nenumăraților membri mexicani care sunt dornici să ofere tot ceea ce au pentru cauza Domnului.

Fiind un absolvent al Universității de Contabilitate și Studii Administrative din Mexico City, vârstnicul Valenzuela a ocupat o gamă largă de poziții manageriale în mai multe companii internaționale. ■

Vârstnicul Timothy J. Dyches

din Cei Șaptezeci

Unul dintre rolurile preferate din viață ale vârstnicului Timothy John Dyches este acela de „[a fi un] martor” și de a depune mărturie în fața altora, ajutându-i să vină la Hristos. Indiferent că slujește în calitate de misionar, că interacționează cu familia sa ori că muncește la serviciu, el acceptă cu bucurie acel rol și acea responsabilitate și încearcă să-i ajute pe alții să facă la fel.

Născut în luna ianuarie a anului 1951 în Murray, Utah, SUA și avându-i ca părinți pe Milo Fredrick și Mary Katherine Dyches, el este al doilea dintre cei șapte copii ai părinților săi. Când era tânăr diacon, familia lui s-a mutat în Elko, Nevada, unde și-a petrecut timpul liber de după școală lucrând în farmacia tatălui său. În timp ce lucra cot la cot, tatăl său l-a învățat importanța muncii asidue – lucru ce avea să-l ajute foarte mult când a fost misionar în Misiunea Sud, Germania, în perioada 1970-1972.

„A fost o misiune grea, însă a fost o misiune bună pentru mine”, a spus el. „Am înțeles valoarea muncii asidue și supunerii și a faptului de a nu renunța.”

A continuat să arate același respect față de muncă și după misiunea sa, în dobândirea unei educații, la muncă și în responsabilitățile pe care le-a avut în cadrul Bisericii. Vârstnicul Dyches a întâlnit-o pe Jill Dudley, cea care avea să-i devină soție, în timp ce era student la Universitatea Brigham Young. S-au căsătorit la data de 26 aprilie 1974, în Templul Manti, Utah. Au trei copii.

Vârstnicul Dyches și-a luat licența în studii universitare la Universitatea Brigham Young și a obținut un atestat medical la Facultatea de Medicină din cadrul Universității din Washington. Ca și carieră, el a fost chirurg de urechi, nas și gât într-o clinică particulară din Reno, Nevada.

În momentul chemării sale în cel de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci, vârstnicul Dyches slujea în cadrul organizației Tinerilor Băieți, în calitate de îndrumător al cvorumului diaconilor. El a slujit în numeroase alte chemări, printre care se numără cele de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, de președinte al Misiunii Portland Oregon, de președinte de țarăș, de consilier într-o președinție de țarăș, de înalt consilier, de lucrător în templu, de președinte al Școlii de duminică și de funcționar al episcopiei. ■

Vârstnicul Randy D. Funk

din Cei Șaptezeci

Vârstnicul Randy Dennis Funk, din al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci, și-a trăit viața conform următorului principiu extrem de important: „Încrede-te în Domnul și în bunătatea Sa”.

În timp ce era student în anul III la Drept, soția sa era însărcinată cu cel de-al doilea copil al lor, iar el era editor asociat la jurnalul pe probleme de drept, a fost chemat să slujească în calitate de președinte al Cvorumului Vârstnicilor. „În acest moment dificil, am acceptat chemarea și m-am rugat Tatălui Ceresc să mă ajute”, a spus el. „Aveam nevoie de ajutor să-mi îndeplinesc chemarea, să-mi termin cu succes studiile, să-mi găsesc un loc de muncă și să am grijă de tânăra mea familie. Bindecuvântările pe care le-am primit ne-au depășit cu mult așteptările. Acea experiență mi-a întărit mult credința în bunătatea Domnului și în bindecuvântările pe care El le revarsă asupra celor care fac tot ce le stă în putință pentru a-I sluji.”

Născut în luna august a anului 1952 și avându-i ca părinți pe C. Dennis și Rebecca Funk, el a crescut în Manti, Utah; în Madison, Wisconsin; și în Smithfield, Utah, SUA. L-a privit pe tatăl său cum slujea cu credință în cadrul Bisericii și a înțeles importanța îndeplinirii îndatoririlor preoției.

După ce a slujit în misiune în Indonezia, s-a căsătorit cu Andrea Clyde, la data de 29 mai 1976, în Templul Logan, Utah. Ei au șase copii. Vârstnicul Funk și-a luat licența în istorie la Universitatea statului Utah și doctoratul în Drept la Universitatea din Utah. A fost asociat într-o firmă mare de avocatură din Denver, Colorado, înainte de a sluji cu timp deplin în cadrul Bisericii, slujire care a început cu chemarea sa în calitate de președinte al Misiunii Bangalore, India, în anul 2010.

„Când ne-am dus în India, am avut credință în cuvintele Salvatorului: «Și din nou, Eu vă spun vouă că toți pe care îi veți trimite în numele Meu, prin glasul fraților voștri, Cei Doisprezece, recomandați și autorizați legal de voi, vor avea puterea să deschidă ușa împărăției Mele oricărei națiuni la care îi veți trimite» (D&L 112:21)”. Vârstnicul Funk a slujit în calitate de președinte al Cvorumului Vârstnicilor, de președinte al Tinerilor Băieți, de episcop, de președinte de țarăș și de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. ■

Vârstnicul Kevin S. Hamilton

din Cei Șaptezeci

Vârstnicul Kevin Scott Hamilton se descrie ca fiind „rezultatul unei convertiri și al unei salvări”.

Nașterea sa în luna martie a anului 1955, în Wenatchee, Washington, SUA, a făcut-o pe mama sa, Kay, să-și adreseze întrebări despre scopul vieții. Ea a vorbit cu un prieten sfânt al zilelor din urmă, Richard Pratt, care a pus-o în legătură cu misionarii.

Soțul dânzei, Norman Russell Hamilton, a explicat că el era deja membru al Bisericii, însă fusese inactiv încă de la începutul adolescenței sale. El a devenit activ în Biserică când soția sa a devenit membră.

„Părinții mei au fost membri extraordinari care au clădit credința pe care noi o avem astăzi”, a spus vârstnicul Hamilton.

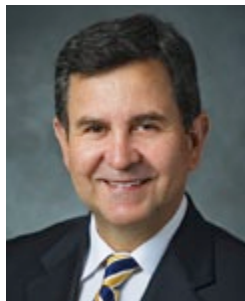
Însă, el recunoaște că misiunea sa în Franța și în Elveția a fost cea care i-a schimbat viața cu adevărat. „A aprins în mine o dorință puternică care nu m-a părăsit niciodată”, a spus el.

S-a căsătorit cu Claudia Keysor, o persoană care avea aceleași opinii și sentimente ca și el, la data de 27 iulie 1978, în Templul Los Angeles. În timp ce-și creșteau cei șase copii în California, au făcut din casa lor ceva asemănător unui centru pentru vizitatori.

„Se spune că poți avea o cuvântare tăcută în propriul cămin, iar noi am avut acele mici citate peste tot în casă”, a spus sora Hamilton. La una dintre intrările în casă sunt tot timpul exemplare ale Cărții lui Mormon, broșuri *Pentru întărirea tineretului* și alte publicații ale Bisericii care sunt mereu înlocuite pe măsură ce sunt luate de vizitatori.

Hotărârea vârstnicului Hamilton de a sluji i-a adus ocazii de a sluji în calitate de episcop, de președinte de țară și de președinte al Misiunii Bruxelles, Belgia/Olanda, în perioada 2003-2006. Înainte de a fi chemat să slujească în al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci, el a fost directorul Comitetului de afaceri publice al Bisericii din California de Sud, care includea 64 de țărushi din zona metropolitană Los Angeles.

Având o licență luată la Universitatea Brigham Young și un masterat luat la Universitatea din Washington, ambele în afaceri, el și-a petrecut cea mai mare parte a carierei în industria de telecomunicații, fiind de câteva ori director executiv. ■

Vârstnicul Adrián Ochoa

din Cei Șaptezeci

În timp ce slujea în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci în Mexic, vârstnicul Adrián Ochoa a petrecut două zile în orașul Chihuahua, s-a întâlnit cu președintele de district și cu alte persoane, apoi s-a îmbarcat în avionul care ar fi trebuit să-l ducă acasă. Însă, după ce și-a ocupat locul, a simțit un îndemn spiritual foarte puternic că lucrarea sa în Chihuahua nu se încheiase.

Echipajul făcea ultimele pregătiri în vederea decolării. „Însă”, a spus vârstnicul Ochoa, „știam că trebuia să cobor din acel avion”. Prin urmare, a coborât din avion. O serie de interviuri consecutive au dus la aflarea unor informații importante care au rezolvat o problemă dificilă și au permis progresul spiritual al unei familii.

Totuși, lucrarea vârstnicului Ochoa în Chihuahua tot nu se încheiase. Spiritul l-a condus, de asemenea, la casa umilă a unei verișoare pe care nu o văzuse de mulți ani. I-a găsit pe verișoară – o membră inactivă – și pe mica ei familie foarte strâmtorați din punct de vedere financiar. „Știam că Biserica și Hristos erau soluția lor. Am implorat-o pe verișoara mea să redevină activă în Biserică”, a spus el.

Verișoara a redevenit activă și a fost restaurată o prețioasă legătură de familie. Domnul a putut salva mai multe vieți în Chihuahua, pentru că un bărbat a dat ascultare îndemnurilor Spiritului.

„Toți oamenii au dreptul să aibă parte de astfel de îndemnuri spirituale care pot schimba vieți”, a mărturisit vârstnicul Ochoa, care a slujit în diverse chemări în cadrul Bisericii în timp ce muncea în domeniul publicitar. El a prezidat asupra Misiunii San Pedro Sula, Honduras, în perioada 2004-2007, iar începând cu anul 2009 și până când a fost chemat să slujească în cadrul celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci, a slujit în calitate de al doilea consilier în cadrul Președinției generale a Tinerilor Băieți.

Născut în luna martie a anului 1954, în San Francisco, California, SUA și avându-i ca părinți pe Eduardo și Consuelo Ochoa, el a crescut atât în California, cât și în Mexic. Când era tânăr băiat, a fost chemat să slujească în Mexic, într-o misiune specială de relații publice. El și soția sa, Nancy Villareal, au fost pecetluitți în Templul Mexico City. Dânșii au cinci copii. ■

Vârstnicul Terence M. Vinson

din Cei Șaptezeci

Vârstnicul Terence M. Vinson, proaspăt chemat să slujească în cel de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci, nu auzise niciodată de cuvântul *mormon* înainte de a o întâlni pe Kay Anne Carden la începutul anilor 1970 în Sydney, Australia. Cei doi au discutat despre religie și, în cele din urmă, au ajuns la o înțelegere. În fiecare duminică, ei urmau să meargă atât la biserica din tinerețea lui Terence, cât și la adunările unei ramuri mici a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Primul grup se întâlnea într-o clădire mare și frumoasă, celălalt se întâlnea într-un spațiu închiriat pe care câțiva sfinți din zilele din urmă putuseră să-l găsească.

Dar după o perioadă, „comparația era stânjenitoare”, iar Terence a început să fie învățat de misionari. El avea multe întrebări. Apoi, participând la o conferință de țară, el a simțit un mesaj la fel de clar ca și cum i-ar fi fost rostit. „Trebuia să mă alătur Bisericii pentru a putea progresa. Toate întrebările pe care le-am avut aveau să-și primească răspunsul”, a spus el.

A fost botezat în săptămâna următoare.

Terence Michael Vinson s-a născut în Sydney, Australia, în luna martie a anului 1951, avându-i ca părinți pe John Laurence și May Therese A. Vinson. Tatăl său, care era pompier, a făcut mari sacrificii pentru ca cei șapte copii ai săi să poată dobândi educație.

Vârstnicul Vinson și-a luat licența în matematică și statistică la Universitatea din Sydney și atestatul de profesor la Facultatea de Pedagogie din Sydney. El a obținut, de asemenea, un atestat de planificare financiară la Universitatea Deakin și și-a luat masteratul în finanțe aplicate la Universitatea Macquarie. De-a lungul carierei sale, a fost un cunoscut profesor de matematică, lector și consultant financiar și a condus o firmă de planificare și investiții financiare.

S-a căsătorit cu Kay Anne, femeia care i-a prezentat Evanghelia, la data de 2 mai 1974, în Sydney, iar cuplul a fost pecetluit la data de 23 august 1975, în Templul Hamilton din Noua Zeelandă; ei au șase copii. După mai puțin de trei ani de la botezul său, vârstnicul Vinson a fost chemat să slujească în calitate de episcop. A slujit în mai multe președinții de țară și în calitate de reprezentant zonal și de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. ■

Bonnie L. Oscarson

*președinta generală a
Tinerelor Fete*

În timpul slujirii în calitate de soție a președintelui Templului Stockholm, Suedia, în perioada 2009-2012, Bonnie Lee Green Oscarson a văzut sacrificiul făcut de sfinții din zilele din urmă din Suedia, Norvegia și Letonia pentru a putea preaslăvi în casa Domnului.

Cu toate acestea, ea nu a știut atunci că lecțiile pe care le învăța de la acei membri „foarte umili și extrem de devotați și de fideli” aveau să-o ajute să-și concentreze atenția în calitate de președintă generală a Tinerelor Fete.

„Având în vedere că tinerele fete aleg, acum, să slujească în misiuni și se duc la templu la o vârstă mai fragedă, sper că experiența pe care o am cu privire la munca în templu mă va ajuta să știu cum să le ajut să se pregătească”, a spus ea.

Bonnie Lee Green s-a născut în luna octombrie a anului 1950 în orașul Salt Lake, avându-i ca părinți pe Theo James și Jean S. Green. Când părinții ei au decis ca propriii copii să aibă parte de experiența de a fi membri ai Bisericii în afara statului Utah, Bonnie, care avea atunci nouă ani, și familia ei s-au mutat în Oklahoma, SUA. Familia a petrecut, de asemenea, ceva timp în Colorado și în Tennessee înainte de a se muta în Missouri, unde Bonnie l-a cunoscut pe Paul Kent Oscarson, în Far West, Missouri, zona templului – loc important, deoarece amândoi au strămoși care au trăit în zona Far West.

După ce și-a terminat studiile la Universitatea Brigham Young, cei doi s-au căsătorit la data de 19 decembrie 1969, în Templul Salt Lake; ei au șapte copii.

Sora Oscarson avea doar 25 de ani când soțul ei – care a slujit ca misionar cu timp deplin în Misiunea Suedia în perioada 1965-1968 – a fost chemat să prezideze asupra Misiunii Göteborg, Suedia.

Când familia Oscarson s-a întors în Statele Unite, membrii acesteia au locuit în Missouri, New Jersey, Massachusetts și în Texas, unde fratele Oscarson a lucrat ca vicepreședinte zonal al unui hypermarket. Asemenea părinților ei, sora Oscarson a avut parte de multă bucurie trăind în zone în care numărul membrilor Bisericii nu era foarte mare.

Sora Oscarson a slujit de trei ori în calitate de președintă a Tinerelor Fete, a mai slujit timp de nouă ani în calitate de învățătoare a seminarului desfășurat dimineața devreme și în calitate de învățătoare la clasa de Doctrină a Evangheliei. ■

Carol F. McConkie

*prima consilieră în
Președinția generală a
Tinerelor Fete*

Încă de când era foarte tânără, Carol Foley McConkie a avut „dorința de a merge la templu”. Acel obiectiv i-a îndrumat acțiunile de-a lungul vieții.

Născută în luna aprilie a anului 1952, în Spokane, Washington, SUA, avându-i ca părinți pe Williams și Joanne W. Foley, sora McConkie era doar un copilăș atunci când misiunii au bătut la ușa părinților ei în Wilmington, Delaware, și le-a făcut cunoscută Evanghelia. Părinții ei au acceptat foarte repede învățăturile, în pofida opoziției și a schimbărilor privind stilul de viață pe care au trebuit să le facă.

Pe când era copil, a călătorit cu trenul, alături de familia ei, de-a latul țării pentru a fi pecetluită în Templul Manti, Utah.

„Acea a fost o experiență foarte dragă”, a spus ea. „Îmi amintesc că ne-am îmbrăcat în alb, precum și ce a însemnat acel lucru pentru familia mea. A fost o experiență extraordinară și, chiar dacă am fost foarte tânără, îmi amintesc sentimentele pe care le-am avut, licăririle de alb și frumusețea acelei zile. Acea experiență a fost prima care m-a făcut să-mi doresc ca templul să facă mereu parte din viața mea.”

Templul a devenit un far de speranță în timpul perioadelor de încercare și după ce și-a întemeiat propria familie.

L-a cunoscut pe Oscar Walter McConkie III, cel care avea să-i devină soț, când erau studenți la Universitatea statului Arizona. Sora McConkie și-a luat licența în pedagogia limbii engleze. S-au căsătorit la data de 22 decembrie 1973, în Templul Mesa, Arizona, și au șapte copii.

În momentul chemării sale în calitate de prima consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete, sora McConkie slujea în Comitetul General al Tinerelor Fete. Cea mai mare parte a slujirii ei în cadrul Bisericii a avut loc în chemări care implică predare, precum cea de președintă a Tinerelor Fete la nivel de episcopie și cea de consilieră în președinții ale Societății de Alinare și ale Societății Primare la nivel de episcopie. Ea a slujit alături de soțul ei atunci când el a prezidat asupra Misiunii San Jose, California, în perioada 2005-2008. ■

Neill F. Marriott

*a doua consilieră în
Președinția generală a
Tinerelor Fete*

Chiar și înainte de a se fi alăturat Bisericii, Neill Foote Marriott a înțeles din copilărie că există un Dumnezeu și că El o iubește.

„Tatăl meu a urmat exemplul Tatălui nostru Ceresc”, a spus a doua consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete. „Dragostea lui față de alții și deschiderea lui față de aceștia erau nelimitate. A fost un lucru simplu și firesc ca dragostea și încrederea pe care le aveam față de tatăl meu pământean să le am și față de Tatăl meu Ceresc.”

Născută în luna octombrie a anului 1947, în Alexandria, Louisiana, SUA, avându-i ca părinți pe George și Antonia Foote, ea a fost singura soră a celor șase frați ai săi mai tineri. După ce a absolvit Universitatea Metodistă de Sud din Dallas, Texas, luându-și licența în literatura engleză și pedagogie gimnazială, s-a mutat în Cambridge, Massachusetts, unde a lucrat ca secretară la Universitatea Harvard. Acolo, l-a întâlnit pe David Cannon Marriott, care i-a spus: „Am câțiva prieteni pe care aș dori să-i cunoști”. Nu după mult timp, el i-a adus pe misionari pentru a le predica ei și colegelor ei de cameră.

Referitor la discuțiile predate de misionari, ea a spus: „Lecțiile au umplut golurile înțelegerii pe care o aveam cu privire la Evanghelia”. După botezul ei, din luna mai a anului 1970, ea și David au rămas prieteni; după un an, au început să iasă la întâlniri și, în luna iunie a anului 1971, s-au căsătorit în Templul Salt Lake.

Sprijinindu-și soțul, sora Marriott a stat acasă cu cei 11 copii ai lor, în timp ce el și-a urmat cariera în domeniul afacerilor. Ei au slujit în numeroase chemări în cadrul Bisericii. Ea a slujit alături de el când el a prezidat asupra Misiunii São Paulo Interlagos, în perioada 2002-2005, iar ea a slujit în calitate de lucrătoare în templu în Templul Salt Lake, în calitate de președintă a Societății de Alinare la nivel de țară și de episcopie, în calitate de președintă a Tinerelor Fete la nivel de episcopie, în calitate de învățătoare a clasei de Doctrină a Evangheliei și în calitate de specialistă cu privire la rezerva de alimente.

În ceea ce privește noua sa însărcinare, sora Marriott speră să împărtășească aceeași mărturie pe care ea a primit-o atunci când era tânără fată. Ea dorește ca tinerele fete să știe că „sunt iubite de Tatăl lor Ceresc cu cea mai profundă și pură dragoste.” ■

© BRADY FAIRBANKS. COPIEREA INTERZISĂ

„Eram orb, și acum văd”, de Brady Fairbanks

„Când trecea, Isus a văzut pe un orb din naștere...

După ce [Isus] a zis aceste vorbe, a scuipat pe pământ și a făcut tină din scuipat. Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta, și i-a zis: «Du-te de te spală în scaldătoarea Siloamului»... El s-a dus, s-a spălat și s-a întors văzând bine...

El a răspuns: «... eu una știu: că eram orb, și acum văd» (Ioan 9:1, 6-7, 25).

„Trăim într-o perioadă din istoria lumii în care sunt multe încercări dificile, însă și multe ocazii și motive de bucurie”, a spus președintele Thomas S. Monson în timpul sesiunii de încheiere a celei de-a 183-a Conferințe Generale Anuale a Bisericii. „Există, desigur, acele momente în care avem parte de dezamăgiri, dureri și chiar tragedii în viețile noastre. Cu toate acestea, dacă ne punem încrederea în Domnul, El ne va ajuta să ne depășim greutățile, indiferent de natura lor.”

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ